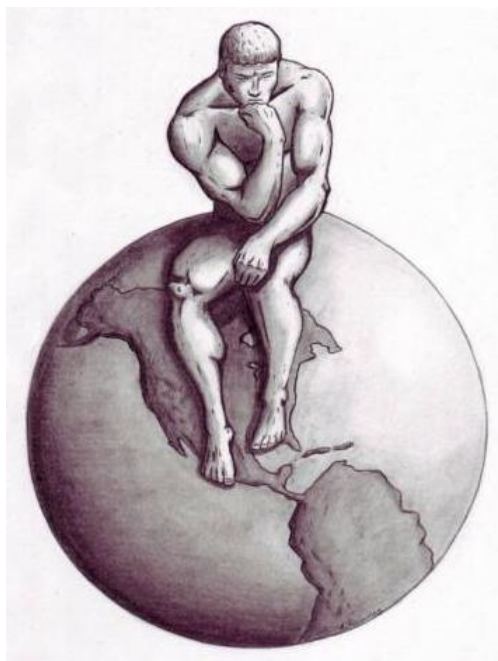

انسان عاقل

(راهنمای گام به گام تفکر در عقیده)

عبدالله ایرانی

این کتاب از سایت کتابخانه عقیده دانلود شده است.

www.aqeedeh.com

book@aqeedeh.com

آدرس ایمیل:

سایت‌های مفید

www.aqeedeh.com

www.islamtxt.com

www.ahlesonnat.com

www.isl.org.uk

www.islamtape.com

www.blestfamily.com

www.islamworldnews.com

www.islamage.com

www.islamwebpedia.com

www.islampp.com

www.videofarda.com

www.nourtv.net

www.sadaislam.com

www.islamhouse.com

www.bidary.net

www.tabesh.net

www.farsi.sunnionline.us

www.sunni-news.net

www.mohtadeen.com

www.ijtehadat.com

www.islam411.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

« إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنُسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شَرِّهِ وَأَنْفُسُنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا ضَلَالَ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَنَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَنَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَمَنْ تَبِعَهُمْ بِإِحْسَانٍ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ »

به شما برای انتخاب و مطالعه این کتاب تبریک و خوش آمد می گوئیم. کتابی که در پیش رو دارید در نتیجه لطف و مرحمت خداوند بزرگ تهیه شده و در آماده سازی آن افراد زیادی به صورت حضوری و غیر حضوری همکاری کرده اند. این کتاب به طور جدی مهمترین تصمیم زندگی هر انسان یعنی ایمان و عقیده را مورد بررسی قرار داده و به دیدگاه های اصلی هر انسان در بعد دین و زندگی می پردازد.

کتاب در ۳۰ فصل تنظیم شده و برای مطالعه هر فصل آن به طور میانگین ۱۵ دقیقه پیش بینی شده است. ممکن است که بعضی از فصلهای کتاب کمتر از ۱۵ دقیقه و بعضی بیشتر از ۱۵ دقیقه طول بکشد. توصیه اکید ما به شما این است که فصول این کتاب را جداگانه و با فاصله زمانی حداقل ۲۴ ساعت مطالعه کنید. در این فاصله بهتر است بر روی مسائل مطرح شده تفکر کنید و نکته به نکته مسائل مطرح شده در فصول را در ذهن خود تجزیه و تحلیل کنید. در حقیقت این کتاب دو مؤلف دارد. مؤلف اول مطالب را آماده کرده و به صورت کتاب حاضر در اختیار شما قرار داده است. مؤلف دوم کتاب خواننده آن می باشد، زیرا وی بوسیله تفکر در فصول کتاب می تواند خط مشی فکری خود را در طول کتاب دنبال کرده و پایان کتاب را خود رقم بزند. اگر راستش را بخواهید، بوسیله مطالعه این کتاب به صورت نامنظم و مغایر از برنامه ای که برای مطالعه در نظر گرفته ایم، احتمالاً به اهداف نهایی این کتاب به طور کامل دست نخواهید یافت. برنامه پیش بینی شده چنین است:

- ۱- پیشنهاد ما این است که کتاب به صورت فصل به فصل و در طول مدت یک تا دو ماه مطالعه شود.
- ۲- بین مطالعه هر فصل و فصل بعدی حداقل یک شبانه روز (۲۴ ساعت) فاصله قرار دهید.
- ۳- پس از مطالعه هر فصل در بازه زمانی ۲۴ ساعته بر روی مطالب مطرح شده به دقت تفکر کنید.
- ۴- اگر در طی مطالعه فصول کتاب برای شما سوالاتی ایجاد شد، بدون وقفه در مطالعه فصول، به برنامه ادامه دهید، زیرا به احتمال زیاد جواب خود را در فصول بعدی خواهید یافت.
- ۵- رمز اصلی این کتاب در تفکر خواننده آن نهفته است، پس حتماً بعد از مطالعه هر فصل، در مورد آن خوب فکر کنید.

۶- در پایان بعضی از فصول یک سوال مطرح می شود، این سوال مقدمه تفکر شما در مورد هر فصل می- باشد.

۷- کل مباحث این کتاب بوسیله استدلالات عقلی و قرآنی بیان شده است. همچنین دیدگاه حاکم بر این کتاب یک دید جهانشمول و فرای مذاهب بوده و مخاطبین این کتاب کلیه مسلمانان می باشند.

۸- ممکن است که چند فصل اول کتاب، کمی خسته کننده به نظر برسند، با این حال به خواندن کتاب طبق برنامه ادامه دهید، زیرا این فصول در حقیقت مقدمات مباحث اصلی (فصل ۷ تا پایان کتاب) می باشند و ذهن شما را برای مباحث اصلی آماده می کنند.

۹- با توجه به اینکه بسیاری از افراد در روز وقت کمی برای مطالعه خارج از برنامه دارند، در کتاب این مساله مهم را نیز در گرفتیم و در تالیف فصول کتاب ایجاز را رعایت کردیم.

۱۰- این کتاب برای کسی مفید است که اجازه نمی دهد هیچ فردی و در هر لباسی برای بینش و نگرش وی در زندگی تصمیم گیری کند و ارزش تفکر در زندگی خود را می داند. همچنین کسی که به دنبال دین واقعی بوده و به جای پشت کردن به دین و دین گریزی، تصمیم به جستجو برای یافتن دین حقیقی کرده است. برای اینکه شما را سریعاً وارد مباحث کتاب کنیم، بخش مقدمه را به عنوان فصل اول کتاب در نظر گرفته ایم، پس شما هم اکنون در حال مطالعه فصل یک کتاب هستید که در آن فقط مقدمات و روش مطالعه بیان شده است. در پایان این بخش باز هم به شما توصیه می کنیم که تفکر در مورد فصول این کتاب را جدی بگیرید.

سوالی برای تفکر: آیا می دانید چرا دیدگاه و فکر هر انسانی با ارزش است؟

آیه منتخب

وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشَى اللَّيْلُ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ (رعد - ۳)

و او کسی است که زمین را گسترده و در آن کوهها و نهرهایی قرار داد و در آن از تمام میوه ها دو جفت آفرید؛ شب را بر روز می پوشاند؛ همانا در اینها آیاتی است برای گروهی که تفکر می کنند!

فصل ۲

چرا امروزه مردم خدا را دوست نمی‌دارند و از او نمی‌ترسند؟ چرا هیچکدام از ما در فعالیتهای روزمره خود، قسمتی از روز خود را به تفکر در مورد خداوند اختصاص نمی‌دهیم؟ در این مجموعه سعی می‌کنیم که با کمک همدیگر به این سوالات پاسخ دهیم.

انسانها امروزه نسبت به تفکراتشان در حوزه ایمان و عقیده، چهار روش مجزا را در پیش گرفته‌اند. گروه اول افرادی هستند که اصولاً از هیچ چیزی پیروی نمی‌کنند. مسائل دینی همانند ایمان، عقیده و زندگی پس از مرگ اصلاً برای آنها مهم نیست. هر روز از لحظه بیدار شدن در صبح تا خوابیدن در شب، به جز اندیشه غذا، مسکن، کار، مدرک و ... در ذهن آنها وجود ندارد. این افراد به طور کامل خدا، روز قیامت، عبادت و ... را از یاد برده‌اند. همه ما در زندگی بسیار با این افراد برخورد کرده‌ایم. خداوند در قرآن خطاب به این افراد فرموده:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (۱۸) وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (۱۹) لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ (۲۰)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید تقوای خدا را پیش بگیرید و هر کس باید بنگرد تا برای فردایش چه چیز از پیش فرستاده و از خدا بپرهیزد که خداوند از آن‌که انجام می‌دهید آگاه است! (۱۸) و از کسانی نباشید که خدا را فراموش کردند و پس از آن خودشان را نیز فراموش کردند، آنان همان فاسقانند. (۱۹) هرگز دوزخیان و بهشتیان یکسان نیستند؛ اصحاب بهشت رستگار و پیروزند. (۲۰)

(سوره حشر - آیات ۱۸ تا ۲۰)

همچنین:

مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِي وَمَنْ يُضِلِّ اللَّهُ فَاُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ (۱۷۸) وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْعَافِلُونَ (۱۷۹) وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (۱۸۰)

آن کس را که خدا هدایت کند، هدایت یافته [واقعی] اوست؛ و کسانی را که [بخطرات اعمالشان] گمراه سازد، زیانکاران [واقعی] آنها هستند. (۱۷۸) به یقین، گروه بسیاری از جن و انس را برای دوزخ آفریدیم؛ آنها دلهایی دارند که با آن نمی‌فهمند؛ و چشمانی که با آن نمی‌بینند؛ و گوشهائی که با آن نمی‌شنوند؛ آنها همچون چهارپایانند؛ بلکه گمراهتر! اینان همان غافلانند [چرا که با داشتن همه‌گونه امکانات هدایت، باز هم گمراهند]. (۱۷۹) و برای خدا، نامهای نیک است؛ خدا را به آن [نامها] بخوانید! و کسانی را که در اسماء خدا تحریف می‌کنند [و بر غیر او می‌نهند، و شریک برایش قائل می‌شوند]، رها سازید! آنها بزودی جزای اعمالی را که انجام می‌دادند، می‌بینند. (۱۸۰)

(سوره اعراف - آیات ۱۷۸ تا ۱۸۰)

گروه دوم افرادی هستند که ایمان، عقیده و زندگی پس از مرگ برای آنها اهمیت دارد. آنها به نماز، روزه و اعمال عبادی خود اهمیت زیادی می دهند و سعی می کنند که در مسیری که از دنیا تا بهشت مورد تصورشان وجود دارد، خطای زیادی نداشته باشند. مشکل اصلی این گروه آن است که با وجود اهمیت ایمان و عقیده برای آنها، در طول زندگی خود از تولد تا مرگ، در مورد این مسائل با اهمیت فکر نکرده و بینش خود نسبت به ایمان را به صورت تقلیدی از آبا و اجداد خود به ارث برده اند. اگر از این افراد پرسیده شود که نظر شما راجع به خداوند، قیامت و مسائلی از این قبیل چیست، آنها همان جوابی را می دهند که پدران، مادران و گذشتگان دیگر به صورت تقلیدی به آنها آموخته اند. آنها همان دیدگاه و نقطه نظری را دارند که در کتب درسی آنها بیان شده و یا آباء و اجدادشان به آنها یاد داده اند. خداوند متعال در قرآن وضع این افراد را چنین توصیف می کند:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ (۱۶۸) إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ (۱۶۹) وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ (۱۷۰)

ای مردمان! از آنچه در زمین، حلال و پاکیزه است، بخورید و از گامهای شیطان پیروی نکنید! همانا او دشمن آشکار شماست! (۱۶۸) او شما را فقط به بدیها و کار زشت فرمان می دهد [و دستور می دهد] آنچه را که نمی دانید، به خدا نسبت دهید. (۱۶۹) و هنگامی که به آنها گفته شود «از آنچه خدا نازل کرده، پیروی کنید!» می گویند «نه، ما از آنچه پدران خود را بر آن یافتیم، پیروی می نمایم.» آیا اگر پدران آنها، چیزی نمی فهمیدند و هدایت نیافته بودند [باز از آنها پیروی می کنند؟] (۱۷۰)

(سوره بقره- آیات ۱۶۸ تا ۱۷۰)

گروه سوم افرادی هستند که عقیده و زندگی پس از مرگ برای آنها اهمیت دارد. آنها پیوسته در مورد مسائل مربوط به غیب، دین، روح، زندگی پس از مرگ و مواردی از این قبیل مطالعات فراوانی انجام می دهند. بیشتر وقت این افراد در روز به تفکر در مورد ایمان، ماهیت انسان و زندگی پس از مرگ اختصاص می یابد. مشکل اصلی این گروه این است که آنها از چیزی پیروی نمی کنند، مگر از توهمات و گمانهایشان! آنها پیوسته در مکاتب فلسفی، عرفانی و علمی به دنبال مفاهیمی می گردند که این مفاهیم فقط و فقط از طریق کتب آسمانی (وحی) و نه مکاتب علمی و فلسفی بشری به انسان منتقل شده است. تصور کنید که اگر در قرآن راجع به قیامت، فرشتگان، جن و ... صحبتی به میان نمی آمد، بشر از کجا می توانست به این مفاهیم پی ببرد. خداوند متعال در رابطه با مفاهیم ماورا الطبیعه چنین می فرماید:

وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فِيمَوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَافِرٍ (۳۶) وَهُمْ يَصْطَرِّخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ (۳۷) إِنَّ اللَّهَ عَالِمُ غَيْبِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (۳۸) هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا حَسَارًا (۳۹)

و کسانی که کافر شدند، آتش دوزخ برای آنهاست؛ هرگز فرمان مرگشان صادر نمی‌شود تا بمیرند و نه چیزی از عذابش از آنان تخفیف داده می‌شود؛ این گونه هر کفران‌کننده‌ای را کیفر می‌دهیم! (۳۶) آنها در دوزخ فریاد می‌زنند «پروردگارا! ما را خارج کن تا عمل صالحی انجام دهیم غیر از آنچه انجام می‌دادم!» [در پاسخ به آنان گفته می‌شود] آیا شما را به اندازه‌ای که هر کس اهل تذکر است در آن پند می‌گیرد، عمر ندادم و آیا اندازکننده‌ای به سراغ شما نیامد؟ اکنون بجشید که برای ظالمان هیچ یآوری نیست! (۳۷) به یقین خداوند از غیب آسمانها و زمین آگاه است و آنچه را در درون

دلهاست می‌داند! (۳۸) اوست که شما را جانشینانی در زمین قرار داد؛ هر کس کافر شود، کفر او به زیان خودش خواهد بود و کافران را کفرشان جز خشم و غضب در نزد پروردگار چیزی نمی‌افزاید و نیز کفرشان جز زیان و خسران چیزی بر آنها اضافه نمی‌کند! (۳۹)
(سوره فاطر - آیات ۳۶ تا ۳۹)

همچنین:

أَمَّنْ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قُلُوبٌ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۶۴) قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ (۶۵) بَلِ ادَّارَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ (۶۶)
چه کسی آفرینش را آغاز می‌کند سپس آن را تجدید می‌کند و کسی که شما را از آسمان و زمین روزی می‌دهد؛ آیا معبودی با خداست؟ بگو: دلیلتان را بیاورید اگر راست می‌گویید. (۶۴) هر آنچه که در آسمانها و زمین است غیب نمی‌داند جز خدا، و حتی [معبودان] نمی‌دانند کی برانگیخته می‌شوند. (۶۵) آنها اطلاع صحیحی درباره آخرت ندارند بلکه در آن شک دارند بلکه نسبت به آن نابینایند. (۶۶)
(سوره نمل - آیات ۶۴ تا ۶۶)

پس نتیجه می‌گیریم که مفاهیم مربوط به غیب (قیامت، فرشتگان، جن و ...) تنها از طریق کتب آسمانی و وحی به بشر منتقل شده است. هیچ کس نمی‌تواند به تنهایی از طریق عقل به این مفاهیم دست پیدا کند. اگر فردی بدون توجه به این مساله مهم، از مکاتب عرفانی و فلسفی در عقیده خود تبعیت کند به گمراهی آشکاری می‌رود. مکاتبی که امروزه در سرتاسر دنیا به تبلیغ این مفاهیم می‌پردازند جز ساخته و پرداخته ذهن بشر نیستند، در حالیکه طبق گفته خود خداوند متعال، این مفاهیم فقط از طریق وحی به انسان منتقل می‌شوند. خداوند متعال در رابطه با تبعیت از مکاتب فکری انسانی در مورد مفاهیم ماورا الطبیعه چنین می‌فرماید:

وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبْدِلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (۱۱۵) وَإِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ (۱۱۶) إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ (۱۱۷)
و کلام پروردگار تو، با صدق و عدل، به حد تمام رسید؛ هیچ کس نمی‌تواند کلمات او را دگرگون سازد و او شنونده داناست. (۱۱۵) اگر از بیشتر کسانی که در روی زمین هستند اطاعت کنی، تو را از راه خدا گمراه می‌کنند؛ [زیرا] آنها تنها از گمان پیروی می‌کنند، و تخمین و حدس [واهی] می‌زنند. (۱۱۶) پروردگارت به کسانی که از راه او گمراه گشته‌اند، آگاهتر است و همچنین کسانی که هدایت یافته‌اند. (۱۱۷)

(سوره انعام - آیات ۱۱۵ تا ۱۱۷)

گروه چهارم افرادی هستند که عقیده و زندگی پس از مرگ برای آنها اهمیت زیادی دارد. آنها پیوسته در مورد مسائل مربوط به غیب، دین، روح، زندگی پس از مرگ به تفکر می پردازند. آنها مفاهیم مربوط به غیب را فقط در حالی قبول می کنند که در کتاب آسمانی (قرآن) به عنوان یگانه مرجع ایمان آنها آمده باشد. این افراد آنقدر برای عقیده خود اهمیت قائل هستند که خود برای دست یافتن به آن اقدام می کنند و منتظر نمی مانند که این مفاهیم از طریق دیگران به آنها القا شود. آنها قبول دارند که کلام هیچ بشری بالاتر از کلام خدا نیست. خداوند متعال در رابطه با این افراد چنین می فرماید:

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ (۳) وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ (۴) أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (۵)

کسانی که به غیب ایمان می آورند و نماز را برپا می دارند و از تمام نعمتها و مواهبی که به آنان روزی داده ام، انفاق می کنند. (۳) و کسانی که به آنچه که بر تو نازل شده و آنچه که قبل از تو [بر پیامبران پیشین] نازل گردیده ایمان می آورند و به رستخیز یقین دارند. (۴) آنان، بر طریق هدایت پروردگارشانند و آنان رستگارانند. (۵)

(سوره بقره- آیات ۳ تا ۵)

اکثر مردم امروزه فکر می کند که بهترین مسیر و هدف را برای زندگی خویش انتخاب کرده و کورکورانه بر دیدگاه های خود پافشاری کنند. از این رو وارد تعصب کور شده و نسبت به دیدگاه های دیگر بی اطلاع می مانند، زیرا فکر می کنند هنگامی که بهترین و برترین هدف و ایدئولوژی در نزد ماست، نیازی به شنیدن سخنهای دیگر وجود ندارد. اگر مکتب خاصی وجود داشته باشد که از سعادت و خوشبختی بشری حرف به میان آورده باشد، افراد متعصب به دلیل اینکه همیشه دیدگاه های خود را برتر از مکاتب دیگر می بینند، به این سعادت و خوشبختی پشت می کنند. برای اینکه بتوانیم تشخیص دهیم آیا بهترین مکتب و هدف زندگی در نزد ماست، باید با چشم و گوش باز و بدون تعصب و از بیرون به داخل به سخنهای نقادانه گوش فرا دهیم:

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ (۱۷) الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَئِكَ هُمُ أُولُوا الْأَلْبَابِ (۱۸)

و کسانی که از عبادت طاغوت پرهیز کردند و به سوی خداوند بازگشتند، بشارت از آن آنهاست؛ پس بندگان مرا بشارت ده! (۱۷) کسانی که سخنان را می شنوند و از نیکوترین آنها پیروی می کنند؛ آنان کسانی هستند که خدا هدایتشان کرده و آنها خردمندانند. (۱۸)

(سوره زمر- آیات ۱۷ تا ۱۸)

بهترین برنامه هدفمند برای زندگی یک فرد، برنامه ای است که خالق برای انسان ارائه میدهد، نه انسان برای انسان. زیرا هر انسانی (همانند همه انسانهای دیگر) از جنین بدون دانش به بلوغ فکری خود رسیده، چندی در این دنیا زندگی کرده و به کسب تجربه و علم پرداخته و در نهایت می میرد. پس هر فلسفه ای که وی برای زندگی دنیوی پیاده کند، زاده ذهن وی می باشد. شاید دیدگاه و فلسفه وی در مورد دنیا جوابگو باشد، ولی قطعاً در مورد آخرت جوابگو نمی باشد.

همه تلاشهای بشر در جهت آرامش و سعادت‌مندی می باشد. در کنار این امر، عمر محدود بشر قرار دارد که به طور متوسط برای یک فرد سالم هشتاد سال می باشد. هدف اصلی دین این است که توجه انسان در مورد آرامش و سعادت‌ی که به دنبال آن است، از زمان محدود عمر بشر به زمان نامحدود و بی پایان اخروی جلب کند. آرامش دنیوی که بشر به هر طریقی به دنبال آن است، نیز فقط از طریق دین حاصل می شود.

سوالی برای تفکر: به نظر شما، کدام گروه با ارزش تر است؟

آیه منتخب

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا - إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا
وَأِمَّا كَفُورًا (الانسان - ۲ تا ۳)

همانا انسان را از نطفه مختلطی آفریدیم و قطعاً او را می‌آزماییم، [بدین جهت] او را شنوا و بینا
قرار دادیم! - ما راه را به او نشان دادیم، مختار است که شاکر باشد و یا ناسپاس!

فصل ۳

اگر فردی در یک کشور مسلمان متولد شود، خواسته یا ناخواسته مسلمان می شود، چون جامعه، پدر و مادر و نظام حاکم همه مسلمان هستند. حال اگر همین فرد در یک کشور مسیحی متولد شود، حتماً مسیحی می شود، چون جامعه و خانواده وی را اینگونه تربیت می کنند. ولی آیا حقیقت همان گونه است که جامعه برایمان مشخص می کند یا اینکه حقیقت را باید از طریق تفکر شناخت؟ با یک مثال موضوع را بیان می کنیم: فرض کنید که در روز قیامت یک مسیحی، یک یهودی و یک مسلمان برای پاسخگویی نسبت به خرافات در عقاید خود، در پیشگاه خداوند حاضر می شوند. فرد یهودی بیان می کند که من در یک خانواده یهودی به دنیا آمدم و عقیده خود را با نگاه کردن به پدر و مادرم و جامعه یاد گرفتم. فرد مسیحی بیان می کند که من در یک خانواده مسیحی به دنیا آمدم و عقیده خود را با نگاه کردن به پدر و مادرم و جامعه یاد گرفتم. فرد مسلمان بیان می کند که من در یک خانواده مسلمان به دنیا آمدم و عقیده خود را با نگاه کردن به پدر و مادرم و جامعه یاد گرفتم. آیا به مسلمان گفته می شود که وارد بهشت شود؟ مسلماً خیر، زیرا اولاً راه حجت و دلیل برای افراد دیگر باز شده و ثانیاً ایمان و عقیده قرآنی فقط بوسیله تفکر خود فرد در آیات قرآن، آیات آفاقی (طبیعت و جهان) و آیات انفسی (خلقت بشر) حاصل می شود. به همین دلیل در قرآن صدها بار از انسان دعوت شده که در آیات خداوند تفکر کند و مقلد خانواده، اجداد، علما و جامعه خود نباشد:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ (۲۲) وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ (۲۳) قَالَ أُولَٰئِكَ جُنُودٌ بَأْهَدَىٰ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ (۲۴)

بلکه می گویند «ما نیاکان خود را بر آئینی یافتیم و ما نیز با پیروی آنان هدایت یافته ایم.» (۲۲) و این گونه در هیچ دیاری پیش از تو پیامبر اندازکننده ای نفرستادیم مگر اینکه مرفهین آن گفتند «ما پدران خود را بر آئینی یافتیم و به آثار آنان اقتدا می کنیم.» (۲۳) [پیامبرشان] گفت «آیا اگر من آئینی هدایت بخش تر از آنچه پدرانتان را بر آن یافتید آورده باشم؟» گفتند «اصلاً نسبت به آنچه به آن فرستاده شده اید کافریم!» (۲۴)

(سوره زخرف - آیات ۲۲ تا ۲۴)

کسی که واقعاً جویای حقیقت باشد، حتماً به آن خواهد رسید. همه ما قبول داریم که بالاتر از حرف خداوند هیچ حرفی وجود ندارد و قرآن کریم آنقدر با ارزش است که حتی یک آیه آن نیز باعث هدایت می شود. کسی که در قرآن تفکر کند، خداوند به وی قول حتمی هدایت را داده است:

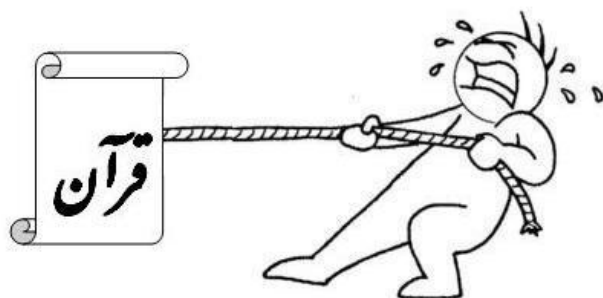
وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ (٦٩)

و آنها که در راه ما تلاش کنند، قطعاً به راه‌های خود هدایتشان می‌کنیم و خداوند با نیکوکاران است. (٦٩)
(سوره عنکبوت - آیه ٦٩)

به کلمه "لَنَهْدِيَنَّهُمْ" دقت کنید. این کلمه به معنی هدایت قطعی است، به شرطی که فرد نیز خود خواهان این هدایت باشد. هدایت در ایمان به یک مجاهده بسیار کوچک نیاز دارد. بحث ایمان مانند حل یک معادله ریاضی نیست و به فرمولهای پیچیده و معادلات مبهم نیازی ندارد. ایمان چیز بسیار سختی نیست، زیرا فقط به یک استنتاج کلی نیاز دارد که آنها با تفکر در نشانه‌های خدا حاصل می‌شود. عقیده تقلیدی نیست و معیار شناسایی عقیده و ایمان، وحی (قرآن) می‌باشد. به طور کلی اینکه معیار عقیده کلام انسانها نیست و تنها کلام خداوند است. در بحث ایمان چند نکته مهم وجود دارد که عبارتند از: مسلماً کسی که جویای حقیقت ایمان باشد، نباید منتظر باشد که راه درست عقیده خود به خود و بدون تلاش نمایان شود و یا اینکه با تقلید از افراد دیگر فکر کند که در مسیر درست قرار دارد. مورد مهم دیگر اینکه مساله ایمان و عقیده درست، مساله‌ای نیست که بتوان بر آن سرپوش گذاشت. این حوزه اساسی‌ترین تصمیم در طول حیات یک انسان است، زیرا انتخاب آگاهانه بین بهشت و جهنم می‌باشد، بنابر این هر انسانی باید در طول عمر خود حداقل مدت کوتاهی را برای مشخص کردن عقیده اش اختصاص دهد، که در طول این کتاب سعی شده قدم اول این مسیر به خوبی برای شما مشخص شود تا در مورد آن تفکر کنید. مسلماً سرکشی انسان از اوامر خداوند و کفر پیشگی وی، هیچ لطمه‌ای به قدرت و عظمت الله تعالی وارد نمی‌آورد و همچنین هیچ صدمه‌ای نیز به نظام هستی وارد نمی‌شود. مسلماً با کفرورزی ما باران و برف قطع نمی‌شود، نظم روز و شب تغییر نمی‌کند و خللی نیز در کائنات بوجود نمی‌آید، بلکه ضرر این کار تنها به خود ما می‌رسد. همچون کسی که مریض باشد و از رفتن پیش پزشک خودداری کند و ضرر اینکار وی فقط متوجه خود مریض خواهد بود و به پزشک گزندگی نمی‌رسد.

دقت کنید که انتخاب در حوزه ایمان، همیشه توسط خود انسان انجام می‌پذیرد و در روز قیامت هم فقط خود ما هستیم که باید جوابگوی عقیده خود باشیم و انسانهای دیگر به خاطر ایمان و عقیده ما پاسخگو نیستند. بنابر این عقیده هر انسانی باید به محکمترین چیز متصل باشد. ایمان ما باید بر مبنای کتاب آسمانی خود (قرآن) باشد و سخنان، نقل قولها، گفتار انسانها و بزرگان دینی، علمی و فلسفی در روز قیامت قابل استناد نیستند و در روز قیامت فقط به قرآن می‌توان استناد کرد. اکثر ما هنگامی که می‌خواهیم یک ماشین جدید بخریم، روزها و هفته‌ها از آشنایان در مورد مزایا و معایب ماشینهایشان سوال می‌پرسیم، به بنگاههای مختلف سر زده و از افزایش و کاهش قیمت خودرو مطلع می‌شویم و از افراد بسیاری در مورد خرید ماشین خود مشورت می‌گیریم. آیا برای ایمان و عقیده خود به اندازه یک دهم خرید یک ماشین ارزش قائل هستیم؟ آیا همانگونه که برای خرید ماشین وقت اختصاص دادیم، حاضریم برای تبیین اصول عقیدتی خود وقت بگذاریم؟ ایمان و عقیده که زندگی ابدی ما بر مبنای آنهاست. نکته مهم دیگر اینکه هر انسان برای یافتن هدایت واقعی، باید طوری قرآن بخواند که اجازه دهد قرآن مسیر درست را برای وی مشخص کند، نه اینکه با پیش فرضهای قبلی و غرض ورزی به سراغ

قرآن برود. مسلماً به جای اینکه قرآن چنین فردی را هدایت کند، وی قرآن را هدایت کرده و به دنبال خود می کشد. یک انسان هدفمند، مسیر زندگی و عقیده خود را با قرآن مقایسه می کند. سپس هر قسمت از دیدگاه هایش که غیر قرآنی بوده را با شجاعت حذف کرده و در هر قسمتی هم که کمبود داشته باشد، از قرآن استفاده کرده و آن را ترمیم می کند و در نهایت یک عقیده متوازن قرآنی بدست می آورد. باید به گونه ای از قرآن کمک گرفت که در روز قیامت، به ازای هر بخش از ایمان و عقیده خود بتوانیم از قرآن آیاتی برای استناد را داشته باشیم.

کسی که باغرض قرآن می خواند

کسی که قرآن بدایش می کند

علاوه بر این مشکل بزرگ دیگر در مطالعه قرآن تاویل شخصی است، یعنی اینکه افراد سعی می کنند که حوادث تاریخی و دیدگاه های افراد را به زور با قرآن منطبق کنند. در مساله ایمان باید حوادث تاریخی را فراموش کرد و با استفاده از قرآن که محکم ترین مرجع ایمان است به تفکر پرداخت. متأسفانه در جامعه ما اینگونه فکر می شود که فقط افراد خاصی هستند که در مورد دین، آگاهی و دانش دارند، بنابر این بهتر است که این افراد به جای بقیه جامعه فکر کرده و سپس به مردم بگویند چون به غیر از ما کسی قرآن را نمی فهمد و ما در مورد ایمان تحقیق کرده و درس خوانده ایم، پس همه از ما تقلید کنید و راجع به دین دیگر لازم نیست کسی فکر کند. اگر قرار بود که فقط انسانهای خاصی قرآن را فهمیده و در مورد ارکان ایمان، دانش و آگاهی داشته باشند، قرآن فقط بر همین عده خاص نازل می شد، حال اینکه قرآن برای کل بشر نازل شده و کوچک و بزرگ بهره خود را از آن دارند:

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ (٤٠)

ما قرآن را برای یادآوری آسان ساختیم، آیا کسی هست که متذکر شود؟ (۴۰)

(سوره قمر- آیات ۱۷ و ۲۲ و ۳۲ و ۴۰)

به یقین آموزش و یادگیری توحید کار ساده ای است، ولی موحد بودن و با تقوا بودن کار بندگان واقعی خداست. قرآن کتابی است که خود خداوند، وعده عدم تحریف آن را تا قیامت به ما داده است. قرآن معجزه ایست که همیشه از تحریف در امان بوده و تنها مرجع برای عقاید بشریت می باشد:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ (۹)

همانا ما قرآن را نازل کردیم و ما بطور قطع نگهدار آنیم! (۹)

(سوره حجر- آیه ۹)

همچنین:

وَإِذْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا (۲۷)

آنچه را از کتاب پروردگارت به تو وحی شده تلاوت کن! هیچ چیز سخنان او را دگرگون نمی سازد و هرگز پناهگاهی جز او نمی یابی! (۲۷)

(سوره کهف- آیه ۲۷)

در قیامت، پیامبر گرامی اسلام از قوم خود به دلیل مهجور ساختن کتاب خدا، گله و شکوه می کند. محمد نبی (ص) به مدت ۲۳ سال رنج و مشقت، شب زنده داری، جنگها و تبعیدها، گرسنگی و خطرهای مالی و جانی را تحمل کرد تا پیغام الله را به انسانها برساند. امروزه مردمان ساعتها و ساعتها برای کسب درآمد، تفریح و درس خواندن اختصاص می دهند، ولی در روز حتی به مدت چند دقیقه قرآن را با تفکر مطالعه نمی کنند:

وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا (۳۰)

و پیامبر عرضه داشت «پروردگارا! قوم من قرآن را رها کردند» (۳۰)

(سوره فرقان- آیه ۳۰)

مساله ایمان چیزی است که هر انسان به طور فردی باید از وقت گرانبهایش برای آن گذاشته و خود در مورد آن تفکر کند. دقت کنید که مساله مهمی که ما در اینجا قصد بیان آنرا داریم، این است که در جامعه ما افراد بسیاری فکر می کنند که عقل و فکر آنها در سر انسانهای دیگر قرار دارد و به جای استنباط فردی در مورد

عقیده خود، به افراد خاصی مراجعه می کنند و مشکل اصلی هم دقیقاً همینجاست. خداوند در قرآن گفته که در مورد آفرینش و آسمانها و زمین، آیات قرآن و خلقت خودتان فکر کنید، ولی نه اینکه به افراد دیگر بگویید به جای شما فکر کنند. پس از اینکه پیامبر اسلام برای افراد تازه مسلمان قرآن قرائت کرده و ایمان و عقیده این افراد را تصحیح می کرد، به آنها نمی گفت که هم اکنون پس از شنیدن این آیات در مورد ایمان، شما به سراغ ابوجهل یا ابولهب رفته و در مورد این آیات عقیدتی با آنها نیز صلاح و مشورت کنید. مسلماً وقتی که حقیقت به گوش آنها می رسید، آن را می پذیرفتند. بسیاری از مردم ما ایمان را با فقه جا به جا گرفته و آن را چیز مبهم و گنگی تصور می کنند. عقیده هر انسان بر مبنای تفکر و استنتاج خود وی حاصل می شود و در این مورد نمی توان از افکار دیگران (پدر و مادر، علما و جامعه) کپی برداری کرد. اگر شخصی بخواهد راجع به ارث تحقیق کند سروکار وی با فقه است ولی اگر کسی بخواهد توحید را به طور کامل درک کند باید خود با استفاده از قرآن به تفکر بپردازد. مسلماً در حال حاضر افراد بسیاری وجود دارند که نماز آنها قطع نمی شود، افرادی که کارهای عام المنفعه انجام می دهند و ... ولی اگر ایمان این افراد به اندازه سر سوزنی به شرک آلوده باشد، هیچ کدام از اعمال این افراد مورد قبول خداوند واقع نمی شود. پس حداقل اینکه تفکر راجع به مفاهیم گفته شده، هیچ ضرری ندارد. یک مثال دیگر: فرض کنید در یک کلاس درس حضور دارید. از قبل به شما اعلام شده که امتحان پایان ترم این درس نهایی بوده، سوالات امتحانی در دایره مرکزی امتحانات از کتاب درسی طراحی شده و برگه های امتحانی نیز در همانجا تصحیح خواهند شد. با این اوصاف در کلاس درس معلم به شما می گوید که به جای تدریس کتاب درسی، من خودم برای شما جزوه خواهم گفت، جزوه ای که مطالب غیردرسی فراوانی دارد. افراد باهوش با توجه به اخطار قبلی دایره امتحانات، علاوه بر جزوه معلم کتاب درسی را خودشان مطالعه می کنند، ولی افراد نادان حرفهای معلم را یگانه حجت تامه خود تلقی کرده و فقط به جزوه بسنده می کنند. روز امتحان همه می بینند که کلیه سوالات از کتاب درسی طراحی شده و از جزوه معلم هیچ سوالی نیامده است. برنده واقعی در روز امتحان کیست؟ قرآن در حوزه ایمان برای ما حکم کتاب درسی بالا را دارد.

پس از بیان همه مطالب بالا، باز هم افراد بسیاری وجود دارند که به دلیل اینکه تاکنون خود را قابل ندانسته اند و راجع به ایمانشان فکر نکرده اند، قبول موارد بالا برایشان مشکل است. پیشنهاد ما به این افراد این است که حتی اگر هضم مطالب بیان شده برای شما سخت است، خالصانه و با دید حقیقت طلب به تفکر خود در این زمینه ادامه دهید و وعده الله تعالی برای هدایت را فراموش نکنید. مانند کسی که پس از یک سانحه دلخراش به زور سعی می کند تا آن را فراموش کند نباشید، بلکه پیوسته به این مسائل این بخش و بخشهای دیگر فکر کنید. فردی که بترسد با تفکر و مطالعه عقیده اش از دستش فرار کند و نتواند از عقیده اش دفاع کند، این عقیده، یک عقیده راستین نبوده و تنها یک توهم می باشد.

آیه منتخب

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ (انفال - ۲۲)

بدترین جنبندگان نزد خدا، افراد کر و لالی هستند که اندیشه نمی کنند.

فصل ۴

در این بخش به قسمتی از آیات قرآن برای بیان قدرت و حاکمیت مطلق خداوند می پردازیم. آیاتی که بینش انسان را از نگاه به سنگفرش خیابان به سمت نگاه به آسمان و مخلوقات دعوت می کند. به آیات زیر توجه کنید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ (۱۹) وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ (۲۰) وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنْزِلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ (۲۱) وَأَرْسَلْنَا الرِّيَّاحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ (۲۲) وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ (۲۳) وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ (۲۴) وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ (۲۵)

و زمین را گسترديم و در آن کوه‌های ثابتی افکندیم و از هر گیاه موزون در آن رویاندیم؛ (۱۹) و برای شما انواع وسایل زندگی در آن قرار دادیم؛ همچنین برای کسانی که شما نمی‌توانید به آنها روزی دهید! (۲۰) و خزائن همه چیز تنها نزد ماست ولی ما جز به اندازه معین آن را نازل نمی‌کنیم! (۲۱) ما بادها را برای بارور ساختن [ابرها و گیاهان] فرستادیم و از آسمان آبی نازل کردیم و شما را با آن سیراب ساختیم در حالیکه شما توانایی حفظ و نگهداری آن را نداشتید! (۲۲) ماییم که زنده می‌کنیم و می‌میرانیم و ماییم وارث همه جهان! (۲۳) ما هم پیشینیان شما را دانستیم و هم متأخران را! (۲۴) پروردگار تو قطعاً آنها را در قیامت جمع و محشور می‌کند؛ چرا که او حکیم و داناست! (۲۵)

(سوره حجر - آیات ۱۹ تا ۲۵)

در این آیات خداوند به بیان قدرت خود و نعمتهایی که به انسانها داده می‌پردازد. خداوند زمین را آفریده و برای انسانها آن را مسطح و هموار ساخته است. اینگونه نیست که ما با راه رفتن در زمین دچار مشقت و دردسر فراوان شویم. مثلاً فرض کنید اگر انسان با راه رفتن بر روی زمین در آن فرو می‌رفت، دچار چه مشقتهای فراوانی که نمیشد. خداوند زمین را همانند فرشی زیر پای انسان قرار داده و کوهها را در زمین ثابت کرده است. کوه‌هایی که مدافع جان و مال انسان به هنگام زلزله و پناه انسان به هنگام سیل می‌باشند. کوه‌هایی که سرمناشاء بسیاری از گیاهان و حیوانات بوده و برکات زیادی برای انسان دارند. همچنین خداوند بیان کرده که از هر گیاه موزون و متعادل بر روی زمین رویاندیم. مخلوقات خداوند به گونه‌ای هستند که هیچ عیب و نقصی در خلقت آنها جای ندارد. هر روزه شاهد این هستیم که جلوه جدیدی از قدرت لایتنهای الله تعالی در مخلوقاتش، توسط محققین و دانشمندان کشف می‌شود. این کشفیات علاوه بر حیوانات، گیاهان و کائنات، در رابطه با بدن انسان هم می‌باشد. خداوند در همه جای قرآن بیان می‌کند که ماییم که اینکارها را انجام میدهم (گسترديم، افکندیم، رویاندیم و ...) و گرنه هیچ جنبنده و مخلوقی بدون اذن خداوند متعال حتی اجازه وجود داشتن را هم

ندارد. این خداوند است که اراده بر انجام این کارها نموده و خواست وی بر این موارد مقدم بوده و مخلوقات به خودی خود هیچ قدرتی ندارند. خداوندی که همه جانداران را آفریده و خود اوست که رزق را به دست آنها می‌رساند. موجوداتی همانند مورچگان، آبزیان، پرندگان، موجودات میکروسکوپی و ذره بینی، حیوانات وحشی و اهلی و ... که انسانها اگر همگی دست به دست هم دهند، قادر به روزی دادن به تعداد کمی از این مخلوقات نیز نیستند. خداوند رحمن بشر را نیز روزی می‌دهد. کلیه انسانها از مسلمان و مسیحی گرفته تا کافر و مشرک از روزی خداوند بهره مند هستند و نعمت روزی به هیچ عنوان از آنها منع نشده است و خداوند روزی را به همه آنها می‌رساند.

خزائن همه چیز نزد خداوند متعال می‌باشد و هیچ چیزی وجود ندارد که خزائن آن حتی کمی از محدوده قدرت و علم خداوند خارج باشد. این بدین معنی است که مالکیت کامل همه نعمتها در نزد خداوند بوده و تنها الله است که به کنه و ماهیت همه کائنات اشراف کامل دارد. علاوه بر این، خداوند نعمتهای خود را جز به مقدار معلوم و مشخص بر بندگانش نازل نمی‌کند. به طور مثال نعمتهایی مثل باران و برف، وزش باد و حرکت ابرها، تابش نور خورشید، علم و دانش و ... در قبضه کامل خداوند بوده و او همیشه به میزان مشخص و معلومی این نعمتها را بر بندگان خود نازل میکند. اگر ما در تمامی عمر خود دعا کنیم که خداوند به ما دانشی بیش از ظرفیت ما اعطا کند، مسلماً این اتفاق نمی‌افتد، زیرا این خداوند است که نسبت به ظرفیت همه مخلوقات خود آگاه بوده و به قدر معلوم و فراخور آنها نعمت ارزانی می‌دارد. آیا تاکنون به وزش باد توجه کرده اید. همین باد باعث حرکت ابرها و لقاح گیاهان شده و نعمت حیات را به زمین اهدا می‌کنند. علاوه بر این وزش باد باعث برخورد ابرها با یکدیگر و باردار شدن آنها می‌شود. سرانجام از آسمان باران می‌بارد تا بوسیله آن همه انسانها و موجودات زنده سیراب شوند. در آیه بالا خداوند بر این نکته تاکید کرده که اوست که بوسیله این فرآیند زیبا و پرمعنا انسانها را سیراب می‌کند، در حالیکه انسان قدرت نگهداری و ذخیره کردن آب را هم ندارد. به آب پشت سد توجه کنیم. پس از بارش باران سدها و مخازن آب پر از آب می‌شوند، ولی آیا این آب به همین صورت باقی می‌ماند؟ چه بسا میزان زیادی از این آب به زیر زمین فرو رود و مقدار زیادی نیز بخار شده و به هوا برود. در نهایت پس از گذشت زمانی سد دوباره آب خود را از دست خواهد داد تا اینکه دوباره باران رحمت خداوند زمین، جانداران و انسانها را سیراب سازد. مهمتر از همه این موارد قدرت خداوند در زنده کردن و میراندن موجودات است. اعطای زندگی و مرگ در اختیار ذات الهی می‌باشد. الله تعالی در پاییز و زمستان، درختان و گیاهان سبز را پژمرده ساخته و می‌میراند، سپس در بهار دوباره به آنها حیات بخشیده و آنها را زنده می‌سازد. همان خدایی که زندگی و مرگ درختان و گیاهان در دست اوست، قادر است که انسان را نیز پس از مرگش حیات دوباره ببخشد. پس از اینکه اجل و مهلت کلیه انسانها سر رسید، خداوند مرگ را بر آنها محقق کرده و تنها خود وارث کلیه نعمتها و کائنات خواهد شد. زمین و هر آنچه در آن است (از گیاهان و حیوانات و جنبنده ها گرفته تا جمادات و شهرها و کشورها و همه علوم و فنون) همه از دست انسان خارج شده و به وارث اصلی خود می‌رسد.

خداوند متعال اول و آخر است (هو الاول و الاخر)، یعنی اینکه فقط اوست که از احوال و اذکار گذشتگان آگاه می‌باشد. همچنین از سرنوشت آیندگان ما نیز مطلع است. خداوند به هر چیزی آگاه و توانا است. در نهایت اینکه

همه انسانها در روز قیامت در پیشگاه پروردگارشان محشور خواهند شد تا به جزای اعمال خود برسند. همانا خداوند علیم (دانای مطلق نسبت به احوال بندگان و کائنات) و حکیم (حکیم مطلق در روزی رسانی و ارسال نعمت) است.

در زمان پیامبر ما بسیاری از افراد، با نادیده گرفتن نعمتهای فراوان الهی می پرسیدند که قیامت کی فرا می رسد؟ علم قیامت و وقوع آن فقط در نزد خداوند می باشد. یکی از بزرگان بیان می کند: "هر کس که مُرد، قیامتش برپاست". پس عاقلانه این است که با عبرت از گذشتگان، کمی در احوال خود و دستورالعمل الهی یعنی قرآن، تامل کنیم، زیرا مرگ ما آغاز قیامت ماست و بعد از آن به دنیا حتی گذر کوتاهی هم نخواهیم داشت.

سوالی برای تفکر:

دلیل واقعی خداوند از جلوه نمایی قدرت خود برای بشر چیست؟

اینکه هر کس که مُرد، قیامتش برپاست، یعنی چه؟

آیه منتخب

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا (اسراء - ۴۴)

آسمانهای هفتگانه و زمین و هر آنچه در آن است، همه تسبیح او می گویند و هیچ چیزی نیست جز اینکه به تسبیح و حمد او مشغول است ولی شما تسبیح آنها را نمی فهمید؛ او بردبار و آمرزنده است.

فصل ۵

چرا خداوند انسان را به تفکر در مورد خلقت بشر، آسمانها و زمین و قرآن دعوت می کند؟ و چرا تفکر در قرآن از ارزش بالایی برخوردار است؟ به آیات زیر که ارزش تفکر در قرآن، آفاق و انفس را بیان می کنند، دقت کنید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذِرُوا بِهِ وَيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَلِيَذْكُرُوا الْأَنْبَاءَ (۵۲)

این قرآن، پیامی برای عموم مردم است تا همه به وسیله آن انداز شوند و بدانند او خداوند یکتاست و تا خردمندان پند گیرند! (۵۲)

(سوره ابراهیم - آیه ۵۲)

همچنین:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ (۱۹۰)
مسلماً در آفرینش آسمانها و زمین، و آمد و رفت شب و روز، نشانه‌هایی برای خردمندان است. (۱۹۰)
(سوره آل عمران - آیه ۱۹۰)

همچنین:

هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (۶)
او کسی است که شما را در رحم مادران، آنچنان که می‌خواهد تصویر می‌کند. معبودی جز خداوند توانا و حکیم نیست. (۶)
(سوره آل عمران - آیه ۶)

در قرآن کریم نزدیک به ۱۳۰۰ آیه راجع به هستی و خلقت انسان بیان شده و متعاقب آن پس از بیان این آیات، دعوت به تفکر شده است. مسلماً هیچ بشری نمی تواند جهان دور و بر خود و همچنین خلقت خود را نادیده گرفته و کورکورانه در دنیا به خوردن و خوابیدن بپردازد. نمی توان زندگی عقلانی بشری را با زندگی حیوانی و بدون تفکر تعویض کرد، زیرا ارزش هر انسانی به فکر، اندیشه و ایدئولوژی وی بوده و در طول تاریخ هم افراد متفکر و هدفمند از ارزش بیشتری در بین مردم برخوردار بوده اند. دو فرد که یکی نابینا و دیگری بینا هستند را در نظر بگیرید، اگر فرد نابینا بدون هیچ مقدمه ای بخواهد از یک بزرگراه عبور کند دچار سانحه خواهد شد. اگر فرد بینا نیز چشمان خود را بسته و از بزرگراه عبور کند، وی نیز دچار سانحه می شود و در این مورد با نابینا هیچ تفاوتی وجود ندارد. عقل انسان هم همینگونه است. اگر انسان از عقل خود استفاده نکند، با افراد دیوانه یکسان بوده و حتی با حیوانات هم فرقی ندارد. به طور معمول، هر فردی پس از اینکه به بلوغ عقلی خود رسید، برای زندگی خود هدفی قرار داده و کلیه تلاشهای زندگیش را در راستای برآورده کردن و رسیدن به این هدف قرار

می دهد. بعضی از افراد به اهداف کوتاه مدتی مانند لذت جویی و کامیابی موقت در دنیا بسنده کرده و بعضی دیگر اهداف بلند مدت مثل لذت و خوشی جاودانه را محور تلاش خود قرار می دهند. خداوند از انسان می خواهد، با تفکر در آیات آفاقی و انفسی و قرآنی، هدف نهایی خود در زندگی را به صورت عقلانی و نه احساسی انتخاب کند.

چندین دلیل برای دعوت خداوند از انسان به تفکر می توان بر شمرد. اول اینکه انسان از طریق تفکر در نشانه های خداوند، درباره وجود خالقش به یقین برسد. جهانی که در آن زندگی می کنیم، جهانی است که در هر گوشه ای از آن نظم حاکم می باشد. جهان ما تصادفی نبوده و بیهوده نیز آفریده نشده است. در هر لحظه میلیونها میلیون جنبنده در اقیانوسها، جنگلها، کوه ها، شهرها و روستاها به دنبال رزق و روزی خود می روند و این خداوند است که به آنها روزی می دهد. در هر لحظه ماه، زمین و خورشید به صورت منظم در مدار خود در حرکتند و حرکت آنها هیچگاه تابع هرج و مرج نبوده است. این خداوند است که حرکت زمین و کلیه سیارات و ستارگان را تدبیر کرده و برای آنها مدارهای خاصی را مقدر کرده است. در هر لحظه قلب انسان، خون را به درون رگها فرستاده و ششهای وی نیز از هوا استنشاق می کنند. مسلماً این خداوند است که حیات انسان، تپش قلب و حیات اندامهای انسان را توسط قدرت خود کنترل می کند. اگر جهانی که در آن زندگی می کنیم تصادفی بود، هیچ اتفاق تکراری در کائنات اتفاق نمی افتاد و همه چیز تصادفی می بود. اگر جهانی که در آن زندگی می کنیم تصادفی بود، می توانستیم با انداختن یک تکه سنگ به هوا، به صورت تصادفی صاحب یک هواپیما شویم، در صورتی که هیچ عقل سالمی حکم نمی کند که در دنیای ما حتی بعد از میلیونها بار انداختن سنگ به هوا، به صورت تصادفی یک هواپیما پایین بیافتد. هنگامی که ما حتی برای درست کردن یک ساعت مچی، به میزان زیادی برنامه ریزی کرده و از اصول قاعده مند در طراحی ساعت استفاده می کنیم، چگونه می توانیم انتظار داشته باشیم که زمین با اینهمه شگفتی هایش، خورشید، ستارگان و کهکشانها، تصادفی و بدون نظم بوجود آمده و یا به صورت تصادفی در مدارهای خود در حرکت هستند. اگر در بدن انسان نظم نباشد، چگونه می توان انتظار داشت که با داشتن بدن تصادفی، بشر به زندگی ادامه دهد. اگر محیط پیرامون ما تصادفی بود، هنگامی که به یک شیء مثل کتاب نگاه می کنیم، با پلک بر هم زدن ما، به صورت تصادفی به جای کتاب یک صندلی ظاهر می شد، ولی آیا عقل سلیم به این امر حکم میکند؟ دنیایی که در آن زندگی می کنیم در خلقت یگانه بوده و دارای خالق یگانه می باشد.

دلیل دیگر تفکر در آفاق و انفس و قرآن این است که از این طریق به صحت وعده های خداوند در قرآن پی ببریم. خداوند در قرآن از عذاب اقوام گذشته سخن گفته است. قوم لوط، قوم عاد، فرعون و پیروانش و بسیاری از اقوام دیگر که توسط خداوند عذاب شده و بقایای آنها هنوز برای عبرت بشر پابرجاست. همانگونه که وعده خداوند برای این اقوام محقق شد، پس وعده های دیگر خداوند نیز محقق می شود. با تفکر در زندگی خودمان نیز می توانیم به این امر پی ببریم. خداوند در قرآن به همه بندگان از انس و جن وعده مرگ داده و ما هر روزه شاهد آن هستیم که این وعده برای دوست و دشمن، خانواده و در نهایت برای خودمان محقق می شود. همانگونه که وعده مرگ برای هر انسانی اتفاق می افتد، پس وعده های دیگر خداوند نیز محقق می شود.

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ (۵۷)

هر نفسی مرگ را می‌چشد، سپس بسوی ما باز گرداننده می‌شوید. (۵۷)

(سوره ابراهیم - آیه ۵۷)

بشر در دنیای خود دخل و تصرف محدودی دارد. در زمان رشد کودک در داخل رحم مادر، این خداوند است که اندامهای جسمانی کودک را به تکامل می‌رساند، به وی غذا می‌رساند و چهره وی را در داخل رحم مادر ترسیم می‌کند، در حالیکه حتی مادر کودک هیچ نقشی جز نگهداری کودک در بدن خود ندارد. پس از تولد کودک نیز، خداوند وی را به رشد و کمال عقلی می‌رساند، به وی تکلم یاد داده و قدرت تعقل اعطا می‌کند. در کل دوران زندگی انسان، خداوند وی را روزی می‌دهد، وی را آزمایش می‌کند و در نهایت به زوال و پیری می‌رساند. انسان توانایی هیچ دخل و تصرفی در این بازه زمانی ندارد، وگرنه می‌توانست جلو پیر شدن خود را بگیرد. اگر بشر این قدرت و توانایی را داشت، هنگامی که بر اثر حادثه ای یکی از اندامهای خود، مثلاً دست، را از دست داد، می‌توانست دست تازه ای برای خود درست کند.

همچنین در آمد و رفت شب و روز، حرکت ابرها به امر خداوند، خشک شدن گیاهان در زمستان و رویش مجدد گیاهان در بهار نیز نشانه های زیادی وجود دارد که ذهن حق طلب با تفکر در آنها می‌تواند به تحقق وعده های خداوند پی ببرد. مسلماً کل کائنات از محیط پیرامون گرفته تا بدن خود ما، معجزه است، ولی به دلیل اینکه ما در این روند دچار روزمرگی شده ایم، به هیچکدام از اتفاقات زندگی را به دید معجزه نمی‌نگریم، همچنین هنگامی که کشف تازه ای در دنیای ما گزارش می‌شود، در ابتدا به دید معجزه به آن نگاه میکنیم، ولی پس از مدتی آن نیز عادی می‌شود.

وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَلِكُمْ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (۹۹)

او کسی است که از آسمان آب را نازل کرده و به وسیله آن گیاهان گوناگون رویاندم و از آن، ساقه‌ها و شاخه‌های سبز خارج ساختیم و از آنها دانه‌های متراکم، و از شکوفه نخل، شکوفه‌هایی با رشته‌های باریک بیرون فرستادیم و باغهایی از انواع انگور و زیتون و انار، گاه شبیه به یکدیگر و گاه بی‌شباهت! هنگامی که میوه می‌دهد، به میوه آن و طرز رسیدنش بنگرید که در آن، نشانه‌هایی [از عظمت خدا] برای افراد باایمان است! (۹۹)

(سوره انعام - آیه ۹۹)

الله تعالی همه این موارد را در قرآن بیان کرده تا انسان به عظمت و قدرت پروردگارش و همچنین ضعف و کوچکی خود پی برده و سر تعظیم فرود آورد. انسان بر روی این کره خاکی همانند مورچه ای است که در یک گوی شیشه ای اسیر شده باشد. این مورچه هر چقدر تلاش کند و به هر سمتی که روی آورد، به هیچ عنوان نمی تواند از گوی شیشه ای فرار کند. انسان هم در روی زمین همانند این مورچه بوده و هر چقدر به پیشرفتهای علمی برسد و به هر نقطه کائنات که فرار کند، سرانجام به اذن الله مرگ را ملاقات خواهد کرد و وارد عالمی میشود که به هیچ عنوان راه برگشتی از آن وجود ندارد. در حال حاضر جمعیت مردم زمین نزدیک چندین میلیارد نفر است. چه بسیار افرادی در گذشته بوده اند و الآن دیگر نیستند، افرادی که در زمان خود دارای قدرت و ثروت فراوانی بوده اند، افرادی که همانند زمان ما گناهان خود از قبیل دزدی، ظلم و زنا را مایه غرور و افتخار می دانستند. بیش از یکصد سال دیگر نیز هیچکدام از مردم امروزی ساکن در کره زمین وجود نخواهند داشت. مرگ بر زندگی همه ما سایه خواهد انداخت و همه ما به ملاقات الله تعالی خواهیم رفت. با کمی دقت متوجه می شویم که مرگ یک استقرای تام و حتمی بوده و یک حجت کامل بر تحقق وعده های دیگر خداوند نیز می باشد. هر انسانی با تفکر بدون تعصب و با یک استدلال عقلی ساده به وظیفه خود در این دنیا پی خواهد برد. استدلال از این قرار است: هر انسانی یا خالق است یا مخلوق و غیر از این دو حالت وجود ندارد. اگر فردی ادعا کند که انسان خالق است، پس باید بتواند ثابت کند که انسان چه چیزی از آسمانها و زمین را خلق کرده است؟ باید بتواند ثابت کند که آیا انسان قدرت و علم خلقت و اداره کائنات، موجودات ریز و درشت، جانداران و ... را دارا می باشد؟ آیا انسان حتی توانایی خلقت خود و دخل و تصرف در بدن خود را نیز دارا می باشد؟ عقل سلیم با کمی تفکر پی میبرد که جواب همه این سوالات منفی است. انسان مخلوق است و باید خالق خود را بشناسد و بپرستد. باید برنامه هدایت، سعادت و خوشبختی خالق خود را در زندگیش پیاده کند، زیرا تنها برنامه خالق برای مخلوق جامع ترین برنامه زندگی است.

سوالی برای تفکر: در مورد خداوند چه ظنی داریم؟ چه جور خداوندی در ذهن ما جای دارد؟

آیه منتخب

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ (دخان - ۳۸)

ما آسمانها و زمین و آنچه که در میان این دو است را به بازی و بی هدف نیافریدیم!

فصل ۶

یکی از مشکلات امروزی زیاده روی و غلو در دین می باشد. الله تعالی به وضوح غلو در دین را نهی فرموده است. به آیه زیر توجه کنید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (۷۶) قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ (۷۷) لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ (۷۸)

بگو «آیا غیر از خدا چیزی را می‌پرستید که مالک سود و زیان شما نیست؟ و خداوند، شنوا و داناست» (۷۶) بگو «ای اهل کتاب! در دین خود، غلو و زیاده روی نکنید و غیر از حق نگویید و از هوسهای جمعیتی که قبلاً گمراه شدند و دیگران را گمراه کردند و از راه راست منحرف گشتند، پیروی ننمایید» (۷۷) کافران بنی اسرائیل، بر زبان داوود و عیسی بن مریم، نفرین شدند! این بخاطر آن بود که گناه کردند و تجاوز می‌نمودند. (۷۸)

(سوره مائده- آیات ۷۶ تا ۷۸)

عده ای فکر می کنند که بوسیله غلو در دین باعث ایجاد جذابیت بیشتر در دین شده و می توانند افراد بیشتری را گرد خود جمع کنند. این افراد با زیاده روی در توصیف ویژگیهای افراد صالح همانند پیامبران، امامان و ... به آنها ویژگیهای غیر بشری می دهند. آنها با این زیاده روی ها افراد صالح را در سطح معاونین خداوند قرار داده که خداوند به واسطه محبت این افراد، قسمتی از امور تحت اختیار خود را برای انجام به آنها واگذار کرده است. ممکن است که بسیاری از این افراد با نیتی صحیح و تفکری خیرخواهانه دست به این اقدام بزنند، ولی در حقیقت با این کار خود، دستور خداوند را نادیده گرفته و دین را انباشته از خرافات می کنند. افراد دیگری نیز وجود دارند که به خاطر منفعت شخصی، کمبود دانش دینی و یا کسب شهرت و پول به غلو در دین اسلام و در توصیف افراد صالح پرداخته و موجبات گمراهی خود و بسیاری از پیروان خود را فراهم می کنند. به همین جهت، رسول خدا (ص) از غلو و زیاده روی در مورد خودش نهی فرموده است: «در حق من آن چنان غلو و زیاده روی نکنید، همانگونه که مسیحیان در مورد عیسی پسر مریم غلو کردند. همانا من تنها یک عبد و بنده هستم، پس بگویید: بنده خدا و فرستاده اش».

خطر اصلی اینجاست که دادن ویژگیهای الهی به بشر مخلوق (دون الله) باعث می شود که افراد آنها را در محبت با خدا شریک کرده و در محبتشان نیز غلو نمایند. در نهایت باعث می شود، افراد همانگونه که خدا را دوست می‌دارند، آنها را نیز دوست بدارند و از این طریق و به دست خود شرک را وارد زندگی خود سازند. مثال خیلی واضح در این حوزه این است که انسان به بزرگان دینی خود نسبت آگاهی از غیب و توانایی دخل و تصرف در اداره امور دنیا بدهد. به آیات زیر توجه کنید:

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُحِيطُهَا لَوْفَتِهَا إِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (١٨٧) قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ

لَا سَتَكُنْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسْنِيَ السُّوءُ إِنَّ أَنَا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (١٨٨) هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيًّا فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَوَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ آتَيْتَنَا صَالِحًا لَنُكَوِّنَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ (١٨٩)

درباره قیامت از تو سؤال می کنند، کی فرامی رسد؟ بگو «علمش فقط نزد پروردگار من است و هیچ کس جز او [نمی تواند] وقت آن را آشکار سازد، در آسمانها و زمین، سنگین [و پر اهمیت] است و جز بطور ناگهانی، به سراغ شما نمی آید» [باز] از تو سؤال می کنند، چنان که گویی تو از زمان وقوع آن باخبری! بگو «علمش تنها نزد خداست؛ ولی بیشتر مردم نمی دانند» (١٨٧) بگو «من مالک سود و زیان خویش نیستم، مگر آنچه را خدا

بخواهد و اگر از غیب باخبر بودم، سود فراوانی برای خود فراهم می کردم، و هیچ بدی و زیانی به من نمی رسید؛

من فقط بیم دهنده و بشارت دهنده ام برای گروهی که ایمان می آورند! (١٨٨) او خدایی است که همه شما را از یک فرد آفرید و همسرش را نیز از جنس او قرار داد تا در کنار او بیاساید. سپس هنگامی که با او آمیزش کرد، حمل سبکی برداشت که با وجود آن، به کارهای خود ادامه می داد؛ و چون سنگین شد، هر دو از خداوند و پروردگار خود خواستند «اگر فرزند صالحی به ما دهی، از شاکران خواهیم بود» (١٨٩)

(سوره اعراف - آیات ١٨٧ تا ١٨٩)

همه می دانیم که بالاتر از حرف خداوند متعال چیزی وجود ندارد و خداوند نیز در اینجا به وضوح بیان می کند که حتی پیامبر وی نیز از غیب خبر ندارد. در حقیقت تنها منبعی که به پیامبر از غیب خبر می داده وحی بوده که فقط و فقط بر پیامبر گرامی نازل می شده است. حال اگر امروزه فردی (به خصوص یک عالم دینی) ادعا کند که از غیب با خبر است، چون تنها منبع آگاهی از غیب وحی الهی (در مورد مسلمانان قرآن) می باشد، به راحتی می توان وی را دروغگو قلمداد کرد. حال اگر شخصی به گفته های این فرد اعتقاد داشته باشد، در خطر گمراهی قرار داشته و باید به سرعت در افکار خود تجدید نظر کند.

جزئیات و مصادیق ایمان را در فصول بعدی بیان خواهیم کرد. آیا تاکنون در مورد افرادی که ادعا می کنند چشم برزخی دارند، شنیده اید؟ (این افراد با استفاده از جاهلیت مردم ادعا می کنند که از میزان تقوا و ایمان مردم با خبرند و می توانند درون مردم را دیده یا بر اساس تقوای افراد، آنها را به صورت حیوانهایی مثل خوک، گوسفند و گاو تصور کنند. البته طبق ادعای این افراد این ویژگی به خاطر این است که خداوند به آنها نظر داشته و آنها مقرب درگاه الهی هستند). آیا احادیثی که ویژگیهای غیر بشری همانند چشم برزخی و دانستن سرنوشت افراد پس از مرگ را به افراد صالح و ائمه نسبت می دهند، به گوش شما رسیده است؟ آیه زیر خطاب به محمد نبی (ص) و در مورد منافقین نازل شده است:

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَانَهُمْ (٢٩) وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ (٣٠) وَلَكَبَلُوكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ وَتَبَلَّوْا أَخْبَارَكُمْ (٣١)

آیا کسانی که در دل‌هایشان بیماری است گمان کردند خدا کینه‌هایشان را آشکار نمی‌کند؟ (۲۹) و اگر ما بخواهیم آنها را به تو نشان می‌دهیم تا آنان را با قیافه‌هایشان بشناسی، هر چند می‌توانی آنها را از طرز سخنانشان بشناسی؛ و خداوند اعمال شما را می‌داند! (۳۰) ما همه شما را قطعاً می‌آزماییم تا معلوم شود مجاهدان واقعی و صابران از میان شما کیانند، و اخبار شما را بیازماییم! (۳۱)

(سوره محمد- آیات ۲۹ تا ۳۱)

در آیه ۳۰ خداوند به پیامبر گفته که: "اگر بخواهیم منافقان را به تو نشان می‌دهیم تا آنان را از طریق قیافه‌هایشان بشناسی، [ولی اینکار را نکردیم]، با این وجود می‌توانی از طریق اعمال، رفتار و گفتارشان، آنها را از دیگران تمییز دهی [از طریق زکات در کردارهای آنها نه آگاهی یافتن از درون دل آنها]. همچنین در آیه زیر نیز بر این مطلب تاکید کرده است. هنگامی که خداوند به این صراحت پیامبر خویش را مخاطب قرار داده و به عزیز ترین بشر در نزد خود می‌گوید که از اسرار درونی انسانها با خبر نیست، در حکم انسانهایی که اینگونه ادعای دروغ کرده و یا صفات غیر بشری را برای امامان و پیامبران گرامی قائل می‌شوند، جز افسوس چه چیزی را سزااست؟

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنْ يُخَادِدُ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ (۶۳) يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَهِزُّوا إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ (۶۴) وَلَكِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ (۶۵)

آیا نمی‌دانند هر کس با خدا و رسولش دشمنی کند، برای او آتش دوزخ است و جاودانه در آن می‌ماند؟ این، همان رسوایی بزرگ است! (۶۳) منافقان از آن بیم دارند که سوره‌ای بر ضد آنان نازل گردد، و به آنها از اسرار درون قلبشان خبر دهد. بگو «استهزا کنید! خداوند آنچه را از آن بیم دارید، آشکار می‌سازد!» (۶۴) و اگر از آنها بررسی چرا این اعمال خلاف را انجام دادید؟ می‌گویند «ما بازی و شوخی می‌کردیم» بگو «آیا خدا و آیات او و پیامبرش را مسخره می‌کردید؟» (۶۵)

(سوره توبه- آیات ۶۳ تا ۶۵)

پس از این به بعد، با هر مطلبی یا حدیثی از این قبیل برخورد کردیم، باید آن مطلب و حدیث را از فیلتر قرآن رد کنیم. اگر قرآن آن را تائید کرد به راحتی آنرا پذیرا می‌شویم، ولی در غیر اینصورت باید شجاعت به خرج داده و برای احترام به یگانه خالق هستی، آن مطلب و حدیث پوچ و جعلی را به راحتی کنار گذاشته و یا با گزینه‌های صحیح قرآنی جایگزین کرد. همچنین افرادی وجود دارند که ادعا می‌کنند در مورد ارواح و زندگی پس از مرگ اطلاع دارند. موردی که همانند مسائل قبلی فقط از طریق وحی به بشر منتقل شده است. الله تعالی می‌فرماید:

قُلْ كُلُّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلِيهِ فَرُبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى سَبِيلًا (۸۴) وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا (۸۵) وَلَكِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا (۸۶)

بگو «هر کس طبق روش خود عمل می‌کند و پروردگارتان کسانی را که راهشان نیکوتر است بهتر می‌شناسد» (۸۴) و از تو درباره روح سؤال می‌کنند، بگو «روح از فرمان پروردگار من است و جز اندکی از دانش، به شما داده نشده است» (۸۵) و اگر بخواهیم آنچه را بر تو وحی فرستاده‌ام، از تو می‌گیرم؛ سپس کسی را نمی‌یابی که در برابر ما از تو دفاع کند. (۸۶)
(سوره اسراء- آیات ۸۴ تا ۸۶)

متأسفانه، نه تنها در کشور ما، بلکه در اکثر دنیا بازار این افراد بسیار رونق دارد. فرقه‌ها و عرفانهای عجیب و غریب که همه از ذهنیت خود دنیای پس از مرگ را تصویر کرده‌اند. در کشور ما نیز که ادعای اسلامی داریم، عده‌ای افراد منحرف از دین در یکصد سال اخیر مطالبی تحت عنوان جزئیات شب اول قبر، عذاب قبر، زندگی پس از مرگ، عرفانهای هندی و سرخپوستی و ... منتشر ساخته‌اند. تنها وظیفه ما این است که در مواجهه با این کتب و جزوه آنها را تنها از فیلتر قرآن رد کنیم، اگر قرآن آنها را تأیید کرد، آنها را قبول کرده و گرنه به راحتی آنها را کنار بگذاریم.

آیه منتخب

وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا
يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ (انعام - ۵۹)

کلیدهای غیب، تنها نزد اوست و جز او، کسی آنها را نمی‌داند. او آنچه را در خشکی و دریاست می‌داند؛ هیچ برگی [از درختی] نمی‌افتد، مگر اینکه از آن آگاه است و نه هیچ دانه‌ای در تاریکیهای زمین، و نه هیچ تر و خشکی وجود دارد، جز اینکه در کتابی آشکار ثبت است.

فصل ۷

کلید فهم توحید: الله در مقابل دوَنِ الله

خداوند بزرگ در قرآن مجید، خود را با نام الله و رب معرفی کرده و همه مخلوقات خود از انس و جن و فرشته گرفته تا کائنات و دنیاهای ماوراءالطبیعه و ... را تحت عنوان دوَنِ الله و غیر الله معرفی کرده است. در قرآن کلمه دوَنِ الله به تعداد ۷۱ بار استفاده شده است. همچنین کلمه دونه (ه در کلمه دونه به الله باز می گردد) به تعداد ۳۷ بار، کلمه غیر الله به تعداد ۱۷ بار، دوَنِ الرَّحْمَنِ به تعداد ۲ بار و کلمه دونی (ی در کلمه دونی به الله باز می گردد) نیز به تعداد ۳ بار در قرآن به کار رفته اند. تشخیص بین دو کلمه الله و دوَنِ الله در قرآن از اهمیت فوق العاده زیادی برخوردار است. این طبقه بندی استثناء پذیر نیست و هیچ مخلوقی به خالق خود راه ندارد. قرآن از انسانها خواسته تا در صفات و ویژگیهای این دو تفکر کنند. در قرآن بیان شده که دوَنِ الله (غیر خدا) قدرت غیبی برای حاضر و ناظر بودن در همه جا و قاهر و محیط بودن بر همه چیز را ندارد، که مردم در هر مکان و زمانی به او دسترسی داشته باشند. این ویژگی فقط مختص خداست. این خداست که می آفریند، روزی می دهد، زنده می کند، می میراند و تنها اوست که قادر به دخل و تصرف در کل مخلوقات خود می باشد. اگر فکر کنیم موجودی در جهان حتی به میزان کمی دارای چنین صفاتی می باشد، در واقع شریک خدا بوده که این در قرآن کفر و شرک آشکاری می باشد. متأسفانه در بسیاری از ترجمه های قرآن، کلمه دوَنِ الله به معنای بت ترجمه شده که معنی ناقصی دارد. در قرآن از بتها بوسیله کلمه اصنام سخن به میان رفته است. به شکل زیر توجه کنید:

الله (رب، خالق) ۱۱

الله دوَنِ الله (مخلوق): ۱۱

کل انسانها از آدم تا قیامت، کل جنیان، کل فرشتگان، کل کائنات از زمین و محتویات آن گرفته تا کهکشانهای دیگر، بهشت و جهنم و هر مخلوق دیگری که انسان آنرا می شناسد یا نمی شناسد.

پس دون الله فقط بت نبوده و همه مخلوقاتی که حتی در فکر بشر هم نمی گنجند را شامل می شود. در زمانی که قرآن بر پیامبر نازل شد، علاوه بر مشرکین، در دنیا افراد آتش پرست، خورشید پرست، ستاره پرست و ... نیز وجود داشته اند و شمولیت قرآن این افراد را نیز شامل می شود و اینگونه نیست که قرآن فقط بت پرستان را خطاب قرار داده و از دیگر موارد چشم پوشی کرده باشد:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

خَلَقَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرْوَاهَا وَاللَّهُ فِي الْأَرْضِ رَاسِيٌّ أَنْ تَعْبُدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ (۱۰) هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ بَلِ الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ (۱۱) وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنْ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ (۱۲)

او آسمانها را بدون ستونهای قابل دیدن آفرید، و در زمین کوههایی افکند تا شما را نلرزاند و از هر گونه جنبندهای بر آن منتشر ساخت و از آسمان آبی نازل کردم و بوسیله آن در روی زمین انواع گوناگون از جفتهای گیاهان پر ارزش رویاندم. (۱۰) این آفرینش خداست؛ اما به من نشان دهید غیر خدا چه چیز را آفریده‌اند؟ بلکه ظالمان در گمراهی آشکارند. (۱۱) ما به لقمان حکمت دادیم [و گفتیم] شکر خدا را بجای آور، هر کس شکرگزاری کند، تنها به سود خویش شکر کرده و آن کس که کفران کند [زیان به خدا نمی‌رساند] چرا که خداوند بی‌نیاز و ستوده است. (۱۲) (سوره لقمان - آیات ۱۰ تا ۱۲)

همانند آیه قبل، خداوند در جای جای قرآن ما را نسبت به ضعف دون الله آگاه کرده است. الله تعالی خالق بوده و دون الله مخلوق می باشد. تولد و مرگ دون الله به طور مطلق در دست الله می باشد. مالکیت مطلق مخلوقات (همه دون الله) در دست الله می باشد:

الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا (۲) وَأَتَّخِذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا (۳) وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا (۴)

خداوندی که حکومت آسمانها و زمین از آن اوست و فرزندى برای خود انتخاب نکرده و همتایی در حکومت و مالکیت ندارد و همه چیز را آفرید و به دقت اندازه‌گیری نمود! (۲) آنان غیر از خداوند معبودانی برای خود برگزیده اند که چیزی را نمی‌آفرینند، بلکه خودشان مخلوقند و مالک زیان و سود خویش نیستند و نه مالک مرگ و حیات و رستاخیز خویشند. (۳) و کافران گفتند «این فقط دروغی است که او ساخته، و گروهی دیگر او را بر این کار یاری داده‌اند.» آنها ظلم و دروغ بزرگی را مرتکب شدند. (۴)

(سوره فرقان - آیات ۲ تا ۴)

هیچ مخلوقی اعم از جن، انس، فرشتگان و ... در ذات و صفات خداوند شریک نمی باشد. این بدین معنی است که خداوند در ذات و صفات یگانه بوده و صفات خداوند نیز به مخلوقات اختصاص نمی یابد. به طور مثال، هیچ بشری چه زنده (در کالبد جسم) و چه مرده (در قالب روح) نمی تواند ادعا کند که دارای یکی از صفات خاص خداوند

مثل بصیر (بینا نسبت به همه مخلوقات)، سمیع (شنوا نسبت به همه مخلوقات)، لطیف (هیچ حجاب و پوششی برای دانش خداوند وجود ندارد) و بقیه صفات خداوند می باشد. پس این توحید بوده و مخالف آن کفر و شرک می باشد. الله هم در ذات و هم در صفات یکتا و یگانه بوده و هیچ چیز در صفات او شریک نمی باشد:

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ (۱) اللَّهُ الصَّمَدُ (۲) لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ (۳) وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ (۴)

بگو: خداوند، یکتا و یگانه است؛ (۱) خداوندی است که همه نیازمندان قصد او می کنند؛ (۲) هرگز نزاده و زاده نشده، (۳) و برای او هیچ شبیه و مانندی نیست. (۴)

(سوره اخلاص)

سوالی برای تفکر: هر یک از موارد زیر جزو کدام گروه می باشد؟ الله یا دون الله؟
۱ جهنم ۲ خورشید ۳ خود شما ۴ بدن ۵ انسانهای صالح ۶ شیطان ۷ حیوانات و درختان ۸ جبرئیل ۹ تفکرات انسان ۱۰ غرایز بشری ۱۱ محمد نبی (ص)

آیه منتخب

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا (نساء - ۸۲)
آیا درباره قرآن نمی اندیشند؟! اگر از سوی غیر خدا بود، اختلاف فراوانی در آن می یافتند.

فصل ۸

مبحث اصلی از این قسمت به بعد شروع می شود. اگر در حین خواندن مطالب زیر برایتان سوال ایجاد شد، لطفاً مباحث را طبق برنامه ادامه بدهید، زیرا برای بیشتر سوالهای خود تا چند فصل آینده جواب خواهید یافت. قرآن بعد از نشان دادن هر یک از این خصوصیات خداوند (یگانه، رازق، خالق، مالک، رب، ولی و ...)، انسان را مخاطب قرار داده و می گوید: شما که خدا را با چنین اوصافی قبول دارید، پس چرا تنها او را به فریاد نمی خوانید، تنها به او متوسل نمی شوید، تنها برای او اطاعت و پیروی نمی کنید، و... در یک کلمه، تنها او را پرستش و عبادت نمی کنید؟ آیا جادو و طلسم شده اید؟ در ابتدا در قرآن از انسانها خواسته شده که فقط و فقط خدا را پرستند:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا صَاحِبِي السِّجْنِ أَرَبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ (۳۹) مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (۴۰) يَا صَاحِبِي السِّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمْ فَيسْقَى رَبُّهُ خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصَلِّبُ فَتَأْكُلُ الطُّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ (۴۱)

[حضرت یوسف (ع)]: ای دوستان زندان من! آیا اربابان پراکنده بهترند، یا خداوند یکتای پیروز؟ (۳۹) آنچه که غیر از خدا می پرستید، چیزی جز اسمهای [بی مسمّا] که شما و پدرانانتان آنها را خدا نامیده اید، نیست؛ خداوند هیچ دلیلی بر آن نازل نکرده، حکم تنها از آن خداست؛ فرمان داده که غیر از او را نپرستید! این است آیین پابرجا، ولی بیشتر مردم نمی دانند! (۴۰) ای دوستان زندان من! اما یکی از شما ساقی شراب برای صاحب خود خواهد شد، و اما دیگری به دار آویخته می شود، و پرندگان از سر او می خورند! و مطلبی که درباره آن [از من] نظر خواستید، قطعی و حتمی است! (۴۱)

(سوره یوسف - آیات ۳۹ تا ۴۱)

همچنین در آیات زیر مشاهده می کنید که خداوند عبادت را فقط و فقط مختص به خود دانسته و از انسانها خواسته فقط او را عبادت کنند (به کلمه **تَعْبُدُونَ** دقت کنید. **تَعْبُدُونَ** به معنای عبادت کردن و پرستش است). هر پیامبری که برای بشر مبعوث شده، در اولین اقدام مردم را به سمت پرستش خدا دعوت داده و از مردم نخواست که خودش را پرستند، بلکه گفته که من هم در کنار شما و همگی با هم، خدا را می پرستیم:

ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنَجِّ الْمُؤْمِنِينَ (۱۰۳) قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنْ كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُمْ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (۱۰۴) وَأَنْ أَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (۱۰۵)

سپس فرستادگان خود و کسانی را که ایمان می آورند، نجات می دهیم و همین گونه بر ما حق است که مؤمنان را نیز رهایی بخشیم! (۱۰۳) بگو ای مردم! اگر در عقیده من شک دارید، من آنهایی را که جز خدا می پرستید، نمی پرستم! تنها خداوندی را پرستش می کنم

که شما را می‌میراند و من مأمورم که از مؤمنان باشم! (۱۰۴) و [به من دستور داده شده که] روی خود را به آیین متوجه ساز که از هر گونه شرک خالی است و از مشرکان مباش! (۱۰۵)

(سوره یونس - آیات ۱۰۳ تا ۱۰۵)

همچنین:

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ (۶۳) قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ (۶۴) يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أُنْزِلَتِ التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (۶۵)

اگر [با این همه شواهد روشن، باز هم از حق] روی گردانند، [بدان که طالب حق نیستند و] خداوند از مفسده‌جویان آگاه است. (۶۳) بگو «ای اهل کتاب! بیاوید به سوی سخنی که میان ما و شما یکسان است که جز خداوند یگانه را نپرستیم و چیزی را همتای او قرار ندهیم؛ و بعضی از ما، بعضی دیگر را غیر از خدای یگانه به سرپرستی نپذیرد.» هرگاه سرباز زنند، بگوید «گواه باشید که ما مسلمانیم!» (۶۴) ای اهل کتاب! چرا درباره ابراهیم، گفتگو و نزاع می‌کنید در حالی که تورات و انجیل، بعد از او نازل شده است! آیا اندیشه نمی‌کنید؟ (۶۵)

(سوره آل عمران - آیات ۶۳ تا ۶۵)

در بخشهای قبل مصادیق عبادت مشخص شد. نکته بسیار بسیار مهم این است که خداوند متعال در قرآن انسان را به این امر محدود نکرده و در آیات بسیاری از قرآن، از انسانها خواسته علاوه بر عبادت خالصانه خدا، دعا، مدد و طلب یاری و حاجت را نیز فقط و فقط به خداوند اختصاص دهند (به کلمه تَدْعُ دقت کنید):

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ (۱۰۶) وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (۱۰۷)

و از غیر خدا چیزی را که نه سودی به تو می‌رساند و نه زیانی، بخوان! که اگر چنین کنی، از ستمکاران خواهی بود! (۱۰۶) و اگر خداوند زیانی به تو رساند، هیچ کس جز او آن را برطرف نمی‌سازد و اگر اراده خیری برای تو کند، هیچ کس مانع فضل او نخواهد شد! آنرا به هر کس از بندگانش بخواهد می‌رساند و او غفور و رحیم است! (۱۰۷)

(سوره یونس - آیات ۱۰۶ تا ۱۰۷)

همچنین:

لِنَقْتَبَهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا (۱۷) وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا (۱۸) وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا (۱۹)

هدف این است که ما آنها را با این نعمت فراوان بیازماییم؛ و هر کس از یاد پروردگارش روی گرداند، او را به عذاب شدید و فزاینده‌ای گرفتار می‌سازد! (۱۷) و اینکه مساجد از آن خداست، پس هیچ کس را با خدا نخوانید. (۱۸) و اینکه هنگامی که بنده خدا [حمد (ص)] به عبادت برمی‌خاست و خدا را می‌خواند، گروهی پیرامون او بشدت ازدحام می‌کردند! (۱۹)

(سوره جن - آیات ۱۷ تا ۱۹)

***نکته: تعبُّدون از ریشه عَبَدَ به معنای تسلیم شدن و فرمانبردار بودن می باشد. تَدْعُ از ریشه دَعَوَ به معنای طلب کردن و دعا کردن برای جلب منفعت یا دفع مضرت می باشد. پیامبر (ص) می فرماید: "الدعاء هو العبادة" یعنی "دعا عین عبادت است". آیات بسیاری در قرآن وجود دارد که به انسان دستور اکید می دهد کلیه خواهشهای زندگی مثل طلب شفا برای مریضی، دعا برای قبولی در امتحان، طلب پیروزی و گشایش در کارها و ... را فقط و فقط از الله بخواند. این امر باید مستقیماً و بدون واسطه از طرف انسانها صورت پذیرد. متأسفانه چون در جامعه ما قرآن مهجور شده و عقیده انسانها بازیچه افراد سودجو شده، این امر برعکس شده و انسانها به جای تقاضای مستقیم از خداوند، مخلوقات وی را واسطه قرار می دهند و از طریق این مخلوقات دعای خود را به خداوند عرضه می کنند. این همان مشکلی است که پیامبر برای از بین بردن آن مبعوث شد. به آیه های زیر توجه کنید. خداوند بوسیله آیات زیر حجت را بر انسانها تمام کرده است:

إِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ (۵۹) وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ (۶۰) اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ (۶۱)

قیامت به یقین آمدنی است و شکّی در آن نیست؛ ولی اکثر مردم ایمان نمی آورند! (۵۹) پروردگار شما گفته «مرا بخوانید تا دعای شما را اجابت کنم! کسانی که از عبادتم تکبر می‌ورزند به زودی با ذلت وارد دوزخ می‌شوند» (۶۰) خداوند کسی است که شب را برای آسایش شما آفرید و روز را روشنی بخش قرار داد؛ خداوند نسبت به مردم صاحب فضل و کرم است ولی بیشتر مردم شکرگزاری نمی‌کنند! (۶۱)

(سوره غافر - آیات ۵۹ تا ۶۱)

به کلمه ادْعُونِي در آیه قبل دقت کنید. خداوند به وضوح در این آیه از انسان خواسته برای اجابت دعا، فقط او را بخوانند، و در هیچ جای قرآن به انسان دستور نداده که دعا را به پیش مخلوقاتش عرضه کند. همچنین:

يُكَفِّرُ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ (۳۵) أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ (۳۶) وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ (۳۷)

تا خداوند بدترین اعمالی را که انجام داده‌اند [در سایه ایمان آنها] بیامرزد و آنها را به بهترین اعمالی که انجام می‌دادند پاداش دهد! (۳۵) آیا خداوند برای بنده‌اش کافی نیست؟! اما آنها تو را از غیر خدا می‌ترسانند و هر کس را خداوند گمراه کند، هیچ هدایت‌کننده‌ای ندارد! (۳۶) و هر کس را خدا هدایت کند، هیچ گمراه‌کننده‌ای نخواهد داشت آیا خداوند توانا و دارای مجازات نیست؟ (۳۷)

(سوره زمر - آیات ۳۵ تا ۳۷)

گفته هایی که در اینجا بیان شد را اگر نزد بسیاری از انسانها بیان کنید، شما را از قدرت و خشم غیر خدا (پیامبران، ائمه، شیوخ و امامزادگان) می ترسانند و طلب کردن از خدا را به تنهایی را نمی پذیرند. آیا می دانید خداوند در این مورد علاوه بر آیه بالا چه گفته است؟ دقت کنید:

يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ (۱۳) إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بَشِيرِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ (۱۴) يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ (۱۵)

او شب را در روز داخل می کند و روز را در شب و خورشید و ماه را مسخر شما کرده، هر یک تا سرآمد معینی به حرکت خود ادامه می دهد؛ این است خداوند، پروردگار شما؛ حاکمیت از آن اوست و کسانی را که غیر از خدا به فریاد می خوانید حتی به اندازه پوست نازک هسته خرما مالک نیستند! (۱۳) اگر آنها را بخوانید صدای شما را نمی شنوند، و اگر هم [به فرض محال] بشنوند به شما پاسخ نمی گویند و روز قیامت، شرک شما را منکر می شوند، و هیچ کس مانند خداوند آگاه و خبیر تو را از حقایق امور با خبر نمی سازد! (۱۴) ای مردم همگی نیازمند به خدائید و تنها خداوند است که بی نیاز و شایسته هر گونه حمد و ستایش است! (۱۵)

(سوره فاطر - آیات ۱۳ تا ۱۵)

در مورد آیه بیان شده خوب فکر کنید. توضیح کامل آیه در بخش بعدی ارائه می شود.

آیه منتخب

وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (قصص - ۸۸)

معبود دیگری را با خدا نخوان، که هیچ معبودی جز او نیست؛ همه چیز جز ذات پاک او فانی می شود؛ حاکمیت تنها از آن اوست و همه بسوی او بازگردانده می شوید!

فصل ۹

آیه فصل قبل را با هم مرور کرده و توسط خود قرآن به حقیقت آن پی میبریم.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكَمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ
الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ (۱۳) إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا
اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بَشِرْكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكُمْ مِثْلُ خَبِيرٍ (۱۴) يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ
هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ (۱۵)

او شب را در روز داخل می‌کند و روز را در شب و خورشید و ماه را مسخّر شما کرده، هر یک تا سرآمد
معینی به حرکت خود ادامه می‌دهد؛ این است خداوند، پروردگار شما؛ حاکمیت از آن اوست و کسانی را که
غیر از خدا به فریاد می‌خوانید حتی به اندازه پوست نازک هسته خرما مالک نیستند! (۱۳) اگر آنها را بخوانید
صدای شما را نمی‌شنوند، و اگر هم [به فرض محال] بشنوند به شما پاسخ نمی‌گویند و روز قیامت، شرک شما را
منکر می‌شوند، و هیچ کس مانند خداوند آگاه و خبر تو را از حقایق امور با خبر نمی‌سازد! (۱۴) ای مردم
همگی نیازمند به خدائید و تنها خداوند است که بی‌نیاز و شایسته هر گونه حمد و ستایش است! (۱۵)

(سوره فاطر - آیات ۱۳ تا ۱۵)

خداوند متعال پس از بیان چند گوشه از قدرت خود در ابتدای آیه، بیان می‌کند "لَهُ الْمُلْكُ"، بدین معنی که
تَمْلُک کل کائنات در دست خداوند قرار دارد و تنها وی می‌تواند در مخلوقات خود دخل و تصرف کند. هیچ
مخلوقی نمی‌تواند ادعا کند که چیزی را تحت تملک خود دارد، زیرا کلیه مالکیت‌ها در این دنیا قرار دادی است.
هیچ انسانی حتی نمی‌تواند ادعا کند که نسبت به بدن خود از مالکیت برخوردار است، زیرا اگر به طور مثال در
حادثه ای پای خود را از دست بدهیم، نمی‌توانیم پای جدیدی برای خود درست کنیم، نمی‌توانیم جلوی پیر
شدن خود را بگیریم و حتی نمی‌توانیم جلوی سفید شدن موی خود را بگیریم. هر چیزی که در این دنیا در
اختیار ماست، به صورت عاریه و قرض بوده و به هنگام مرگ آنها را از دست خواهیم داد و تک تک انسانها در
قبال نعمتهایی که خدا در این دنیا به آنها ارزانی داشته، مورد مواخذه قرار خواهند گرفت. در بخش بعدی خداوند
بیان می‌کند "وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ"، یعنی کسانی که از غیر خدا به فریاد می‌خوانید
حتی مالک رشته نازک وسط خرما نیز نیستند (به جمله تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ دقت کنید). کسی که مالک هیچ چیزی
نیست، نمی‌تواند خواسته‌های بقیه را بر آورده سازد. تصور کنید که فرهاد از دوست خود رضا می‌خواهد که
۱۰۰ دلار به او بدهد و در عین حال فرهاد می‌داند که رضا هیچ پولی ندارد. با علم به اینکه رضا مالک هیچ پولی
نیست، فرهاد باز هم به اصرار خود ادامه می‌دهد و از وی پول می‌خواهد. حال اگر فرد سومی این صحنه را

ببیند، رای به سفاهت و بی عقلی فرهاد می دهد، زیرا با خود می گوید فرهاد از کسی پول می خواهد که مالک هیچ پولی نیست. در بخش بعدی خداوند بیان می کند "إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ"، یعنی اگر دونِ الله (پیامبران، امامان، امامزادگان، صالحان، شیوخ و...) را به فریاد بخوانید (فرقی نمی کند که از آنها طلب کنید، دعا کنید، آنها را واسطه قرار دهید، از آنها بخواهید که از خدا بخواهند و ...)، آنها به هیچ وجهی قادر به شنیدن دعای شما نیستند و اگر به فرض محال هم بشنوند، نمی توانند دعای شما را اجابت کنند. در بخش بعدی خداوند دو اخطار فوق العاده جدی به انسان می دهد "وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بَشِرْكُمْ"، اخطار اول این است که این اقدام انسانها یعنی طلب از دونِ الله به جای الله تعالی، طبق گفته خود خداوند، شرک قلمداد شده است. متأسفانه به دلیل مهجور ماندن قرآن در جامعه ما و ترویج تقلید به جای تفکر، جلوی بیان این مفاهیم به شدت گرفته می شود. اخطار دوم این است که در روز قیامت افرادی که در این دنیا به جای خدا و یا همراه با خدا طلب شده اند، این اقدام انسانها را کاملاً انکار خواهند کرد. در روز قیامت، معبودان بیان می کنند که آنها اصلاً از دعا و عبادت و طلب حاجت انسانها در این دنیا بی خبر بوده اند، زیرا این ویژگی فقط مختص خداست که بر همه جا و همه زمان محیط باشد. فقط خداوند است که به طور همزمان می تواند دعای فرهاد را در مشهد، دعای رضا را در تهران، دعای آلیس را در نیویورک و دعای رابرت را در لندن شنیده و آنها را مستجاب کند (خداوند نسبت به همه چیز سمیع و بصیر است و این دو صفت فقط مختص الله است). بسیاری از افراد باور دارند صالحین و پیامبران و امامان که امروزه زنده نیستند، قادرند در هر زمانی و هر مکانی حاجات انسانها را شنیده و برآورده سازند. این بدین معنی است که آنها صفاتی همانند صفات الله تعالی دارند. صفاتی مثل بصیر (بینا نسبت به بندگان، در همه حال وضع بندگان را می بیند)، سمیع (شنوا نسبت به بندگان، در هر کجا و هر وقت صدای همه انسانها را می شنود)، لطیف (هیچ پوششی در مقابل خداوند وجود ندارد) و خبیر (در همه حال آگاه به بندگان) فقط مختص به الله تعالی است و اگر بندگان مخلوق خداوند را دارای این صفات بدانیم، به خداوند شرک ورزیده ایم. مسلماً هیچ موجودی (اعم از پیامبران، امامان، شیوخ و ...) دارای این صفات نمی باشد. سبحان الله، خداوند از این مسایل پاک و منزّه است.

در بخش آخر آیه ۱۴ سوره فاطر بیان شده "وَلَا يُبَيِّنُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ"، یعنی هیچ کسی مثل خداوند آگاه و خبیر تو را از حقیقت مسائل آگاه نمی کند. مسلماً هنگامی که این آیه برای بسیاری از مردم خوانده شود، آنها سعی می کنند که با دلیل تراشی و توجیه، کارهای امروزی خود را توجیه کنند و انسان را از حقیقت موضوع دور نگاه دارند، حتی سعی می کنند که آیه را جوری تفسیر کنند که خود می خواهند. اما الله تعالی بیان کرده که در اینگونه از مسائل (عقیدتی)، فقط باید حرف خداوند را قبول کرد، زیرا این فقط خداست که انسان را از حقیقت مسائل با خبر می کند. فقط خداوند است که حقیقت قیامت و وضع عابد و معبود در آن روز (بطور کلی غیب) را برای ما بیان کرده است. در پایان، خداوند دوباره بیان کرده که همه انسانها محتاج درگاه الهی هستند و یک محتاج خود از محتاج دیگر نمی تواند طلب کند و فقط خداوند است که غنی و ستایش شده است. خداوند در آیه

زیر حجت را بر انسانها تمام کرده، زیرا بعضی از انسانها با وجود اینکه خداوند عبادت و دعا برای دُونِ الله را شرک دانسته، از ته قلب نمی توانند قبول کنند که مفهوم دُونِ الله شامل انسانها نیز می شود. به آیه زیر توجه کنید:

وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ (۱۹۲) وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ (۱۹۳) إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۱۹۴)

و نمی توانند آنان را یاری کنند، و نه خودشان را یاری می دهند. (۱۹۲) و هرگاه آنها را به سوی هدایت دعوت کنید، از شما پیروی نمی کنند و برای شما یکسان است چه آنها را دعوت کنید و چه خاموش باشید؟ (۱۹۳) آلهایی که غیر از خدا می خوانید [از آنها طلب می کنید]، بندگان همانند شما هستند؛ آنها را بخوانید، باید به شما پاسخ دهند اگر راست می گوید [و تقاضایتان را برآورند!] (۱۹۴)

(سوره اعراف - آیات ۱۹۲ تا ۱۹۴)

خداوند در این آیه، همه مخلوقات را عبد خود نامیده و هیچکدام از امور غیبی را به آنها تفویض نکرده است. از دیدگاه دین، همه انسانها با هم برابرند و هیچکدام بر همدیگر برتری ندارند. از دید خداوند، انسانها بر اساس تقوا سنجیده می شوند، تقوا هم یک امر درونی است و فقط خداوند از میزان آن با خبر است. محمد نبی (ص) فرموده: "مردم همه مثل دندانه های شانه با هم برابرند". در یک کلام، خداوند در قرآن به بشر دستور داده که فقط خدا را قبول داشته باش، از خدا بخواه و از غیر خدا نخواه، غیر خدا را واسطه قرار نده، غیر خدا را تقدس نکن. به آیه زیر توجه کنید:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ (۱۳)

ای مردم! ما شما را از یک مرد و زن آفریدیم و شما را تیره ها و قبیله هایی قرار دادیم تا یکدیگر را بشناسید؛ همانا گرامی ترین شما نزد خداوند با تقواترین شماست؛ خداوند دانا و آگاه است! (۱۳)

(سوره حجرات - آیه ۱۳)

علاوه بر آیات قبل، در بسیاری از آیات دیگر قرآن، از اصطلاح الَّذِينَ به معنای کسانی که استفاده شده است. به آیه زیر دقت کنید:

وَإِذَا تَنَالَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا نَبَّاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا قُلْ أَفَأَنْتُمْ بَشَرٌ مِنْ ذَلِكُمُ الثَّارُ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَبَشَ الْمَصِيرُ (۷۲) يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضَرْبٌ مَثَلٌ فَاسْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ (۷۳) مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ (۷۴)

و هنگامی که آیات روشن ما بر آنان خوانده می شود، در چهره کافران آثار انکار مشاهده می کنی، آنچنان که نزدیک است برخیزند و با مشت به کسانی که آیات ما را بر آنها میخواند حمله کنند! بگو «آیا شما را به بدتر از این خبر دهم؟ همان آتش سوزنده [دوزخ] که خدا به کافران وعده داده و بد سراجمایی است»

(۷۲) ای مردم! مثلی زده شده است، به آن گوش فرا دهید: کسانی را که غیر از خدا می‌خوانید، هرگز نمی‌توانند مگسی بیافرینند، هر چند برای این کار دست به دست هم دهند! و هرگاه مگس چیزی از آنها بریاید، نمی‌توانند آن را باز پس گیرند! هم این طلب‌کنندگان و هم آن مطلوبان ناتوانند. (۷۳) خدا را آن گونه که باید بشناسند نشناختند؛ خداوند قوی و شکست‌ناپذیر است! (۷۴)

(سوره حج - آیات ۷۲ تا ۷۴)

در این آیه هم به وضوح بر ضعف غیر خدا تاکید شده است. در انتهای آیه بیان شده که هم طالب (افرادی که از غیر خدا دعا می‌کنند) و هم مطلوب (غیر خداهایی که ناخواسته مورد پرستش قرار می‌گیرند)، ناتوان هستند و فقط ذات مقدس الهی است که قادر مطلق می‌باشد. خداوند از انسان خواسته که هم در مشکلات و هم در خوشی‌ها، فقط و فقط به ذات مقدس الهی توکل کند:

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا (۵۷) وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَىٰ بِهِ بُذْنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا (۵۸) الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَاسْأَلْ بِهِ خَبِيرًا (۵۹)

بگو «من در برابر ابلاغ آیین خدا هیچ گونه پاداشی از شما نمی‌طلبم؛ مگر کسی که بخواهد راهی بسوی پروردگارش برگزیند» (۵۷) و توکل کن بر آن زنده‌ای که هرگز نمی‌میرد و تسبیح و حمد او را بجا آور و همین بس که او از گناهان بندگانش آگاه است! (۵۸) همان خدایی که آسمانها و زمین و آنچه را میان این دو وجود دارد، در شش روز آفرید؛ سپس بر عرش قرار گرفت و رحمان است؛ از او بخواه که از همه چیز آگاه است! (۵۹)

(سوره فرقان - آیات ۵۷ تا ۵۹)

همه موجودات از عدم بوجود آمده‌اند و فقط خداوند است که همیشه بوده و خواهد بود. هر انسانی روزی طعم مرگ را می‌چشد و فقط خدا است که هرگز نمی‌میرد، به همین دلیل باید فقط به الله توکل کرد.

آیه منتخب

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ (زمر - ۳۸)

و اگر از آنها پرسی «چه کسی آسمانها و زمین را آفریده؟» حتماً می‌گویند «خدا!» بگو «آیا هیچ درباره معبودانی که غیر از خدا می‌خوانید، اندیشه می‌کنید که اگر خدا زبانی برای من بخواهد، آیا آنها می‌توانند گزند او را برطرف سازند؟ و یا اگر رحمتی برای من بخواهد، آیا آنها می‌توانند جلو رحمت او را بگیرند!» بگو «خدا مرا کافی است و همه متوکلان تنها بر او توکل می‌کنند!»

فصل ۱۰

بدست آوردن یک بینش توحیدی بسیار قوی به درک مفهوم تفاوت الله تعالی (خالق) و دون الله (مخلوق) وابسته است و درک این تفاوت بسیار ساده بوده و فقط افراد ستیزه جواز پذیرش این واقعیت طفره می روند. به آیه زیر بسیار توجه کنید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَاوَاتِ إِيَّاَنِي بِكِتَابٍ مِنْ قَبْلِ هَذَا أَوْ أَثَارَةٍ مِنْ عِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۴) وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ (۵) وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ (۶)

به آنان بگو «هر آنچه که غیر از خدا می خوانید، به من نشان دهید چه چیزی از زمین را آفریده اند، یا شرکی در آفرینش آسمانها دارند؟ کتابی آسمانی پیش از این، یا اثر علمی از گذشتگان برای من بیاورید، اگر راست می گوئید» (۴) چه کسی گمراهتر است از آن کس که غیر از خدا را می خواند که تا قیامت هم به او پاسخ نمی گوید و از دعای آنها بی خبر است؟ (۵) و هنگامی که مردم محشور می شوند، همین معبودها دشمنانشان خواهند بود و حتی عبادت آنها را انکار می کنند! (۶)

(سوره احقاف - آیات ۴ تا ۶)

خداوند در بخش اول این آیه دوباره تاکید کرده که دون الله هیچ چیزی را خلق نکرده و بلکه خود مخلوقند. در هیچکدام از کتب آسمانی و حتی کتب علمی، هیچ مدرکی مبنی بر مشارکت دون الله در آفرینش وجود ندارد. به آیه خوب توجه کنید. در آیه گفته شده که هر آنچه که غیر از خداوند خوانده شود، تا قیامت هم به فرد متقاضی پاسخ نخواهند داد و در روز قیامت این دون الله ها علاوه بر انکار شرک این افراد، دشمن آنها خواهند شد. در آن روز آنها می گویند که ما در دنیا فقط خدای یگانه را عبادت کردیم و همه حاجات خود را پیش خداوند عرضه کردیم، در حالیکه شما به جای طلب از خداوند، از ما که خود مخلوق خداوند هستیم، طلب کردید. بنابر این ما الآن دشمن شما هستیم. ما موحد بودیم و شما دشمن خدا، پس مسیر ما و شما جداست.

در بخشهای قبلی بیان شد که دون الله مالک حتی ذره ای از کل کائنات نبوده و خود محتاج الله هستند. علاوه بر آن بیان شد که یعبدون (عبادت کردن، اظهار بندگی کردن) و یدعون (طلب کردن، حاجت خواستن) فقط به خداوند اختصاص دارد و در صورت یعبدون و یدعون دون الله دچار شرک شده ایم. مسلما در این مورد خداوند به صراحت در قرآن حرف خود را بیان کرده و هیچگونه تبصره و متممی قرار نداده است. تبصره و متمم هایی که ما خود در طول زمان ایجاد کرده ایم. برای مثال برخی افراد بیان می کنند که درست است که هر انسانی می تواند حاجت و طلب خود را مستقیما به نزد خدا ارائه دهد و درست است که نمی توان حاجت و طلب خود را مستقیما

از دون الله خواست، ولی می توان از دون الله (امامان و صالحین و...) خواست که آنها واسطه ما و خداوند شوند. یعنی ما به غیر خدایانی که در قید حیات نیستند، حاجت خود را عرضه می کنیم تا آنها حاجت ما را به خداوند عرضه کنند.

دلایل بسیار واضحی که در مقابل این توجیه می توان بیان کرد اینکه اولاً قوم عرب قبل از مبعوث شدن پیامبر دقیقاً همین تفکر را داشته و از پیامبران گذشته مثل ابراهیم خلیل (ع) و اسماعیل نبی (ع) و یا از هابیل (ع) و فرشتگان الهی می خواستند که حاجت آنها را به نزد الله تعالی ارائه دهند. آنها فکر می کردند که فرشتگان و انبیاء الهی به دلیل بی گناهی‌شان می توانند شفیع آنها بوده و آنها را به خداوند نزدیک سازند. ثانیاً، اینکه ما از دون الله بخواهیم که حاجت ما را به نزد الله ارائه کنند، خود مصداقی از دعا و طلب از دون الله می باشد، زیرا به هر حال از دون الله می خواهیم که حاجت ما را شنیده و به خداوند برای اجابت ارائه کنند.

خداوند حتی در یک آیه از قرآن از بندگانش نخواست که از طریق واسطه و معاون با وی ارتباط برقرار کنند و عبادت خداوند از طریق واسطه، همه و همه نشأت گرفته و پرداخته ذهن ماست. خداوندی که از رگ قلب به ما نزدیکتر است، به ما دستور داده که به طور مستقیم از وی حاجت بخواهیم، همانگونه که نزدیکترین مسیر به یک نقطه، خط مستقیم تا آن می باشد. خداوندی که از رگ قلب به ما نزدیکتر است، دستور داده که حتی اگر بنده ای به واسطه گناه، خود را شرمندۀ فرض کند، بداند که باز خداوند به او از همه مخلوقات نزدیکتر است. هنگامی که برای خداوند واسطه قرار می دهیم، همانند این است که قبول کنیم، خداوند بدون وجود این واسطه ها ما را نمی بخشد و صدای ما را نمی شنود، یا اینکه فرض کنیم خداوند ظرفیت پذیرش مستقیم دعای بندگان را ندارد و حتماً باید با واسطه با وی ارتباط برقرار کرد. حتی اگر بنده ای از بندگان خداوند، در گناه غرق شده باشد، باز هم در توبه برای وی باز است و فقط خداوند است که گناهان وی را می بخشد:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (۵۳) وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصِرُونَ (۵۴)

بگو «ای بندگان من که در گناه بر خود اسراف کرده‌اید! از رحمت خداوند نومید نشوید که خدا همه گناهان را جمعاً می‌آمرزد، زیرا او بسیار آمرزنده و مهربان است. (۵۳) و به پروردگارتان بازگردید و در برابر او تسلیم شوید، پیش از آنکه عذاب به سراغ شما آید، سپس از سوی هیچ کس یاری نشوید! (۵۴) (سوره زمر- آیات ۵۳ تا ۵۴)

علاوه بر توجه به شکل زیر، در مورد سوال زیر هم تفکر کنید:
آیا درست است که ایمان و عقیده را از منبع دیگری غیر از قرآن اخذ کرد؟

<p style="text-align: center;">شُرک</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 40%;"> <p>مخلوق (دون الله) از مخلوق دیگر (دون الله) طلب و حاجت می خواهد.</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>دون الله</p> <p>↑</p> <p>دون الله</p> </div> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-top: 10px;"> <p>وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مَنَّ الظَّالِمِينَ (يونس - ۱۰۶)</p> <p>و جز خدا، چیزی را که نه سودی به تو می‌رساند و نه زیانی، بخوان! که اگر چنین کنی، از ستمکاران خواهی بود!</p> </div>	<p style="text-align: center;">روش توحیدی از دیدگاه قرآن</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 40%;"> <p>مخلوق (دون الله) مستقیماً از خالق (الله) طلب و حاجت می خواهد.</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>الله تعالی</p> <p>↑</p> <p>دون الله</p> </div> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-top: 10px;"> <p>وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ (غافر - ۶۰)</p> <p>پروردگار شما گفته است «مرا بخوانید تا دعای شما را اجابت کنم! کسانی که از عبادت من تکبر می‌ورزند به زودی با ذلت وارد دوزخ می‌شوند»</p> </div>
<p style="text-align: center;">شُرک</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 40%;"> <p>مخلوق (دون الله) از مخلوق دیگر (دون الله) می خواهد که حاجتش را به خالق (الله) عرضه کند (عبادت با واسطه).</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>الله تعالی</p> <p>↑</p> <p>دون الله</p> <p>↑</p> <p>دون الله</p> </div> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-top: 10px;"> <p>أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى ... (زمر - ۳)</p> <p>همانا دین خالص از آن خداست و آنها که غیر خدا را اولیای خود قرار دادند، دلیلشان این بود که «اینها را عبادت نمی‌کنیم مگر بخاطر اینکه ما را به خداوند نزدیک کنند» ...</p> <p>إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ ... (فاطر - ۱۴)</p> <p>اگر آنها را بخوانید صدای شما را نمی‌شنوند، و اگر بشنوند به شما پاسخ نمی‌گویند ...</p> </div>	<p style="text-align: center;">شُرک</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 40%;"> <p>مخلوق (دون الله) در کنار طلب و حاجت از خالق (الله)، از مخلوق (دون الله) نیز طلب و حاجت می خواهد.</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>الله تعالی</p> <p>↗ ↖</p> <p>دون الله</p> <p>↘ ↙</p> <p>دون الله</p> </div> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-top: 10px;"> <p>فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ (شعراء - ۲۱۳)</p> <p>هیچ معبودی با خداوند بخوان که از معذبین خواهی بود وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا (جن - ۱۸)</p> <p>و همانا مساجد از آن خداست، پس هیچ کس را با خداوند نخوانید!</p> <p>لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُولًا (اسراء - ۲۲)</p> <p>معبود دیگری با خداوند قرارمده که نکوهیده و بی‌یاور خواهی نشست!</p> </div>

فصل ۱۱

در آیات قبل دیدیم که خداوند تقاضای انسانها از دونِ الله (غیر خدا) را شرک می داند. هم عبادت (تَعْبُدُونَ) و هم دعا و طلب (تَدْعُونَ) از مخلوقات خدا (دونِ الله) شرک است، چه بطور مستقیم از دونِ الله و چه به صورت واسطه قرار دادن دونِ الله بین خود و خداوند. الله تعالی هیچ استثنائی در این مورد قائل نشده است. برای تاکید، آیه دیگری از قرآن را می آوریم و از شما می خواهیم دوباره به هر دو کلمه "تَعْبُدُونَ" و "تَدْعُونَ" دقت کنید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا (۴۷) وَأَعْتَزَلْتُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا (۴۸) فَلَمَّا اعْتَزَلْتَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا (۴۹)

ابراهیم گفت «سلام بر تو! من بزودی از پروردگارم برایت تقاضای عفو می کنم؛ چرا که او همواره نسبت به من مهربان بوده است!» (۴۷) و از شما و آنچه از غیر خدا می خوانید، کناره گیری می کنم و پروردگارم را می خوانم و امیدوارم در خواندن پروردگارم بی پاسخ نمانم» (۴۸) هنگامی که از آنان و آنچه از غیر خدا می پرستیدند کناره گیری کرد، ما اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم و هر یک را پیامبری قرار دادیم! (۴۹)

(سوره مریم - آیات ۴۷ تا ۴۹)

دقت کنید شرک فقط این نیست که فردی مخلوق را در آفرینش آسمانها و زمین همتای خدا قرار دهد، بلکه حتی اگر مخلوق را واسطه عبادت و دعای خود از خالق قرار دهیم، مرتکب شرک شده ایم. پس کلیه حالات زیر شرک به حساب می آیند: اینکه تصور کنیم به جای خدای یگانه، چند خدا وجود دارد، تصور کنیم خویشاوند دارد، تصور کنیم که مخلوقات در خلقت با خدا همکاری کرده اند، تصور کنیم که به جای خداوند قادر، می توان از مخلوقات طلب کرد، تصور کنیم که برای دعا یا عبادت، می توان مخلوقات را واسطه قرار داد، تصور کنیم که مخلوقات به خاطر اجر و قربشان نزد خدا، معاونین خدا در انجام بعضی از اوامر هستند، تصور کنیم مخلوقی در صفات خاص الله با خدا شریک است و .... به آیه زیر خوب دقت کنید:

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۴۰) بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ (۴۱) وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِنْ قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ (۴۲)

بگو «به من خبر دهید اگر عذاب پروردگار به سراغ شما آید یا رستاخیز برپا شود، آیا غیر خدا را می خوانید اگر راست می گوئید؟» (۴۰) بلکه تنها او را می خوانید و او اگر بخواهد، مشکلی را که بخاطر آن او را خوانده اید، برطرف می سازد و آنچه را شریک و دستیار خدا قرار می دهید، [در آن روز] فراموش خواهید کرد. (۴۱) ما به سوی امتهایی که پیش از تو بودند، [پیامبران] فرستادیم و آنها را با شدت و رنج و ناراحتی مواجه ساختیم؛ شاید خضوع کنند و تسلیم گردند! (۴۲)

(سوره انعام - آیات ۴۰ تا ۴۲)

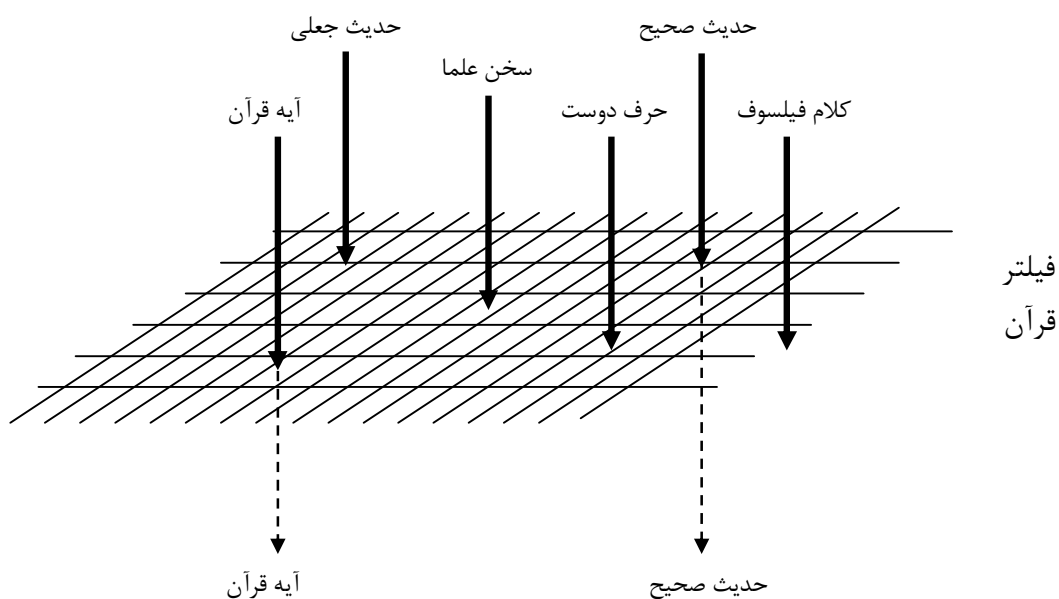
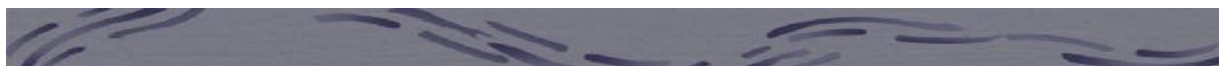
فکر کنید که در کنار شما حادثه ناگواری اتفاق می افتد (زلزله، سیل، بمب گذاری و ...). شما نجات خویش را از الله می طلبید یا از پیامبران، از الله می طلبید یا از امامان، از الله می طلبید یا از شیوخ و صالحان؟ اگر از الله طلب کنید، توحید واقعی را به انجام رسانیده اید و گرنه دچار شرک شده اید. همانطور که در بخشهای قبلی گفتیم، مردم جاهلیت که دچار شرک می شدند، انسانهایی عجیب و غریبی نبودند. آنها هم دقیقاً مثل ما زندگی می کردند و خداوند را به عنوان خالق قبول داشتند. تنها مشکل آنها این بوده که از سنگ و چوب بت‌های نمادینی به شکل افراد صالح درست و می کردند و این افراد صالح (مثل حضرت ابراهیم و حضرت اسماعیل) را واسطه دعا و عبادت خود قرار می دادند. سنگهای عمودی آن زمان، امروزه به صورت افقی شده و بر روی قبر افراد قرار گرفته است. شرک به زندگی انسان بسیار زیرکانه وارد می شود. بسیاری از انسانها تصور می کنند که مؤمن هستند، ولی اعمال آنها بیانگر شرک در عقیده شان می باشد. خداوند می فرماید:

وَكَايْنٍ مِنْ آيَةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ (۱۰۵) وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ (۱۰۶) أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ (۱۰۷)

و چه بسیار نشانه‌ای در آسمانها و زمین که آنها از کنارش می‌گذرند و از آن رویگردانند! (۱۰۵) و اکثر آنها که ایمان به خدا دارند، در عین حال مشرکند! (۱۰۶) آیا ایمن از آنند که عذاب فراگیری از سوی خدا به سراغ آنان بیاید یا ساعت رستاخیز ناگهان فرا رسد، در حالی که متوجه نیستند؟ (۱۰۷)

(سوره یوسف - آیات ۱۰۵ تا ۱۰۷)

حضرت محمد (ص) فرموده: ورود شرک به امت من از راه رفتن مورچه سیاهی بر روی سنگ سیاه و در شب، زیرکانه تر است. تنها راه جلوگیری از این مشکل پالایش عقاید از طریق فیلتر قرآن است، لذا توصیه ما این است که بعد از این، هر سخنی را از هر فردی و در هر لباسی (حتی در لباس دین) شنیدیم یا در جایی دیدیم، آنرا از فیلتر قرآن رد کنیم، چون در روز قیامت، ما فقط می توانیم قرآن را مرجع عقیده و ایمان خود معرفی کنیم و نمی توانیم بگوییم به دلیل اینکه فلان عالم دینی این حرف را زد ما از وی تبعیت کردیم. با توجه به اینکه روز به روز بر احادیث جعلی و خرافاتی افزوده می شود، تنها معیار ما برای تبعیت از احادیث واقعی، فقط عبور از فیلتر توحیدی قرآن مجید می باشد. قرآن تنها کتابی است که تحریف و اشکال به آن راه نداشته و تنها نقشه هدایت هر فرد حق طلب می باشد. متأسفانه امروزه احادیثی به گوش می رسد که توسط آنها حتی ملاک کفر و ایمان افراد سنجیده می شود، بسیاری از این احادیث با قرآن تناقض داشته باید به راحتی از زندگی انسان حذف شوند. به شکل زیر دقت کنید:

در این بخش خطر شرک از دیدگاه قرآن را بررسی می کنیم. به اولین آیه توجه کنید:

قُلْ أَغْفِرُ اللَّهُ تَأْمُرُونِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ (٦٤) وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ (٦٥) بَلِ اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ (٦٦)

بگو «آیا به من دستور می دهید که غیر خدا را پرستم ای جاهلان؟» (٦٤) به تو و همه پیامبران پیشین وحی شده که اگر شرک بورزی، همه اعمال تبه می شود و از زیانکاران خواهی بود! (٦٥) بلکه تنها خداوند را عبادت کن و از شکرگزاران باش! (٦٦)
(سوره زمر- آیات ٦٤ تا ٦٦)

در این آیه خداوند پیامبر اسلام را خطاب قرار داده و با وجود اینکه حضرت محمد (ص) برای خداوند بسیار محترم می باشد، به وی اخطار داده که اگر شرک داشته باشد کل اعمال خود را با دست خود تبه می کند. امروزه افرادی هستند که کارهای خیر زیادی انجام می دهند. آنها مدرسه سازی می کنند، به فقرا غذا می دهند، به خیریه ها کمک می کنند و ... ولی اگر عقیده این افراد درست نباشد هیچ کدام از اعمال آنها مقبول درگاه الهی قرار نمی گیرد. بحث عقیده در قرآن بسیار جدی است. به آیه زیر دقت کنید:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْثُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَى أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا (٤٧) إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا (٤٨) أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْكُونَ أَنْفُسَهُمْ بِاللَّهِ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا (٤٩)

ای کسانی که کتاب خدا به شما داده شده، به آن تصدیق‌گری که صادقانه نازل کردم ایمان بیاورید، پیش از آنکه صورت‌هایی را محو کنیم، سپس به پشت سر بازگردانیم، یا آنها را از رحمت خود دور سازیم، همان گونه که اصحاب سبت را دور ساختیم و فرمان خدا در هر حال انجام شدن است! (۴۷) خداوند هرگز شرک را نمی‌بخشد! و پایین‌تر از آن را برای هر کس که بخواهد می‌بخشد و آن کسی که برای خدا شریکی قرار دهد، گناه بزرگی مرتکب شده است. (۴۸) آیا ندیدی کسانی را که خودستایی می‌کنند؟ بلکه خدا هر کس را بخواهد، ستایش می‌کند و کمترین ستمی به آنها نخواهد شد. (۴۹)

(سوره نساء- آیات ۴۷ تا ۴۹)

همچنین:

وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنْ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ (۱۲) وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لَابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ (۱۳) وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَى وَهْنٍ وَفَصَّلَهُ فِي عَامَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَيَّ الْمَصِيرُ (۱۴)

ما به لقمان حکمت دادیم که شکر خدا را بجای آورد و هر کس شکرگزاری کند، تنها به سود خویش شکر کرده و آن کس که کفران کند، [زیان به خدا نمی‌رساند] چرا که خداوند بی‌نیاز و ستوده است. (۱۲) هنگامی را که لقمان به فرزندش، در حالی که او را موعظه می‌کرد گفت «پسرم! برای خدا شرک نداشته باش که شرک، ظلم بزرگی است» (۱۳) و ما به انسان درباره پدر و مادرش سفارش کردیم؛ مادرش او را با ناتوان روی ناتوان حمل کرد، و دوران شیرخوارگی او در دو سال پایان می‌یابد که برای من و برای پدر و مادرت شکر بجا آور که بازگشت همه شما به سوی من است! (۱۴)

(سوره لقمان- آیات ۱۲ تا ۱۴)

همچنین:

فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرَحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ (۸۳) فَلَمَّا رَأَوْا بُاسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحُدَّهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ (۸۴) فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بُاسَنَا سِنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ (۸۵)

هنگامی که رسولان‌شان دلایل روشنی برای آنان آوردند، به علمی که داشتند خوشحال بودند [و غیر آن را اصلاً قبول نمی‌کردند] ولی آنچه را به تمسخر می‌گرفتند آنان را فراگرفت! (۸۳) هنگامی که عذاب ما را دیدند، گفتند «هم اکنون به خداوند یگانه ایمان آوردیم و به هر آنچه که شریک خدا می‌شمردیم، کافر شدیم!» (۸۴) اما هنگامی که عذاب ما را مشاهده کردند، ایمانشان برای آنها سودی نداشت. این سنت خداوند است که همواره در میان بندگان اجرا شده و آنجا کافران زیانکار شدند! (۸۵)

(سوره غافر- آیات ۸۳ تا ۸۵)

در آیه قبل خداوند بیان می کند که هنگامی که در مقابل بسیاری از گمراه شدگان در دین، دلایل روشنی از قرآن آورده شود، آنها بیان می کنند که ما خود در دین صاحب علم هستیم و افراد زیادی پیرو ما هستند. ولی در روز قیامت این افراد نه به حال خود سودی می بخشند و نه به حال انسانهایی که گمراه کردند. در آیه زیر بیان می شود که حتی به میزان سر سوزنی نیز نباید به خداوند یگانه شرک داشت:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَاكِفُ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ يَظْلَمْ نَفْسَهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ (۲۵) وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهَّرَ بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ (۲۶) وَأُذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ (۲۷)

کسانی که کافر شدند و مؤمنان را از راه خدا بازداشتند و از مسجد الحرام که آن را برای همه مردم برابر قرار دادم، چه کسانی که در آنجا زندگی می کنند یا از نقاط دور وارد می شوند؛ و هر کس بخواهد در این سرزمین از راه حق منحرف گردد و دست به ستم زند، ما از عذاب دردناک به او می چشانیم! (۲۵) زمانی را که جای کعبه را برای ابراهیم آماده ساختیم [و به او گفتیم: حتی به اندازه ذره ای، شرک نداشته باش! و خانه ام را برای طواف کنندگان و قیام کنندگان و رکوع کنندگان و سجود کنندگان پاک ساز! (۲۶) و مردم را دعوت عمومی به حج کن؛ تا پیاده و سواره بر مرکبهای لاغر از هر راه دوری بسوی تو بیایند. (۲۷)

(سوره حج- آیات ۲۵ تا ۲۷)

در آیات قبل دیدیم که حتی به اندازه ذره ای نباید به خداوند شرک داشته باشیم و کسانی که آگاهانه یا نا آگاهانه با عقیده نادرست (شرک آمیز یا کفر آمیز) به حضور خداوند بروند، در نزد خداوند مجرم قلمداد شده و تمامی اعمالی که در این دنیا انجام دادند را از دست خواهند داد. به آیه زیر دقت کنید:

يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ حَجْرًا مَحْجُورًا (۲۲) وَقَدْ مَنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا (۲۳) أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا (۲۴)

روزی که فرشتگان را می بینند، روز بشارت برای مجرمان نخواهد بود و می گویند «ما را امان دهید، ما را معاف دارید!» (۲۲) و ما به سراغ اعمالی که انجام داده اند می رویم، و همه را همچون ذرات غبار پراکنده در هوا قرار می دهیم! (۲۳) همشنان در آن روز قرارگاهشان از همه بهتر و استراحتگاهشان نیکوتر است! (۲۴)

(سوره فرقان- آیات ۲۲ تا ۲۴)

با وجود این همه آیه در قرآن مجید (و بسیاری از آیاتی که در اینجا مطرح نشده است) و این همه اخطار به کل بشریت، آیا حاضریم از کل عمر خود فقط چند ساعت را برای تفکر در هدف اصلی در دنیا و زندگی جاویدان در آخرت قرار دهیم؟

فصل ۱۲

در این بخش دلایلی که اکثر مردم جامعه در قبال تقلید کورکورانه خود در ایمان و عقیده می آورند را بررسی می کنیم. مورد مهمی که در اینجا باید به آن توجه کرد، شباهت این دلایل با توجیهات اقوام گذشته ای است که در قرآن وصف آنها آمده است. قبل از بررسی دقیق باز هم تاکید می کنیم که عقیده و ایمان یک امر کاملاً فردی است و هیچ فردی نباید به جای افراد دیگر در مورد ایمان فکر کند. هر فرد به جای تقلید از اجداد و بزرگان قوم خود، باید خود با بررسی عقلی و قرآنی به این موارد یقین پیدا کند. در حقیقت تقلید از افکار دیگران در این مورد برای ما هیچ ارزشی ندارد، زیرا در روز قیامت مرجع اصلی عقیده را افکار دیگران نمی توان معرفی کرد. با همدیگر قدم به قدم بررسی می کنیم.

در بسیاری از موارد، هنگامی که آیات قرآن برای مردم امروزی خوانده می شود و از آنها خواسته می شود که گامی جلو نهاده و حداقل آیات قرآن را مطالعه کنند و از این آیات به باطل بودن دین الله پی ببرند، تنها جوابی که مردم خواهند داد عبارت است از اینکه ما به آنچه در دست خود داریم راضی هستیم و ما همان کاری را می کنیم که کل جامعه انجام می دهند (خواهی نشوی رسوا هم‌رنگ جماعت شو). آنها از این موضوع غافل هستند که حضرت ابراهیم (ع) نیز در چنین جامعه ای بزرگ شد. وی به تنهایی عقیده خود را از شرک و خرافات جامعه پاک کرد و به صورت عقلی (تفکر در آیات آفاق و انفس) خدا را برای خود به اثبات رساند. خداوند هم به پاس این اقدام، وی را به پیامبری مبعوث کرد و وی را برای عالمیان در قرآن به عنوان اسوه توحید معرفی کرد. مسلمانان افرادی که در جامعه به خرافه های رایج بین مردم راضی باشند، هدایت نخواهند شد. خوشبختانه اکثریت جامعه ما امروزه به تناقض ها و سوالات زیادی در امر دین رسیده و امروزه بسیاری از مردم متوجه شده اند که چیزی که تحت عنوان دین به آنها ارائه می شود، مشکل دارد (به قول معروف یک جای کار می لنگد). امروزه اکثریت جامعه که انسانهای فهیمی هم هستند می دانند که دین واقعی، این دینی نیست که پیوسته از رادیو، تلویزیون و از سر منبر ترویج می شود. دینی که ترویج می شود جز بدبختی و افسردگی برای جامعه چیزی به همراه نمی آورد. ولی مشکل کار اینجاست: با وجود اینکه مردم می فهمند که دین اصلی این نیست، باز هم کورکورانه به تقلید ادامه داده و خود به دنبال پیدا کردن ایمان خالص نمی روند. آیه زیر را بخوانید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ (۲۰)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَحَدَّثَنَا عَلَيْهِ آبَاءُنَا أَوْ لَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ

(۲۱) وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (۲۲)

آیا ندیدید خداوند آنچه را در آسمانها و زمین است مسخر شما کرده و نعمتهای آشکار و پنهان خود را به طور فراوان بر شما ارزانی داشته است؟ ولی بعضی از مردم بدون هیچ دانش و هدایت و کتاب روشنگری درباره خدا مجادله می کنند! (۲۰) و هنگامی که به آنان گفته شود «از آنچه خدا نازل کرده پیروی کنید» می گویند «نه، بلکه ما از چیزی پیروی می کنیم که پدران خود را بر آن یافتیم»

[تقلید کورکورانه]، آیا حتی اگر شیطان آنان را دعوت به عذاب آتش فروزان کند [باز هم تبعیت می کنند؟]

(۲۱) کسی که روی خود را تسلیم خدا کند در حالی که نیکوکار باشد، به دستگیره محکمی چنگ زده و عاقبت همه کارها به سوی خداست. (۲۲)

(سوره لقمان - آیات ۲۱ تا ۲۲)

توجیه رایج دیگر در جامعه ما: مردم می گویند که ما قبول داریم که دونِ الله خالق و رازق هیچ چیزی نیست و ما هم به طور مستقیم از اولیاء، شیوخ، پیامبران و امامان درخواست و طلب هیچ چیزی را نمی کنیم، بلکه معتقدیم که افراد مقرب درگاه خدا باعث می شوند که خداوند دعای ما را مستجاب کند. این افراد مقرب در اوامر الله تعالی دخیلند و ما از مصیبت ها به خاطر وجود این افراد در امان خواهیم بود. در این حالت ما با واسطه از خداوند می خواهیم که دعای ما را مستجاب سازد و تنها دلیل اینکار تقرب به درگاه خداست. در ادامه این افراد بیان می کنند که ما می دانیم که این مقربین درگاه الهی توانایی برآورده کردن حاجت ما را ندارند، ولی خداوند به واسطه این مقربین حاجت ما را بر آورده می کند. به آیه زیر که استدلال مشرکین زمان پیامبر است، توجه کنید:

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ (۲) أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ (۳) لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَاصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ (۴)

ما این کتاب را بحق بر تو نازل کردم؛ پس خدا را پرستش کن و دین خود را برای او خالص گردان! (۲) آگاه باشید که دین خالص از آن خداست و کسانی که غیر خدا را اولیای خود قرار دادند و دلیلشان این بود که «ما اینها را نمی پرستیم جز اینکه ما را به خداوند نزدیک کنند»، خداوند روز قیامت میان آنان در آنچه اختلاف داشتند داوری می کند؛ خداوند آن کس را که دروغگو و کفران کننده است را هرگز هدایت نمی کند! (۳) اگر [بفرض محال] خدا می خواست فرزندی انتخاب کند، از میان مخلوقاتش آنچه را می خواست برمیگزید؛ منزّه است [از اینکه فرزندی داشته باشد] او خداوند یکتای پیروز است! (۴)

(سوره زمر - آیات ۲ تا ۴)

این استدلال، همان استدلالی است که مردم امروز از واسطه قرار دادن دونِ الله بیان می کنند. مسلماً خداوند در هیچ جای قرآن به هیچ انسانی اجازه واسطه قرار دادن دونِ الله را نداده است و این استدلال امروزه (استدلال واسطه به خاطر تقرب به خدا که استدلال جدیدی هم نیست) فقط دروغی است که به خدا نسبت داده شده و از زبان خدا بیان می شود. در آخر آیه هم گفته شده که خداوند افراد "کاذب و کفار" را دوست ندارد. آیات قرآن بسیار گویا و شفاف هستند و هر فرد حقیقت جویی به راحتی می تواند خرافات و شرکیات زندگی خود را با استفاده از آیات قرآن محو نماید. خداوند در جای جای قرآن گفته "أَدْعُونِي اسْتَجِبْ لَكُمْ" یعنی من را بخوانید تا شما را اجابت کنم و در هیچ جای قرآن نگفته "أَدْعُونَ النَّبِيَّ اسْتَجِبْ لَكُمْ" و یا اینکه "أَدْعُونَ الصَّالِحِينَ اسْتَجِبْ

لَكُمْ". اوضاع در جامعه خیلی وخیم است. فکر کنید که شما کمک کوچکی بکند و شما به جای فرهاد از رضا تشکر کنید. حال ببینید که در جامعه ما الله تعالی چه نعمتهای بیشماری به ما اعطا کرده و ما به جای عبادت و طلب از الله فقط از دونِ الله می خواهیم. با این اوصاف بسیاری از مردم هنوز می گویند ما انسانهای بسیار گناهکاری هستیم و توانایی دعا کردن و طلب کردن از خدا به صورت مستقیم را نداریم. ما باید حتما یک انسان پاک و مقرب را واسطه قرار دهیم، زیرا در غیر اینصورت خداوند به ما هیچ توجهی نمی کند و دعای ما بالا نمی رود. خداوند خود جواب این مردم را داده، به آیه زیر توجه کنید:

أَوَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (۵۲) قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (۵۳) وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ (۵۴) وَأَنِيبُوا أَحْسَنَ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْةً وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ (۵۵)

آیا آنها نمی دانند که خداوند روزی را برای هر کس بخواهد گسترده یا تنگ می سازد؟ در این، آیات و نشانه‌هایی است برای گروهی که ایمان می آورند. (۵۲) بگو «ای بندگان من که [در گناه] بر خود اسراف کرده‌اید! از رحمت خداوند نومید نشوید که خدا همه گناهان را می آمرزد، زیرا او بسیار آمرزنده و مهربان است. (۵۳) و به درگاه پروردگارتان بازگردید و در برابر او تسلیم شوید، پیش از آنکه عذاب به سراغ شما آید، سپس از سوی هیچ کس یاری نشوید! (۵۴) و از بهترین دستورهایی که از سوی پروردگارتان بر شما نازل شده پیروی کنید پیش از آنکه عذاب ناگهان به سراغ شما آید در حالی که از آن خبر ندارید» (۵۵)

(سوره زمر- آیات ۵۲ تا ۵۵)

خداوند در این آیه فرموده ای بندگان که در گناه کردن از حد گذشته و حتی در گناه اسراف هم کرده اید (بدترین حالت ممکن)، در رحمت خدا بر روی همه بندگان باز است و نیازی به پارتی بازی ندارد. خداوند متعال گفته حتی اگر در اعماق چاه گمراهی و گناه هم بودید، باز هم تنها به سمت خدای خود بازگردید (وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ). فقط کافی است که تصمیم به تصحیح عقیده خود بگیریم و از خرافات ریشه دوانده در ایمان خود دست برداریم. بسیاری از افراد با خواندن این جزوه تکان می خورند، زیرا خرافات به شدت در افکار آنها رسوب کرده است. معمولا افراد جوانتر به راحتی می توانند این خرافات را کنار بگذارند، در حالیکه هر چقدر سن افراد بالاتر برود، به سختی می توان این خرافات را از ایمان پاک کرد، زیرا افراد مسن تر کل عمر خود را با این خرافه ها زندگی کرده و عقاید خرافی خود را همانند بچه خود دوست دارند. فرد شجاع در اینجا کسی است که در مواجه شدن با حقیقت قرآن، که حتی یک آیه آن هم برای ما حجت است، بتواند ابراهیم وار سر کودک افکار خرافی پرورش یافته خود را به دستور خداوند ببرد.

مساله دیگری که در جامعه امروزی به چشم می خورد، این است که مردم بسیاری از اولیای مقرب درگاه الله تعالی به عنوان شفیع در روز قیامت در نظر گرفته اند. هنگامی که به این افراد گفته می شود چرا به غیر از خدا دل بسته اید، چرا از غیر خدا شفا و حاجت طلب می کنید، و چرا غیر خدا را واسطه دعای خود قرار می دهید؟

بیان می کنند که ما امید داریم که این مقربین خدا (پیامبران، امامان، شیوخ، شهدا و ...) در روز قیامت شفیع ما باشند و نزد خداوند برای ما گناهکاران شفاعت کنند. جواب خداوند به این افراد چنین است:

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ (۱۷) وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَنْتَبَهُونَ اللَّهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ (۱۸) وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيهِمْ يَخْتَلِفُونَ (۱۹)

چه کسی ستمکارتر است از آن کس که بر خدا دروغ می‌بندد [از طرف خدا دروغ می‌گوید]، یا آیات او را تکذیب می‌کند؟ مسلماً مجرمان رستگار نخواهند شد! (۱۷) و غیر از خدا، چیزهایی را عبادت می‌کنند که نه به آنان زیان می‌رساند و نه سودی می‌بخشد و می‌گویند «اینها شفیعان ما نزد خدا هستند!» بگو «آیا خدا را به چیزی خبر می‌دهید که در آسمانها و زمین سراغ ندارد!» منزّه است او و برتر است از آن همتایانی که قرار می‌دهند! (۱۸) [در آغاز] همه مردم امت واحدی بودند؛ سپس اختلاف کردند و اگر قولی از طرف پروردگارت از قبل صادر نشده بود، در میان آنها در آنچه اختلاف داشتند داوری می‌شد [و سپس همگی به مجازات می‌رسیدند]. (۱۹)

(سوره یونس - آیات ۱۷ تا ۱۹)

در آیه بیان شده که دُونِ اللَّهِ به انسان هیچ زبانی و هیچ سودی نمی‌رسانند، بلکه هر چیزی که به انسان برسد از جانب خداست. خداوند به صراحت در این آیه و بسیاری از آیات دیگر قرآن مجید بیان کرده که اینچنین قراردادی را با بندگان خود منعقد نکرده و در هیچ یک از کتب آسمانی به این مساله حتی اشاره هم نشده است. قرار دادن شفیع قبل از قیامت و در این دنیا همانند بسیاری دیگر از مواردی که بیان شد، ساخته و پرداخته ذهن خود مردم است. مردمی که هنگامی که از تفکر در قرآن سخن به میان می‌آید، همه به جای اینکه خود در مورد عقیده و ایمان خود تفکر کنند، اجازه می‌دهند که افراد دیگر (مثل عالم‌های دینی و ...) به جای آنها فکر کنند و متأسفانه حرف این افراد را از کلام خود خداوند با ارزش تر می‌دانند. خداوند در این آیه به وضوح بیان می‌کند که شفاعت غیر خدا، اینگونه که شما پیش خود تصور کرده اید وجود ندارد. آیا شما به خدا چیزی را نسبت می‌دهید که در هیچ جای قرآن نیامده و آیا شما چیزی را می‌گویید که خدا آنرا نگفته است. دقت کنید که قرآن مساله شفاعت را به طور کلی رد نکرده است، بلکه بدین گونه که مردم شفیع برای خود قرار می‌دهند را شرک می‌داند (به طور کامل در مورد این موضوع بحث خواهد شد). به آیه زیر توجه کنید:

قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنَّا أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ (۵۰) وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (۵۱) وَلَا تَطْرُدُ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِكُمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَطَرَدَهُمْ فَتَكُونُ مِنَ الظَّالِمِينَ (۵۲)

بگو «من نمی‌گویم خزاین خدا نزد من است و من از غیب آگاه نیستم و به شما نمی‌گویم من فرشته‌ام؛ تنها از آنچه به من وحی می‌شود پیروی می‌کنم» بگو «آیا نابینا و بینا مساویند؟ پس چرا نمی‌اندیشید؟» (۵۰) و به وسیله قرآن، کسانی را که از روز حشر و رستاخیز می‌ترسند، بیم ده!

[روزی که در آن] یاور و سرپرست و شفاعت کننده‌ای از غیر خدا [کل مخلوقات] ندارند؛ شاید پرهیزگاری

پیشه کنند! (۵۱) و کسانی را که صبح و شام خدا را می‌خوانند و جز ذات پاک او نظری ندارند، از خود دور مکن! نه چیزی از حساب آنها بر توست و نه چیزی از حساب تو بر آنها! اگر آنها را طرد کنی، از ستمگران خواهی بود! (۵۲)

(سوره انعام- آیات ۵۰ تا ۵۲)

آیه بالا هم برای انذار و ترساندن افراد مؤمن و خدا ترس نازل شده است. آیه زیر را با تفکر بخوانید:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنْزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَى إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا أَنْفُسَكُمْ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ (۹۳) وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَى كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَى مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ (۹۴) إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَى يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ذَلِكُمُ اللَّهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ (۹۵)

چه کسی ستمکارتر است از کسی که دروغی به خدا ببندد یا بگوید «بر من وحی فرستاده شده» در حالیکه به او وحی نشده است و کسی که بگوید «من نیز همانند آنچه خدا نازل کرده است، نازل می‌کنم» و اگر ببینی هنگامی که این ظالمان در غمرات و شداید مرگ فرو رفته‌اند و فرشتگان مرگ دستهایشان را به سمت آنها گشوده و نھیب می‌زنند که «جان خود را خارج سازید! امروز در برابر دروغهایی که به خدا بستید و نسبت به آیات او تکبر ورزیدید، مجازات خوارکننده‌ای خواهید دید» (۹۳) و [در قیامت به آنها گفته می‌شود: همه شما تنها به سوی ما بازگشت نمودید، همان‌گونه که روز اول شما را آفریدیم و آنچه را به شما بخشیده بودیم، پشت سر گذاردید و شفیعانی را که شریک در شفاعت خود می‌پنداشتید، با شما نمی‌بینیم! پیوندهای شما بریده شده و تمام آنچه را تکیه‌گاه خود تصور می‌کردید، از شما دور و گم شده است! (۹۴) خداوند، شکافنده دانه و هسته است؛ زنده را از مرده خارج می‌سازد و مرده را از زنده بیرون می‌آورد؛ این است خدای شما! پس چگونه از حق منحرف می‌شوید؟ (۹۵)

(سوره انعام- آیات ۹۳ تا ۹۵)

در این آیه وضعیت مرگ افرادی تشریح شده که بدون آگاهی یا با آگاهی، از طرف خداوند مطلبی را بیان می‌کنند که در قرآن به عنوان یگانه مرجع عقیده ما نیامده است. افرادی که کورکورانه در دین خود تقلید می‌کنند و هنگامی که به آنها ایمان و عقیده صحیح طبق آیات قرآن عرضه می‌شود، قبول نکرده و بیان می‌کنند کاری که ما انجام می‌دهیم چون علمای دین ما انجام می‌دهند، مورد قبول خداوند است، در صورتی که با خواندن قرآن متوجه می‌شوند که قرآن در حقیقت کاملاً مغایر با عقایدشان صحبت کرده است. آنها پیوسته می‌گویند خداوند "ارحم الراحمین" است، در حالیکه در قرآن هر جا از رحمت خداوند صحبت شده، در کنار آن بیان شده

که خداوند "شدید العذاب" هم هست. در ادامه آیه، خداوند بیان کرده که روز قیامت انسانها در پیشگاه خداوند به صورت فردی حاضر می شوند و هیچ شفیع از پیش تعیین شده ای در روز قیامت برای انسان وجود ندارد. به آیه زیر دقت کنید:

إِنَّ كُلَّ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِيَ الرَّحْمَنِ عَبْدًا (۹۳) لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا (۹۴) وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا (۹۵)

تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند، بنده اویند! (۹۳) خداوند همه آنها را احصا کرده و به دقت شمرده است! (۹۴) و همگی روز رستاخیز، تک و تنها نزد او حاضر می شوند! (۹۵)

(سوره مریم - آیات ۹۳ تا ۹۵)

سوال ما از شما: در مورد آیه "إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ - تنها تو را می پرستیم و تنها از تو یاری می جویم" که روزنامه وار در نمازهای پنج گانه می خوانیم، فکر کنید. آیا یک مسلمان وقتی نماز می خواند و این جملات را تکرار می کند، می داند که چه می گوید؟! آیا با خداوند که خالقش است، سخن می گوید یا با در و دیوار اطراف خود؟

آیه منتخب

فَلَوْلَا نَصْرُهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنَ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً بَلْ ضَلُّوا عَنْهُمْ وَذَلِكَ
إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ (احقاف - ۲۸)

پس چرا معبودانی را که غیر از خدا برگزیدند، به گمان اینکه به خدا
نزدیکشان سازد، آنها را یاری نکردند؟ بلکه از میانشان گم شدند! این بود
نتیجه دروغ آنها و آنچه افترا می بستند!

فصل ۱۳

در بخش قبل دیدیم که شفاعت به صورتی که در جامعه رایج است وجود ندارد. قرآن کریم به طور کلی شفاعت را رد نکرده ولی آنرا بدین صورتی که در جامعه کنونی می بینیم، قبول ندارد. در جامعه ما، مردم پیشاپیش برای خود شفیعیانی از دُونِ الله قرار می دهند (این شفیعیان از پیامبران گرفته تا امامان، امامزادگان، شهدا و حتی اقوام مرده افراد را شامل می شود)، در صورتی که در قرآن بیان شده که شفاعت در روز قیامت فقط به اذن خداوند و به افراد و اموری که خود مد نظر دارد تعلق می گیرد، نه پیشاپیش دراین دنیا و به اذن و خواست انسانها:

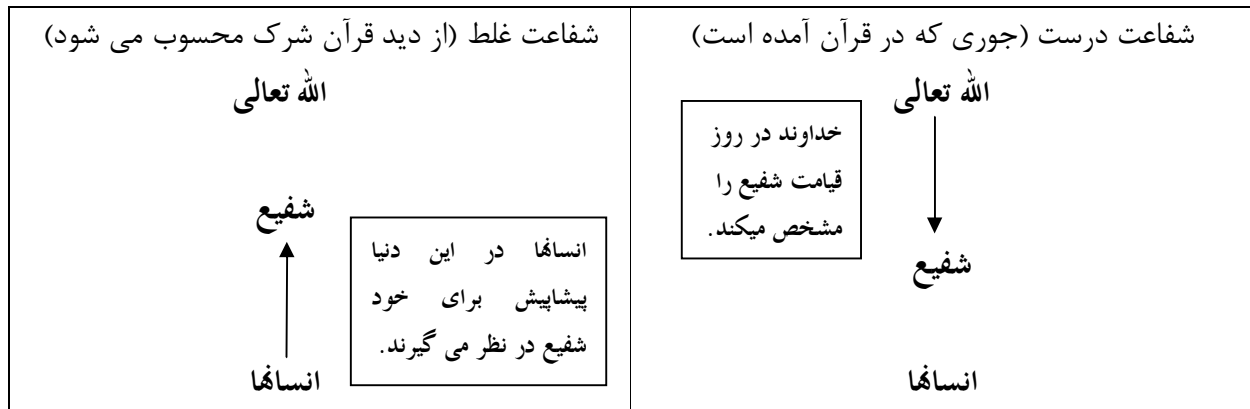
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةَ وَلَا شَفَاعَةً وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ (۲۵۴) اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ (۲۵۵)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از آنچه به شما روزی داده‌ام، انفاق کنید! پیش از آنکه روزی فرا رسد که در آن، نه خرید و فروش است و نه دوستی [رفاقت‌های مادی سودی ندارد] و نه شفاعت، و کافران همان ستمگراند. (۲۵۴) هیچ معبودی نیست جز خداوند یگانه زنده که قائم به ذات خویش است و موجودات دیگر قائم به ذات او، هیچگاه خواب او را فرامی‌گیرد؛ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن اوست؛ کیست که در نزد او جز به فرمان او شفاعت کند؟ آنچه را در پیش روی بندگان و پشت سرشان است می‌داند و کسی از علم او آگاه نمی‌گردد جز به مقداری که او بخواهد. کُرسی [حکومت] او آسمانها و زمین را دربر گرفته و نگاهداری آن دو او را خسته نمی‌کند. بلندی مقام و عظمت، مخصوص اوست. (۲۵۵)

(سوره بقره- آیات ۲۵۴ تا ۲۵۵)

به شکل زیر دقت کنید. شفاعت صحیح در روز قیامت و به اذن خود خداوند صورت می پذیرد، در حالیکه اگر پیشاپیش و در این دنیا انسانهای صالح را شفیع خود قرار دهیم، مرتکب شرک شده ایم. مردم امروزه جهت این پیکانها را برعکس کرده اند و به جای اینکه طبق دستور خود قرآن به فکر تصحیح ایمان خود باشند، فکر می کنند بوسیله شفیع قرار دادن دُونِ الله از سوال و جواب روز قیامت در امان خواهند بود. در حقیقت قرآن خود به انسان دستور داده که برای نزدیکی به خداوند از کلیه وسیله هایی که خود خداوند در قرآن امر فرموده، استفاده کند ولی در این مسیر شرک نداشته باشد. انسان می تواند از وسیله هایی مثل نماز، عمل به قرآن، جهاد در راه خدا برای نزدیکی به خدا استفاده کند.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (۳۵)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید، تقوای خدا پیش بگیرید و وسیله‌ای برای تقرب به او بجوئید و در راه او مجاهده کنید، باشد که رستگار شوید! (۳۵)

(سوره مائده - آیه ۳۵)

در آیه بالا می بینید که خداوند خود به بشر می گوید از وسیله هایی مثل مجاهده و ... برای تقرب به من کمک بگیرید، ولی در این مسیر تقوای خدا را هم پیش بگیرید که دچار شرک نشوید. وسیله هایی که خداوند خود برای تقرب معرفی نموده (نماز و جهاد و روزه و عمل به قرآن)، باعث تقرب به خدا می شوند، در حالیکه واسطه و شفیع گرفتن بندگان به نیت تقرب به الله تعالی، بیشتر باعث دوری آنها از خداوند می شوند. این مساله به وضوح در آیه زیر بیان شده است:

قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا (۵۶) أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا (۵۷)

بگو «کسانی را که غیر از خدا، معبود می‌پندارید، بخوانید! آنها نه می‌توانند مشکلی را از شما برطرف سازند و نه تغییری در آن ایجاد کنند.» (۵۶) کسانی را که آنان می‌خوانند، خود وسیله‌ای برای تقرب به پروردگارشان می‌جویند، وسیله‌ای هر چه نزدیکتر و به رحمت او امیدوارند و از عذاب او می‌ترسند؛ چرا که عذاب پروردگارت، همواره در خور پرهیز و وحشت است! (۵۷)

(سوره اسراء - آیات ۵۶ تا ۵۷)

مساله بعدی در مورد شفا گرفتن از دُونِ الله است. ممکن است که شما خود به افرادی برخورد کرده باشید که می گویند: درست است که قرآن شفا از دُونِ الله را رد می کند، ولی خود ما از امامان و افراد صالح شفا گرفته ایم. جواب این افراد چنین است: اول اینکه در اینجا دو حرف وجود دارد، یکی حرف خداوند در قرآن و دیگری حرف افرادی که می گویند ما شفا گرفته ایم. پس انتخاب با خود شماست که کدام را قبول کنید. به آیه زیر خوب دقت کنید:

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ (۱۰۶) وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (۱۰۷) قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَنْهَا وَمَا أُنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ (۱۰۸)

و از غیر خدا، چیزی را که نه سودی به تو می‌رساند و نه زیانی، بخوان! که اگر چنین کنی، از ستمکاران خواهی بود! (۱۰۶) و اگر خداوند زیانی به تو رساند، هیچ کس جز او آن را برطرف نمی‌سازد و اگر اراده خیر برای تو کند، هیچ کس مانع فضل او نخواهد شد! آنرا به هر کس از بندگانش بخواهد می‌رساند و او غفور و رحیم است» (۱۰۷) بگو «ای مردم! حق از طرف پروردگارتان به سراغ شما آمده؛ هر کس هدایت یابد، برای خود هدایت شده و هر کس گمراه گردد، به زیان خود گمراه می‌گردد و من مأمور [به اجبار] شما نیستم!» (۱۰۸)

(سوره یونس - آیات ۱۰۶ تا ۱۰۸)

دوم اینکه، افرادی که فکر می کنند از غیر خدا شفا گرفته اند، باید بدانند که همین شفا نیز از جانب خدا بوده است. خداوند در قرآن دو مسیر را برای انسان مشخص کرده است. یکی مسیر درست و توحیدی و دیگری مسیر غلط و شرک آمیز، در قرآن حتی سرانجام هر دو مسیر نیز مشخص شده است، مسیر توحیدی به بهشت و مسیر شرک آمیز به جهنم منجر می شوند. هر کسی با توجه به اختیار خود یکی از دو مسیر گفته شده را اتخاذ می کند و مسئولیت تنها بر عهده خود او خواهد بود و خداوند هم انسانها را به اجبار از مسیر شرک به مسیر توحید وارد نمی کند (انسانها مختار به انتخاب هستند). در قرآن بیان شده خداوند به همه انس و جن چه در مسیر توحیدی و چه در مسیر شرک آمیز باشند، کمک می کند. هر کدام از انسانها حتی اگر به مسیر غلط وارد شوند، باز هم از طرف خداوند مدد داده می شوند. به آیه زیر دقت کنید:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا (۱۸) وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا (۱۹) كَلَّا نُمِدُّ هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا (۲۰)

آن کس که زندگی زودگذر دنیا را می‌طلبد، آن مقدار از آن را که بخواهیم و به هر کس اراده کنیم می‌دهیم؛ سپس دوزخ را برای او قرار خواهیم داد که در آتش سوزانش می‌سوزد در حالی که نکوهیده و رانده خدا است. (۱۸) و آن کس که سرای آخرت را بطلبد و برای آن سعی و کوشش کند در حالیکه ایمان داشته باشد، سعی و تلاش او پاداش داده خواهد شد. (۱۹) هر یک از این دو گروه را از عطای پروردگارت مدد و کمک می‌دهیم و عطای پروردگارت هرگز [از کسی] منع نشده است. (۲۰)

(سوره اسراء- آیات ۱۸ تا ۲۰)

پس اگر شخصی اگر ته قلب اعتقاد داشته باشد که یک تکه چوب، یا فرشتگان، یا انسانها وی را شفا می‌دهد، وی شفای خود را دریافت می‌کند. در حقیقت خداوند با کمک به این افراد مشرک و برآورده کردن حاجات آنها، آنها را در گناهانشان بیشتر غرق می‌کند. این امر سنت خداوند است که هم موحدین و هم مشرکین و کفار را در انتخابهایشان مدد بدهد ولی در نهایت باید دید که کدام گروه جزو زیانکاران خواهند بود. آیه زیر را ببینید:

اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ (۱۵) أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبَحَتِ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ (۱۶) مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ (۱۷) صُمُّ بَكْمٌ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ (۱۸)

خداوند آنان را به مسخره می‌گیرد و آنها را در طغیانشان مدد می‌دهد تا سرگردان شوند. (۱۵) آنان کسانی هستند که هدایت را به گمراهی فروخته‌اند و تجارت آنها سودی نداده و هدایت نیافته‌اند. (۱۶) آنان همانند کسی هستند که آتشی افروخته ولی هنگامی که آتش اطراف او را روشن ساخت، خداوند آن را خاموش می‌کند و در تاریکیهای وحشتناکی که چشم کار نمی‌کند، آنها را رها می‌سازد. (۱۷) آنها کران، گنگها و کوراند؛ لذا باز نمی‌گردند! (۱۸)

(سوره بقره- آیات ۱۵ تا ۱۸)

آیه بالا در سیاق منافقان نازل شده است، ولی دقیقاً همین امر برای مشرکین و کفار نیز صدق می‌کند. آیا این درست است که همه دردها و مریضی‌ها و بلاها از جانب خداوند باشد، ولی شفا و درمان از طرف مخلوقات خداوند مثل امامان صورت پذیرد. آیا هنگامی که مریضی و بلا به انسان برسد، خواست الله بوده و شفا و رفع بلا خواست دون الله (انبیاء و صالحین و...). مسلماً هم درد و هم درمان فقط از طرف خود خداست و در هنگام گرفتاری فقط باید بر خداوند توکل کرد. همانگونه که سلطه و آفرینش، رزق بندگان و کل کائنات در قبضه قدرت خدا قرار دارد، مریضی و شفا نیز فقط در اختیار اوست:

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ (۳۷) وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ (۳۸) قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ (۳۹)

و هر کس را خدا هدایت کند، هیچ گمراه کننده‌ای نخواهد داشت. آیا خداوند توانا و دارای مجازات نیست؟ (۳۷) و اگر از آنها پرسی «چه کسی آسمانها و زمین را آفریده؟» حتماً می‌گویند «الله!» بگو «آیا هیچ درباره هرآنچه که غیر از خدا می‌خوانید اندیشه می‌کنید که اگر خدا زبانی برای من بخواهد، آیا آنها می‌توانند گزند او را برطرف سازند؟ و یا اگر رحمتی برای من بخواهد، آیا آنها می‌توانند جلو رحمت او را بگیرند؟» بگو «خدا مرا کافی است و همه متوکلان تنها بر او توکل می‌کنند!» (۳۸) بگو «ای قوم من! شما هر چه در توان دارید انجام دهید، من نیز به وظیفه خود عمل می‌کنم؛ اما بزودی خواهید دانست. (۳۹)

(سوره زمر - آیات ۳۷ تا ۳۹)

بعضی افراد بیان می‌کنند که چون حضرت عیسی (ع) بیمارهای مختلف را شفا می‌داده، پس می‌توان از مردگان طلب شفا کرد. ولی این نکته را فراموش کرده اند که اولاً حضرت عیسی زنده بوده و ثانیاً شفا دادن وی در زمان حیاتش، معجزه وی محسوب می‌شود. آیا حضرت عیسی در زمان حاضر حضور دارد که به ارائه معجزه بپردازد و مریضان را شفا دهد. نکته مهم در مورد معجزه پیامبران این است که آنها همیشه به اذن الله و در زمان حیات خود به ارائه معجزه می‌پرداختند. به طور مثال شفا دادن حضرت عیسی، پیراهن حضرت یوسف و ... همه و همه معجزه ای به اذن الله و در زمان حیات آنها بوده است.

مفاهیم مطرح شده، چیزهای جدیدی نیستند و از زمان نزول قرآن همیشه همراه ما بوده اند، ولی متأسفانه به دلیل مهجور ماندن قرآن در بین مردم و روی آوردن مردم به تقلید به جای تفکر، باعث شده که مردم فکر کنند که این مفاهیم از کجا آمده اند؟ آیا دین جدیدی آمده؟ چرا تاکنون کسی این مفاهیم را برای ما بیان نکرده است؟ پس علمای دینی تاکنون چه می‌کرده اند؟ (یک ساعت تفکر از هزار سال عبادت کورکورانه برتر است).

آیه منتخب

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ
عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ
بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (توبه - ۳۴)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! [آگاه باشید و در دام نیافتید] همانا بسیاری از علما و راهبان، اموال مردم را به باطل می‌خورند، و آنان را از راه خدا باز می‌دارند! و کسانی که طلا و نقره را گنجینه می‌سازند و در راه خدا انفاق نمی‌کنند، به مجازات دردناکی بشارت ده!

فصل ۱۴

در این بخش به چند سوال که بعد از مرور آیات گفته شده در فصول قبل، در ذهن انسان ایجاد می شود، پاسخ می دهیم. در بخشهای قبل بیان شد که خداوند در قرآن فرموده که انسان باید اموری مانند عبادت، شفا، دعا، ستایش و حاجت را فقط و فقط به خداوند یگانه اختصاص دهد و عبادت و دعا از اموات، پیامبران، امامان، شهدا، امامزادگان، صالحین و به طور هر فردی که در قید حیات نمی باشد، شرک محسوب می شود. همچنین عبادت و دعا از فرشتگان، جنیان، شیطان و کل کائنات نیز شرک محسوب می شود، زیرا همه موارد گفته شده زیر مجموعه دون الله هستند. بعضی از افراد این سوال را مطرح می کنند که در قرآن گفته شده که در زمان صدر اسلام، صحابه خدمت پیامبر می رسیدند و از ایشان می خواستند که برای آنها دعا کند. مساله ای که در اینجا باید به آن توجه شود، این است که طلب حاجت در محدوده مسائل دنیوی از انسانهای زنده و در قید حیات شرک محسوب نمی شود. منظور از انسان زنده و در قید حیات این است که فرد در دنیا حضور فیزیکی داشته باشد و مرگ وی هنوز نرسیده باشد. دقت کنید که قرآن، از شهداء نیز به عنوان احیاء (زندگان) نام برده است، ولی منظور ما از زنده دقیقاً به معنی فردی است که مرگ وی هنوز واقع نشده است، زیرا شهداء نزد پروردگار خود در دارالسلام زنده هستند، ولی نزد ما نبوده و در این دنیا حضور فیزیکی ندارند. به طور مثال، اگر فرهاد از دوست خود رضا که زنده و در قید حیات است، تقاضا کند که مقداری پول به وی قرض بدهد، چون به فردی زنده تقاضای خود را ارائه کرده است، هیچ مشکلی ندارد. در زمان پیامبر، بسیاری از صحابه خدمت پیامبر می رسیدند و از ایشان تقاضا می کردند که برای آنها دعا کند. پیامبر هم از خداوند برای آنها دعا می کرد، چون زنده و در قید حیات بوده است. دقت کنید که پیامبر همیشه دعای خود را به درگاه خداوند عرضه می کرده است، مثلاً، اگر فردی از پیامبر می خواسته که برای شفای فرزندش دعا کند، پیامبر نمی گفته که من خود شفا دهنده ام، بلکه من هم در کنار شما برای شفا به درگاه خداوند دعا می کنم. بعد از فوت پیامبر حتی یک نفر از صحابه و تابعین نیز دعای خود را به روح پیامبر عرضه نکردند، زیرا این کار شرک محسوب می شود. متأسفانه امروزه این هدف اصلی که پیامبر به خاطر آن مبعوث شد، فراموش شده و افراد دوباره بدون فکر اعمال دوره جاهلیت را انجام می دهند. مساله شرک در کلیه ادیان وجود دارد، از بودایی گرفته تا یهودی و مسیحی و مسلمان، همه به نوعی با این مشکل خطرناک درگیر هستند. به خاطر تحریفاتی که در کتب آسمانی ادیان دیگر وجود دارد، شرک در ادیان غیر اسلامی بسیار زیاده‌تر از اسلام می باشد. در دین اسلام، به خاطر اینکه قرآن، طبق وعده و قول خود خداوند، از تحریف در امان است، شرک کمتر به چشم می خورد. در حیطه اسلام، شرک در کشورهای بیشتر به چشم می خورد که مردمشان قرآن را به فراموشی سپرده و به جای آن به خرافات، احادیث جعلی و ادعیه متناقض با قرآن روی آورده اند. متأسفانه، شرک در کشور ایران از سایر بلاد مسلمان بیشتر است، زیرا مردم جدا از اینکه قرآن را به فراموشی سپرده اند، تفکر در مورد ایمان و عقیده خود را نیز به دست افراد سودجو و ضد خدا داده اند و در حوزه دین، چشم و گوش بسته از آنها پیروی میکنند.

مساله دیگری که ممکن است باعث سوالات زیادی در ذهن انسان شود، مساله خواب و رویا می باشد. تاکنون با افراد زیادی برخورد کرده ایم که می گویند "ما تاکنون خواب بسیاری از نزدیکان، اقوام، صالحین و ... را دیده ایم

که در خواب و رویا به سراغ ما آمده و با ما صحبت کرده اند. اگر طبق قرآن دنیای ارواح کل بشر از این دنیا جداست، پس چگونه می توان به این مورد پاسخ داد؟". قبل از پاسخ به این سوال، علاوه بر آیه ۱۰۰ سوره مومنون که قبلا بیان شد، به آیه زیر توجه کنید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تُمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ (٤٢) أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أُولَٰئِكَ لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا وَلَا يَعْقِلُونَ (٤٣) قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (٤٤)

خداوند ارواح را به هنگام مرگشان قبض می کند و ارواحی را که نمرده اند نیز به هنگام خواب می گیرد؛ سپس ارواح کسانی که فرمان مرگشان را صادر کرده نگه می دارد و ارواح دیگر را [که باید زنده بمانند] بازمی گرداند تا سرآمدی معین؛ در این امر نشانه های روشنی است برای کسانی که اندیشه می کنند! (٤٢) آیا آنان غیر از خدا شفیعانی گرفته اند؟ به آنان بگو «آیا از غیر خدا شفاعت می طلبید، هر چند مالک چیزی نباشند و درک و شعوری برای آنها نباشد؟» (٤٣) بگو «تمام شفاعت از آن خداست، حاکمیت آسمانها و زمین از آن اوست و سپس همه شما را به سوی او باز گردانده می شوید!» (٤٤)
 (سوره زمر- آیات ٤٢ تا ٤٤)

در پاسخ به سوال این افراد باید گفت که درست است که رویا و خواب وجود دارد و از نشانه های پروردگار است، ولی خواب برای انسان هیچ حجتی ندارد، یعنی انسان هر خوابی که ببیند، نباید آن را معیاری برای دستکاری عقیده و ایمان خود قرار دهد. به آیه زیر دقت کنید:

وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا (١٦٤) رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا (١٦٥) لَكِنَّ اللَّهَ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَائِكَةُ يَشْهَدُونَ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا (١٦٦)

و پیامبرانی که سرگذشت آنها را پیش از این، برای تو باز گفته ام و پیامبرانی که سرگذشت آنها را بیان نکرده ام و خداوند با موسی سخن گفت. (١٦٤) پیامبرانی که بشارت دهنده و بیم دهنده، تا بعد از این پیامبران، حجتی برای مردم بر خدا باقی نماند [و بر همه اتمام حجت شود] و خداوند، توانا و حکیم است. (١٦٥) ولی خداوند گواهی می دهد به آنچه بر تو نازل کرده که از روی علمش نازل کرده است و فرشتگان [نیز] گواهی می دهند؛ هر چند گواهی خدا کافی است. (١٦٦)
 (سوره نساء- آیات ١٦٤ تا ١٦٦)

در آیه قبل، خداوند بیان کرده که بعد از خود الله تعالی و پیامبرانی که نازل کرده، هیچ حجتی برای مردم وجود ندارد و مردم در حوزه ایمان و عمل خود به نقصی بر نمی خورند که بوسیله خواب و رویا بتوان آن را توضیح داد. درست است که بعضی از پیامبران الهی، مثل حضرت یوسف (ع)، بواسطه پیامبری خود و در حکم معجزه، علم تعبیر خواب داشته اند، ولی در دوران ما که قرآن به عنوان آخرین کتاب آسمانی و محمد نبی (ص) به عنوان آخرین پیامبر برای کل بشریت آمده و طبق آیه بیان شده، حجت خداوند بر مردم کره زمین تا روز قیامت تمام شده است، هیچ انسانی نمی تواند خواب را ملاکی برای ایمان و عقیده خود قرار دهد. از این به بعد ما باید با خوابهایی که می بینیم بدون دشواری برخورد کنیم، یعنی اگر خوابی که دیدیم، طبق فیلتر قرآن بر افزایش ایمان و عقیده و عمل صالح تاکید می کرد، آن را در حکم خواب خوب به حساب می آوریم. ولی اگر خواب ما از فیلتر قرآن رد نشد، از آن هیچ تبعیتی نکرده، به راحتی آن را فراموش کرده و تنها بر خداوند یگانه توکل می کنیم.

در اینجا علاوه بر دلایل قرآنی چند دلیل عقلی را نیز بیان می کنیم. انسان قبل از ورود به عالم طبیعت (قبل از تولد) و پس از مرگ در محدوده جبر قرار داشته و فقط در این دنیاست که دارای اختیار می باشد. هیچ انسانی به اختیار خود به دنیا نمی آید (تولد) و به اختیار خود نیز از دنیا نمی رود (مرگ). این خداوند است که تولد و مرگ انسان را تحت اختیار خود دارد.

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ إِنَّاتَا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذَّكُورَ (٤٩) أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَّاتَا وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ (٥٠)

مالکیت و حاکمیت آسمانها و زمین از آن خداست؛ هر چه را بخواهد می آفریند؛ به هر کس اراده کند دختر می بخشد و به هر کس بخواهد پسر، (٤٩) یا هردوی پسر و دختر را برای آنان جمع میکند و هر کس را بخواهد عقیم می گذارد؛ زیرا که او دانا و قادر است. (٥٠)
(سوره شوری- آیات ٤٩ تا ٥٠)

تفکر کنید: در حال حاضر که روح ما در بدن ما بوده و در محدوده اختیار ما قرار دارد، نمی توانیم روح خود را مجبور کرده تا به خواب فرد دیگری برود. پس از مرگ و در زمان خواب که روح انسان توسط الله تعالی گرفته می شود، وارد محدوده جبر می گردد (در محدوده جبر، اختیار از انسان سلب می شود). همچنین هیچ انسانی به اختیار خود خواب نمی بیند و حتی به اختیار خود نیز در زمان مشخصی از خواب بر نمی خیزد. قسمتی از خوابهای افراد ناشی از افکارات و تمایلات ذهنی آنها بوده و قسمتی نیز به خواست و اراده خداوند متعال برای انسان محرز می شوند. با توجه به موارد مطرح شده در بخشهای قبل و درس کنونی، اگر شما خواب ببینید که فرد صالحی به خوابتان آمده و شما را برای گرفتن حاجت به سوی خود دعوت می کند، شما چه می کنید؟ پس از بیان بسیاری از مصادیق شرک در قرآن، عده زیادی از انسانها عقاید خود را بوسیله قرآن پالایش کرده و چشمه توحید را وارد زندگی خود می کنند. در مقابل عده زیادی از انسانها نیز وجود دارند که هدایت خداوند شامل حال آنها نشده و همچنان به خرافه ها و شرکیات رایج در زندگی خود راضی هستند. این افراد هنگامی که

مردم دیگر را می بینند که لطف خداوند شامل حال آنها شده و هدایت یافته اند، خشمگین می شوند. آنها به خاطر غرور و ظلم و پول پرستی، می خواهند که همه انسانهای دنیا، چه مؤمن و چه غیر مؤمن، در شرکيات آنها شریک باشند و به شدت به ترویج خرافات شرک آمیز می پردازند. هنگامی که به آنها گفته شود که خداوند در قرآن دستور داده که واسطه ها بین خالق و مخلوق حذف شده و همه انسانها مستقیماً به سمت پروردگار خود برگردند، مثالی زده و می گویند "حتی در اداره ها نیز برای دیدن رئیس، باید اول معاون وی را دید". آنها می دانند دنیایی که خداوند خلق کرده اداره نیست و پارتی بازی هم در آن معنایی ندارد، ولی باز هم سعی می کنند در آیات خدا مجادله کرده و مثالهای کودکانه بیاورند. به آیات زیر توجه کنید:

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ (۷۳) فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (۷۴) ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّْا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (۷۵) وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (۷۶)

آنها غیر از خدا، موجوداتی را می پرستند که هیچ رزقی را برای آنان از آسمانها و زمین در اختیار ندارند و هیچ استطاعتی نیز ندارند. (۷۳) پس، برای خدا مثال نزنید! خدا می داند و شما نمی دانید. (۷۴) خداوند مثالی زده: برده مملوکی که قادر بر هیچ چیز نیست و انسان [با ایمان] که از جانب خود، رزقی نیکو به او بخشیده ام و او پنهان و آشکار از آنچه خدا به او داده، انفاق می کند؛ آیا این دو نفر یکسانند؟ شکر مخصوص خداست، ولی اکثر آنها نمی دانند! (۷۵) خداوند مثالی [دیگر] زده است: دو نفر که یکی از آن دو گنگ مادرزاد است و قادر بر هیچ کاری نیست و سربار صاحبش می باشد؛ او را در پی هر کاری بفرستد، خوب انجام نمی دهد؛ آیا چنین انسان، با کسی که امر به عدل و داد می کند و بر راهی راست قرار دارد، برابر است؟ (۷۶)

(سوره نحل - آیات ۷۳ تا ۷۶)

در ابتدای آیه خداوند مجدداً انسان را از عبادت دُونِ اللَّهِ نهی می کند و بیان می کند که آنها درمورد هیچ چیزی استطاعت ندارند. سپس خداوند در آیه بعدی بیان می کند که نفی توجه به دُونِ اللَّهِ برای بسیاری از انسانها خوشایند نیست، پس آنها سعی می کنند در توجیه کار خود مثال بزنند. خداوند به صراحت در قرآن اعلام کرده که راجع به دین خدا، برای خدا مثال نزنید و با قیاسهای تباه و تشبیهات ناروا، اعمال شرک آمیز خود را توجیه نکنید. این خداست که حقیقت دین را می داند و انسانها هیچ نمی دانند و فقط ملزم به تبعیت از امر پروردگار هستند. در ضمن قرار نیست که انسان با مثال زدن برای خداوند، حقیقت دین را به خالق خود یاد بدهد و به هیچ وجه نمی توان برای خداوند مسیر مشخص کرد، بلکه این الله است که مسیر را برای ما مشخص می کند. پس از این اخطار به افرادی که توحید جلوی رونق بازارشان را می گیرد، خداوند در دو آیه بعد از آن نیز به طور پیاپی دو مثال برای انسان می آورد و افراد گناهکاری که با تمثیل و استضعاف، سعی در گمراه کردن افراد پیرو خود را دارند را با انسانهایی که خداوند بر آنها منت نهاده و آنها را هدایت کرده قیاس کرده است و صد البته این فقط حق الله است که مسیر را برای انسان مشخص کند. بعضی از افراد پیش خود فکر می کنند که ما دُونِ اللَّهِ را به جای خداوند نمی خوانیم، بلکه همراه با خدا می خوانیم و این مشکلی ایجاد نمی کند. مشخص نیست که این

افراد بر حسب کدام منبع و با چه استنادی به این راحتی کار خود را توجیه می کنند. در کنار مرور مجدد شکل فصل ۱۰، آیه زیر را بخوانید:

لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا (۱۷) وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا (۱۸) وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا (۱۹)

هدف این است که ما آنها را با این نعمت فراوان بیازماییم و هر کس از یاد پروردگارش روی گرداند، او را به عذاب شدید و فزاینده‌ای گرفتار می‌سازد! (۱۷) و اینکه مساجد از آن خداست، پس هیچ کس را با خدا نخوانید! (۱۸) و اینکه هنگامی که بنده خدا [محمد (ص)] به عبادت برمی‌خاست و او را می‌خواند، گروهی پیرامون او بشدت ازدحام می‌کردند! (۱۹)

(سوره جن- آیات ۱۷ تا ۱۹)

آیه منتخب

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ (دخان - ۸)

هیچ معبودی جز او نیست؛ زنده می‌کند و می‌میراند؛ او پروردگار شما و پروردگار پدران نخستین شماست!

فصل ۱۵

برای یادآوری و تأیید دروس قبل آیه ای دیگر از قرآن را می آوریم:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ (۱۳) لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبَاسِطٍ كَفِيهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا

فِي ضَلَالٍ (۱۴) وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظُلُمًا لَّهُمْ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ (۱۵)

و رعد، تسبیح و حمد او می گوید و [نیز] فرشتگان از ترس او! و صاعقه ها را می فرستد و هر کس را بخواهد گرفتار آن می سازد، [در حالی که آنها با مشاهده این همه آیات الهی، باز هم] درباره خدا به مجادله مشغولند و او قدرتی بی انتها و مجازاتی دردناک دارد! (۱۳) دعوت حق از آن اوست و کسانی را که غیر از خدا می خوانند، هرگز به دعوت آنها پاسخ نمی گویند! آنها همچون کسی هستند که [سرابی را از دور ببیند و] کفهای [دو دست] خود را به سوی آب بگشاید تا آب به دهانش برسد و هرگز نخواهد رسید! و دعای کافران جز در گمراهی نیست! (۱۴) هر آنچه که در آسمانها و زمین است، از روی اطاعت یا اکراه، و همچنین سایه هایشان، هر صبح و عصر برای خدا سجده می کند. (۱۵)

(سوره رعد- آیات ۱۳ تا ۱۵)

در بخشهای قبل دیدیم که عبادت، دعا، حاجت، شفا و ... فقط به خداوند یگانه اختصاص دارد و در صورتی که انسان هر کدام از اعمال گفته شده را برای دونِ الله اختصاص دهد، مرتکب شرک شده و شرک هم گناهی است که در آن دنیا هرگز بخشوده نخواهد شد. در این قسمت چند مورد دیگر را بیان می کنیم که اختصاص دادن آنها به دونِ الله شرک محسوب شده، ولی متأسفانه در جامعه ما بسیار رایج می باشند. از توضیح مفصل درباره موارد زیر خودداری می شود، زیرا افرادی که تاکنون با قلبی حقیقت طلب، مباحث را دنبال کرده اند، اکنون دیگر خودشان به خوبی می توانند مسائل را تجزیه و تحلیل کنند. مورد اول اینکه قربانی کردن جزو عبادات بوده و انجام آن برای دونِ الله شرک محسوب می شود. در قرآن مجید خداوند به انسان امر کرده که فقط و فقط برای الله قربانی کند:

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ (۱) فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ (۲) إِنَّ شَانِكَ هُوَ الْآخِرُ (۳)

ما به تو کوثر [برکت فراوان] عطا کردیم! (۱) پس برای پروردگارت نماز بخوان و قربانی کن! (۲) دشمن تو قطعاً بریده نسل است! (۳)

(سوره کوثر- آیات ۱ تا ۳)

در قرآن مجید خداوند به انسان امر کرده که فقط و فقط خانه خدا (کعبه) را طواف کند، و طواف هر مکان دیگر (مثل معابد، زیارتگاه ها، قبور و ...)، شرک محسوب می شود:

لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ الْفَقِيرِ (٢٨) ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ (٢٩) ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمِ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ (٣٠)

تا شاهد منافع گوناگون خویش باشند و در ایام معینی نام خدا را، بر چهارپایانی که به آنان داده است، [به هنگام قربانی کردن] ذکر کنند؛ پس از گوشت آنها بخورید و بینوای فقیر را نیز اطعام نمایید! (٢٨) سپس باید آلودگیهایشان را برطرف سازند و به نذرهای خود وفا کنند و بر

گرد خانه گرامی کعبه، طواف کنند. (٢٩) [مناسک حج] این است و هر کس برنامه‌های الهی را بزرگ دارد، نزد پروردگارش برای او بهتر است و چهارپایان برای شما حلال شده، مگر آنچه بر شما خوانده می‌شود. از پلیدیهای بتها اجتناب کنید و از سخن باطل پرهیزید! (٣٠)

(سوره حج - آیات ٢٨ تا ٣٠)

طبق فرموده خداوند، کسی که قرآن را قبول کند و پیامبر را قبول نداشته باشد (بین خدا و پیامبرانش فرق قائل شود) و یا کسی که آیات قرآن را به صورت انتخابی قبول کند و یا کسی که اعتقاد داشته باشد که قرآن تحریف شده و یا در آن دستکاری شده است (یعنی بعضی از آیات را قبول کند و بعضی را قبول نکند)، کافر است:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا (١٥٠) أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا (١٥١) وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجُورُهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا (١٥٢)

کسانی که خدا و پیامبران او را انکار می‌کنند و می‌خواهند میان خدا و پیامبرانش تبعیض قائل شوند و می‌گویند «به بعضی ایمان می‌آوریم و بعضی را انکار می‌کنیم» و می‌خواهند در میان این دو، راهی برای خود انتخاب کنند. (١٥٠) آنها کافران حقیقی‌اند و برای کافران، مجازات خوارکننده‌ای فراهم ساخته‌ایم. (١٥١) (ولی) کسانی که به خدا و رسولان او ایمان آورده و میان احدی از آنها فرق نمی‌گذارند، پاداششان را خواهد داد؛ خداوند، آمرزنده و مهربان است. (١٥٢)

(سوره نساء - آیات ١٥٠ تا ١٥٢)

مساله بعدی غذاهایی است که به اسم دون الله و یا به نیت گرفتن حاجت از دون الله تهیه می‌شوند. خداوند برای انسانهای مومن ارزش بسیاری قائل شده است و در قرآن از انسانهای مؤمن خواسته که خود نیز برای خود ارزش قائل شوند. انسان مؤمن پاک است و باید از روزیهای پاک تناول کند. بنابر دستور قرآن، هیچ انسان مؤمنی نباید از غذایی که به جای اسم پاک و مبارک الله، اسم دون الله بر آن برده شده تناول کند. به آیات زیر توجه کنید:

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ (١١٨) وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ (١١٩) وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِنِّمْ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِنِّمْ سَيَجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا

يَقْتَرِفُونَ (۱۲۰) وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يَذْكُرْ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ (۱۲۱)

از هر آنچه که نام خدا بر آن گفته شده بخورید، اگر به آیات او ایمان دارید! (۱۱۸) چرا از چیزهایی که نام خدا بر آنها برده شده نمی‌خورید؟ در حالی که خداوند آنچه را بر شما حرام بوده، بیان کرده است! مگر اینکه ناچار باشید و بسیاری از مردم، به خاطر هوی و هوس و بی‌دانشی، [دیگران را] گمراه می‌سازند و پروردگارت، تجاوزکاران را بهتر می‌شناسد. (۱۱۹) گناهان آشکار و پنهان را رها کنید! زیرا کسانی که گناه می‌کنند، برودی در برابر آنچه مرتکب می‌شدند، مجازات خواهند شد. (۱۲۰) و از آنچه نام خدا بر آن برده نشده، نخورید! این کار گناه است و شیاطین به دوستان خود مطالبی مخفیانه القا می‌کنند تا با شما به مجادله برخیزند؛ اگر از آنها اطاعت کنید، شما هم مشرک خواهید بود! (۱۲۱)

(سوره انعام- آیات ۱۱۸ تا ۱۲۱)

در این آیه خداوند مؤمنان را تهدید کرده که اگر از هر آنچه که اسم خدا بر آن برده نشده بخورند، وارد حیطه شرک می‌شوند. در طول سال ایام خاصی وجود دارد که مردم به جای آماده کردن نذورات برای خداوند، به اسم غیر خدا (امامان و یا صالحین) نذورات خود (غذا، پول، قربانی و ...) را آماده می‌کنند. در چنین مواقعی از خوردن اینگونه غذاهای حرام باید دوری کرد. درست است که در این زمانهای خاص سفره های رنگین زیادی آماده می‌شود، ولی یک تکه نان حلال از هزاران سفره پر از غذای حرام بهتر است. توجه کنید درست است که ما از نیت این افراد آگاهی نداریم و حتی ممکن است که یک نفر از بین این افراد، برای خداوند نذر کرده باشد، ولی چون در دوره زمانی خاصی که این نذورات انجام می‌شود، کل توجه مردم به سمت دونِ الله است، باید جانب احتیاط را رعایت کرده و از این غذاها تناول نکرد. اگر فردی واقعاً بخواهد برای خداوند نذری را انجام دهد، معمولاً در دوره های زمانی دیگر در طول سال اینکار را انجام خواهد داد.

در بخشهای قبل، دلایل اصلی مردم در عدم قبول دستورات الله تعالی بیان شد. هر چقدر شرک بیشتر در ایمان و اعمال افراد رسوب کرده باشد، پاک کردن آن نیز سخت تر است. کسی در این راه موفق می‌شود که خود را تمام و کمال به خداوند سپرده و هدایت را تنها از خداوند بخواهد، کسی که از دستورات خداوند نترسد و فکر نکند که به واسطه این دستورات قرار است چیز گرانبهایی را از دست دهد، کسی که برای فکر خود ارزش قائل بوده و تفکر خود را به صورت پیمانکاری به دست افراد دیگر نسپرده باشد. اگر افراد بعد از این همه دلیل باز به مجادله ادامه دهند. فقط یک جواب می‌توان به آنها داد:

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتَجِيبَ لَهُ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ (۱۶)
کسانی که از روی لجاجت درباره خدا بعد از پذیرفتن او محاجه می‌کنند، دلیلشان نزد پروردگارشان باطل و بی‌پایه است و غضب بر آنهاست و عذابی شدید دارند. (۱۶)

(سوره شوری- آیه ۱۶)

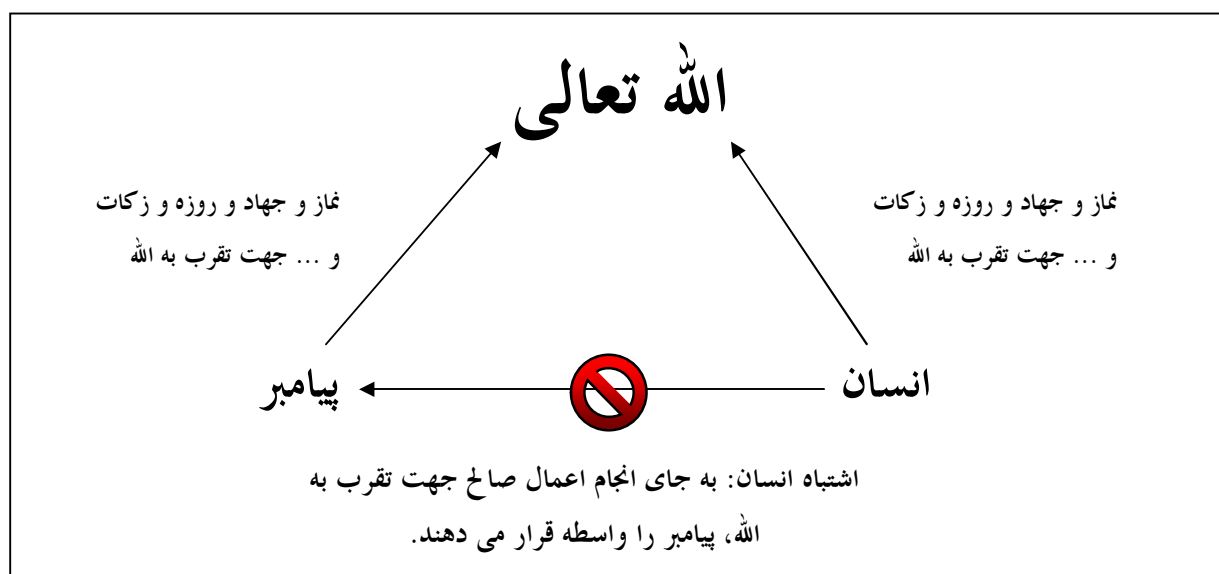
خداوند متعال در قرآن بیان کرده که باید جهت گیری کل زندگی انسان به سمت خداوند باشد:

قُلْ إِنِّي هَدَانِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيمًا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (۱۶۱) قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (۱۶۲) لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ (۱۶۳)

بگو: «پروردگارم مرا به راه راست هدایت کرده، آیین پابرجا، آیین ابراهیم که از آیینهای خرافی روی برگرداند و از مشرکان نبود. (۱۶۱) بگو نماز و تمام عبادات و مناسک من، و زندگی و مرگ من، همه برای خداوند پروردگار جهانیان است. (۱۶۲) شریکی برای او نیست و به همین مأمور شده‌ام و من نخستین مسلمانم! (۱۶۳)

(سوره انعام- آیات ۱۶۱ تا ۱۶۳)

در اسلام، تنها خداوند است که عبادت می‌شود و هیچ گونه واسطه‌ای بین او و بندگان در عبادت نیست. به شکل زیر دقت کنید. خود پیامبر از اعمال عبادی برای کسب رضایت خداوند استفاده کرده است، ما هم امروزه به جای روی آوردن و توسل به روح پیامبر باید وی را اسوه قرار داده و از روش وی تبعیت کنیم.

آیه منتخب

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ (ق - ۱۶)
ما انسان را آفریدیم و وسوسه‌های نفس او را می‌دانیم، و ما به او از رگ قلبش نزدیک‌تریم!

فصل ۱۶

در این بخش در مورد چند خرافات رایج در جامعه، مطالبی را بیان می‌کنیم. در بخشهای قبل، بیان شد که خداوند رستگاری در روز قیامت را بر پایه ایمان و عمل صالح قرار داده و برای هر کدام از این دو مورد معیارهایی را در قرآن بیان نموده است. معیارها و ارکان ایمان طبق قرآن عبارتند از: ایمان به الله و عدم شرک در عقیده، ایمان به ملائکه و عدم غلو درباره آنها، ایمان به کتب آسمانی و قرآن به عنوان آخرین وحی منزل، ایمان به کلیه پیامبران الهی و محمد نبی (ص) به عنوان آخرین پیامبر، و ایمان به روز قیامت و بهشت و جهنم. همچنین بیان شد که معیار اصلی عمل صالح رضایت خداوند می‌باشد و برای یادگرفتن شیوه ظاهری اعمال، طبق دستور خود قرآن باید محمد نبی (ص) را الگو و اسوه خود قرار دهیم. محمد نبی (ص) به پیامبری مبعوث شد تا انسانها را از زنجیر عبادت بندگان دیگر آزاد کرده و به سمت عبادت الله تعالی وارد کند. یادآوری:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا (۱۱۵)

کسی که بعد از آشکار شدن حق، با پیامبر مخالفت کند و از راهی جز راه مؤمنان پیروی نماید، ما او را به همان راه که می‌رود می‌بریم و به دوزخ داخل می‌کنیم و جایگاه بدی دارد. (۱۱۵)

(سوره نساء- آیه ۱۱۵)

در آیه بالا توصیه‌های بسیار مهمی به همه مسلمانان شده است. توصیه اول این است کسی که اعمال عبادی خود را به روشی غیر از روش پیامبر انجام دهد، اعمال وی مورد قبول واقع نمی‌شوند. مثلاً کسی که نماز مغرب را عمداً به جای ۳ رکعت ۲ رکعت بخواند، نماز وی مغایر با نماز پیامبر بوده و این نماز مورد قبول خداوند واقع نمی‌شود. هر مسلمانی موظف است اعمال عبادی خود را از لحاظ صحت و درستی انجام با اعمال پیامبر مقایسه کند، اگر عمل وی دقیقاً همانند عمل پیامبر بود، آنرا به عنوان عمل صالح پذیرفته و انجام می‌دهد. توصیه دومی که به همه مسلمانان شده این است که پس از پیامبر (امروزه پیامبر در میان مسلمانان نیست)، اعمال خود را با اعمال اکثریت مؤمنین مقایسه کند و برای فهمیدن صحت و درستی اعمال خود، بر سبیل و راه مؤمنین دیگر قرار بگیرد. البته دقت کنید که انسان همیشه در قدم اول باید اعمال خود را بوسیله قرآن پالایش کند و سپس برای یادگیری نحوه انجام عمل خود، بر راه اکثریت مؤمنین قرار بگیرد. اکثریت مؤمنین هم افرادی هستند که ارکان ایمان آنها پنج مورد بیان شده بوده و در ایمان آنها شرک وجود ندارد. بدیهی است در صورتی که در ایمان فردی شرک وجود داشته باشد، به هیچ عنوان در عمل هم نمی‌توان از وی تبعیت کرد. الزام در تبعیت عملی از افراد صالح، مربوط به افرادی است که عقیده توحیدی داشته، مخالف عقیده توحیدی نبوده و خود مروج عقیده توحیدی باشند. با توجه به مفاهیم مطرح شده چندین نمونه از خرافات رایج در جامعه را بیان می‌کنیم. همه

خرافات‌هایی که در زیر بیان می‌شوند، فقط به این دلیل به وجود آمده‌اند که مردم اعمال عبادی خود را با پیامبر مقایسه نکرده و حرف هر فرد با هر عقیده‌ای را در مورد نحوه انجام اعمال خود قبول کرده‌اند.

خرافات اول که به شدت در جامعه ما رواج دارد، عزاداری است. اکثریت جامعه در ایام خاصی از سال مثل ماه محرم یا اواسط خرداد ماه، لباس سیاه پوشیده و در خیابانها ریخته و عزاداری می‌کنند. ضربه زدن به بدن و گونه‌ها، زنجیر زنی، قمه زنی و سینه زنی (خود زنی)، همچنین خراشیدن چهره و فریاد کشیدن از سنت‌های دوره جاهلیت و از اعمال مشرکان و بت پرستان بوده و پس از آمدن اسلام از میان رفته است، تا اینکه متأسفانه در دوره‌های بعد زنده شد. خود زنی در ادیان دیگر مثل مسیحیت نیز وجود دارد. بعضی از فرقه‌های منحرف مسیحی اعتقاد دارند که با شلاق و زنجیر زنی به خود درد‌ها و رنج‌های حضرت عیسی در ذهن آنها تداعی شده و گناهان آنها بخشیده می‌شود. در کشور ما نیز احادیث جعلی زیادی درست شده که برای مثال بیان می‌کنند: "هر کس در روز عاشورا یک قطره اشک بریزد، کل گناهان وی بخشیده می‌شود". آیا تاکنون فکر کرده‌اید که این احادیث از کجا آمده‌اند؟ آیا به نظر شما فردی که در طول یکسال انواع و اقسام گناهان را انجام داده و سپس در روز عاشورا به گریه و زاری و خود زنی می‌پردازد، با این کار گناهان خود را پاک می‌کند؟ زهی خیال باطل.

در کدام قسمت از قرآن خداوند متعال فرموده که عزاداری جزو اعمال صالح حساب می‌شود و ثواب دارد. هیچ کدام از اعمال صالح، غیر از توبه واقعی که تا لحظه مرگ شکسته نمی‌شود، قابلیت این را ندارند که گناهان انسان را یکباره پاک کنند. حتی یک آیه در قرآن راجع به مزیت عزاداری وجود ندارد. جز این است که ما کورکورانه اختیار زندگی و آخرت خود را به دست افراد عوام فریب در لباس دین داده‌ایم و بدون اینکه راجع به اعمال خود فکر کنیم، گوش به فرمان آنها هستیم. آنقدر نسبت به درستی اعمال و ایمان خود مطمئن هستیم که حتی یکبار هم نسبت به کارهایی که انجام می‌دهیم، شک نمی‌کنیم. به یقین اعمالی که همیشه انجام می‌دهیم، آنچنان برای ما زینت داده شده که فکر می‌کنیم بهترین عمل در دنیا را انجام می‌دهیم. به آیه زیر دقت کنید:

وَعَادًا وَتَمُودَ وَقَدْ بَيَّنَّا لَكُم مِّنْ مَّسَاكِينِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ (۳۸)

و طایفه عاد و تمود و مساکن [ویران شده] آنان برای شما آشکار است و شیطان اعمالشان را برای آنان آراسته بود، از این رو آنان را از راه خدا بازداشت، در حالیکه بینا بودند. (۳۸)

(سوره عنکبوت - آیه ۳۸)

هر قومی که زشتی عمل در پیش چشمانشان زینت داده شود، به سختی هدایت خواهد شد، زیرا تعصب عقل آنها را منجمد کرده و فکر می‌کنند که به یقین بهترین عمل را انجام می‌دهند. هیچ فکر کرده‌ایم که پیامبر اسلام که سرمشق و اسوه عمل صالح بوده، آیا در طول زندگی خود عزاداری کرده است؟ حمزه سید الشهداء که در

جنگ بدر به شهادت رسید و جزو عزیزترین افراد نزد پیامبر بود، آیا پیامبر بعد از شهادت وی برایش عزاداری و خودزنی نمود؟ پیامبر، اهل بیت، صحابه و تابعین هیچکدام حتی در حال تشییع جنازه کسی نوحه خوانی و سینه زنی به راه نیانداخته اند، چه برسد به اینکه سالهای متمادی از وفات یا شهادت نزدیکان آنها گذشته باشد و پس از این همه سال برای آنها عزاداری کرده باشند. محمد نبی (ص) طبق دستور خود الله تعالی به عنوان مرجع عمل صالح معرفی شده است، آیا اعمالی که امروزه در جامعه انجام می دهیم، دقیقا کارهایی است که پیامبر انجام داده یا به آن دستور داده است؟ متأسفانه در سالهای اخیر مراسم عزاداری پررونق تر شده و مداحان و روضه خوانان از شرک و بدعت و خرافات فروگذار نکرده اند. حضرت حسین (ع) به خواهرش زینب فرموده: "ای خواهر جان، من تو را سوگند دادم، تو به سوگند من وفادار باش. چون کشته شدم گریبان بر من چاک مکن و چهره مخراش و در مرگ من واویلا مگو". خداوند راجع به وضعیت افراد مصیبت دیده می فرماید:

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ (۱۵۶) أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ (۱۵۷)

آنها که هرگاه مصیبتی به ایشان می رسد، می گویند «ما از آن خدائیم و به سوی او بازمی گردیم!» (۱۵۶) اینها، همانها هستند که الطاف و رحمت خدا شامل حالشان شده و آنها همان هدایت یافتگان هستند! (۱۵۷)

(سوره بقره- آیات ۱۵۶ تا ۱۵۷)

به یقین هیچ پیامبری در طول تاریخ برای پیامبران قبل از خودش عزاداری بر پا نکرده، چرا که عزاداری نه تنها جزو اعمال صالح نمی باشد، بلکه جزو اعمالی است که مشرکان انجام می دادند و اسلام از آن نهی کرده است. عزاداری امروزه فقط جیب پر پول رهبران گمراه را پر پول تر می کند. افرادی که نه فقط خودشان به خاطر اعمال شرک آمیزشان به جهنم می روند، بلکه قومی نیز که کورکورانه از آنها تقلید کردند را نیز با خود وارد عذاب جاویدان می کنند. افرادی که به عزاداری پایبند هستند، در حقیقت نفس خود را فریب می دهند، زیرا برای سعادت‌مندی در آخرت باید در این دنیا زحمت عبادت الله تعالی را متحمل شد. ولی اینگونه افراد فکر می کنند که به جای زحمت مادام العمر برای عبادت خالق خودشان، با اشک ریختن و خود زنی برای مخلوق دیگر رستگار می شوند. امید است که در اعمال صالح خود فقط پیامبر اسلام را مد نظر داشته باشیم و برای تبعیت از سبیل مومنین دیگر، شرط عبور اعمال و عقاید از فیلتر قرآن را نیز مد نظر قرار دهیم.

خرافات دیگر که به شدت در جامعه رایج است، استخاره و فال می باشد. استخاره یکی دیگر از اعمال رایج در زمان جاهلیت بوده و اسلام به شدت از آن نهی کرده است. متأسفانه پس از دوره صفویه این عمل جاهلانه نیز دوباره جای خود را در میان مردم باز کرده است. امروزه بسیاری از مردم در مسائل بسیار مهمی مثل ازدواج فرزندان، سفر، سرمایه گذاری و تصمیم گیری های مهم به جای مشورت و استفاده از عقل به استخاره و فال می آورند. استخاره یکی از جنبه های شرک بوده که قرآن آن را با نام أَزْلام بیان کرده است. ازلام تیرهای چوبی بوده

که مشرکین دوران جاهلیت از آنها برای تصمیم گیری استفاده می کردند (وضعیتی که بیان می شود را با جامعه کنونی مقایسه کنید). روی بعضی از این تیرها نوشته بودند "أَمْرَ رَبِّي" یعنی پروردگارم امر نمود. روی بعضی دیگر نوشته بودند "نَهَانِي رَبِّي" یعنی پروردگارم نهی نمود، و بر بقیه تیرها چیزی نمی نوشتند. سپس تیرها را در ظرفی ریخته و به هنگام تصمیم گیری، به صورت تصادفی یکی از تیرها را بیرون می آوردند و طبق نوشته روی تیر عمل می کردند. اگر تیر خارج شده نوشته ای نداشت، دوباره استخاره می کردند. حال به وضعیت زیر توجه کنید. مردم متمدن امروزی به هنگام تصمیم گیری برای یک کار مهم، قرآن را به صورت تصادفی باز می کنند، اگر بر روی صفحه باز شده نوشته بود "خوب" آن کار را انجام می دهند، اگر بر روی صفحه باز شده نوشته بود "بد" آن کار را انجام نمی دهند. غیر از قرآن با تسبیح، دیوان حافظ، ورق های بازی و ... نیز استخاره را انجام می دهند. آیا این همان انسان است که خداوند وی را خلیفه و جانشین خود روی زمین قرار داده و به او دستور داده که برای هر کاری تعقل و تفکر کند؟ آیا خداوند در قرآن تضمین کرده که در صورت انجام استخاره، تصمیمات شما بهتر از زمانی خواهد بود که تفکر می کنید؟ مسلماً خداوند همیشه، در همه ادیان و به صورت مؤکد تنها شرط رستگاری هم در این دنیا و هم در آخرت را تعقل قرار داده است:

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ (۲۲)

همانا بدترین جنبندگان نزد خدا، افراد کر و لالی هستند که اندیشه نمی کنند. (۲۲)

(سوره انفال - آیه ۲۲)

خداوند در بیش از ۱۰۰ آیه در قرآن کریم انسان را به تعقل و تفکر در همه امور زندگی دعوت کرده است و همیشه افرادی به بیراهه و گمراهی می روند که برای تقلید نسبت به تفکر ارزش بیشتری قائل هستند. خداوند در قرآن استخاره (ازلام) را از اعمال شیطان بیان کرده است:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (۹۰)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! شراب و قمار و بتها و ازلام [استخاره]، پلید و از عمل شیطان است، از آنها دوری کنید تا رستگار شوید! (۹۰)

(سوره مائده - آیه ۹۰)

در نهایت خداوند برای افرادی که به مسائل گنگ و پیچیده در زندگی خود بر می خورند و بواسطه دانش کم یا عدم تسلط بر اوضاع، توانایی اخذ تصمیمات درست را ندارند نیز راه چاره ای قرار داده و آن مشورت می باشد:

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ (۳۸)

و کسانی که دعوت پروردگارشان را اجابت کرده و نماز را برپا می‌دارند و کارهایشان به صورت مشورت در میان آنهاست و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند. (۳۸)
(سوره شوری - آیه ۳۸)

در تصمیم‌گیریها همیشه ابتدا باید بر خداوند بزرگ توکل کنیم، سپس با استفاده از تعقل و تفکر و مشورت با افراد ذی صلاح تصمیم خود را گرفته و در نهایت باز هم بر الله تعالی توکل کنیم.

سوالی برای تفکر: آیا کسی که در عبادت و دعای خود فقط الله را مقصود قرار داده است را می‌توان محکوم کرد؟ آیا در جایی از قرآن، خداوند بیان کرده که اینگونه افراد محکوم هستند؟ طبق قرآن و عقل، کسی که فقط و فقط به الله روی آورده مشکلی در عبادتش وجود ندارد. ولی آیا قرآن در مورد افرادی که در عبادت و دعا، واسطه تراشی کرده و حاجت به نزد غیر خدا می‌برند، نیز به همین صورت صحبت کرده است؟

آیه منتخب

وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ (مومنون - ۱۱۸)

و بگو «پروردگارا! مرا ببخش و رحمت کن و تو بهترین رحم‌کنندگان!»

فصل ۱۷

بخش قبل را با مباحثی پیرامون خرافات آغاز کردیم. در این بخش نیز این بحث را ادامه می دهیم. در ادیان مختلف، از ادیان الهی مثل مسیحی گرفته تا ادیان غیر الهی مثل بودایی، نوعی از خرافات بوده که همیشه در تاریخ وجود داشته و به شدت باعث گمراهی عده بسیاری شده است. پس از آمدن دین اسلام، خداوند این خرافات را از بین مؤمنان پاک کرد، ولی امروزه شاهد آن هستیم که این خرافه جاهلیت که مخرب ترین تاثیر را در ایمان و عقیده انسان می گذارد دوباره در میان مردم در حال جای باز کردن است. این خرافات عبارت است از "اعتقاد افراد به تاثیر غیر خدا در زندگی انسان". این خرافات در کشورهای مختلف، به صورتهای مختلفی مشاهده می شود. با چند مثال توضیح می دهیم. در بسیاری از کشورهای جهان مردم اعتقاد دارند که ستارگان و صور فلکی دارای این قدرت هستند که بر زندگی انسان تاثیر گذاشته و به وی خیر یا شر برسانند. کل کائنات از قبیل ستارگان مخلوقات خداوند می باشند و طبق قرآن فقط خداوند قادر است به بندگان خیر یا شر برساند. اینکه انسان تصور داشته باشد بوسیله حرکت ستارگان و صور فلکی می توان آینده را پیش بینی کرد، یک دید کاملاً غلط می باشد، زیرا بر این اساس انسان معتقد است که ستارگان قادر به تغییر و تحول اوضاع جهان بوده و از علم غیب برخوردارند. همه ما در مجلات امروزه، به صفحات خاصی که با عنوان بخت و اقبال، آینده شما و ... برخورد کرده ایم (صفحات زردی که آینده انسان را طبق صور فلکی بیان می کنند) و مطمئناً هیچکدام از ما تاکنون اعتقاد نداشته ایم که مطالب بیان شده در این صفحات درست است. با کمال تأسف باید گفت که امروزه هنوز هم افرادی وجود دارند که به این مطالب کاملاً اعتقاد دارند. این افراد اعتقاد دارند که ستارگان و صور فلکی، وضعیت خورشید و ماه و ... در زندگی آنها تاثیر گذار بوده و این مخلوقات قادرند به افراد خیر یا شر برسانند. در اکثر ادیان و کشورها، خرافات بیان شده به صورت دیگری وجود دارد. در بعضی از مناطق دنیا این تصور وجود دارد که اجسام طبیعی مثل صلیب، نعل اسب، ستاره داوود و ... دارای قدرت جادویی بوده و برای فردی که آنها را به همراه داشته باشد، خیر و برکت می آورند. بنابر این مردم این مناطق، موارد یاد شده را به صورت گردنبند یا دستبند استعمال می کنند. نظر قرآن در این رابطه عبارت است از:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَنْ يُصْرِفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ (۱۶) وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (۱۷) وَهُوَ الْغَايُ فَوقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ (۱۸)

آن کس که در آن روز مجازات الهی به او نرسد، خداوند او را مشمول رحمت خویش ساخته و این همان پیروزی آشکار است. (۱۶) اگر خداوند زیانی به تو برساند، هیچ کس جز او نمی تواند آن را برطرف سازد و اگر خیری به تو رساند [نیز]، پس او بر همه چیز

تواناست؛ (۱۷) اوست که بر بندگان خود قاهر و مسلط است و اوست حکیم آگاه! (۱۸)

(سوره انعام- آیات ۱۶ تا ۱۸)

در کشور ما این خرافات، صورت دیگری به خود گرفته است. در کشور ما فال قهوه و فال نخود، احضار روح، رمل و جادو، تبرک به آرامگاه مردگان (انبیاء و اوصیاء و صالحین)، تبرک به پارچه و کاغذ، تبرک به قرآن و ادعیه های مذهبی، دخیل بستن بر روی درختان و قبور مردگان، توسل به گردنبند و دستبند و بسیاری از موارد دیگر به وفور رایج است. کل موارد گفته شده توسط قرآن باطل محسوب شده و از موارد شرک محسوب می شود. فالگیری که عبارت است پیش بینی آینده افراد و خبر دادن از موارد پنهانی و غیب، و رمل و جادو عبارت است از اینکه فردی اعتقاد داشته باشد دستهای پنهانی غیر از اراده خداوند، به مردم خیر و شر می رسانند. طبق قرآن تنها الله تعالی است که هم نسبت به عالم غیب و هم عالم طبیعت از دانش کامل برخوردار است و در اسلام فالگیری و رمل و جادو کاملاً باطل می باشند:

وَعِنْدَهُ مَفَاتِيحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ (۵۹) وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِقَاضِي أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ (۶۰)

کلیدهای غیب، تنها نزد اوست و جز او کسی آنها را نمی داند. او آنچه را در خشکی و دریاست می داند؛ هیچ برگی [از درختی] نمی افتد، مگر اینکه از آن آگاه است و نه هیچ دانه ای در تاریکیهای زمین و نه هیچ تر و خشکی وجود دارد، جز اینکه در کتابی آشکار ثبت است. (۵۹) او کسی است که روح شما را در شب [به هنگام خواب] می گیرد و از آنچه در روز کرده اید، با خبر است؛ سپس در روز شما را [از خواب] برمی انگیزد و [این وضع همچنان ادامه می یابد] تا سرآمد معینی فرا رسد؛ سپس باز گشت شما به سوی اوست و سرانجام شما را از آنچه عمل می کردید، با خبر می سازد. (۶۰)

(سوره انعام - آیه ۵۹ تا ۶۰)

علاوه بر اینکه خداوند از کل وقایع و حوادث عالم ماده و غیب باخبر است، فقط خداوند است که می تواند انسان را نسبت به اعمالش در پنهان و آشکار باخبر سازد. احضار روح نیز در قرآن به طور کامل رد شده است. طبق قرآن روح افراد پس از مرگ نزد الله تعالی و در دارالسلام بوده (آیه ۲۳ سوره مؤمنون) و به طور کامل رابطه روح با این دنیا قطع می گردد (ورود جن به دنیای طبیعی امکان پذیر می باشد و افرادی که ادعای ارتباط با ارواح می کنند، ممکن است که با جنیان ارتباط برقرار کرده باشند و خود از این مساله بی خبر باشند). همچنین تبرک و دخیل بستن و توسل به غیر خدا نیز از مصادیق شرک می باشند. مسلماً در قرآن مکرراً بیان شده که هر خیر و شری که به انسان برسد، فقط از طرف الله بوده و نتیجه عمل خود انسانهاست. قرآن کلام خداوند می باشد و در صورتی باعث رستگاری می گردد که به آن عمل شود.

مساله مهم دیگر که در کشور ما رایج است، لعن و نفرین گذشتگان می باشد. لعنت کردن به معنای آرزوی قطع رحمت و بخشایش خداوند می باشد. لعنت کردن همانند یک شمشیر دو لبه می باشد، اگر فردی که انسان وی را مورد لعن و نفرین قرار می دهد استحقاق لعنت را داشته باشد (مثل شیطان)، این لعنت مسلماً وی را در بر خواهد گرفت، ولی اگر فرد مورد نظر، استحقاق لعنت را نداشته باشد (مثلاً توبه کرده باشد)، لعنت گریبان خود

فرد لعنت کننده را خواهد گرفت. به همین دلیل توصیه می شود که انسان از لعن و نفرین گذشتگان به شدت خودداری کند، زیرا اولاً برای کلیه انسانها، در توبه تا لحظه مرگ باز است و هیچ انسانی از توبه انسانهای دیگر خبر ندارد، ثانیاً در روز قیامت از انسان راجع به اعمال گذشتگان سوال پرسیده نخواهد شد.

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ (۱۳۴)

آنها امتی بودند که درگذشتند. اعمال آنان، مربوط به خودشان بود و اعمال شما نیز مربوط به خود شماست و از شما هیچگاه راجع به اعمال آنها سوال پرسیده نخواهد شد. (۱۳۴)
(سوره بقره- آیه ۱۳۴ و ۱۴۱)

همانگونه که قبلاً بیان شد، انسان همیشه بنده الله بوده و بنده دون الله نمی باشد. در زمان جاهلیت که بندگی و بردگی بتها رایج بود، افراد به واسطه افتخار به بتهای خود، اسامی فرزندان خود را عبد الهبل، عبد المنات و ... نام گذاری می کردند. امروزه متأسفانه این نامگذاری رایج شده ولی به جای اظهار بندگی برای بتها، برای افراد اظهار بندگی صورت می گیرد (مثل عبدالحسین، غلامرضا، غلامحسین و ...). هیچکدام از پیامبران و امامان این اسامی را برای فرزندان خود انتخاب نکرده اند. زیباترین نامها در نزد خداوند اسامی عبدالله و عبد الرحمن می باشند، زیرا همه ما بندگان الله تعالی بوده و بنده هیچ مخلوقی نیستیم.

نَبِيُّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (۴۹) وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ (۵۰)

بندگانم! من بخشنده مهربانم! (۴۹) و عذاب و کیفر من، همان عذاب دردناک است! (۵۰)
(سوره حجر- آیات ۴۹ تا ۵۰)

آیه منتخب

عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا - إِلَّا مَنِ ارْتَضَى مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا - لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رَسُولَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَى كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا (جن - ۲۶ تا ۲۸)

دانای غیب اوست و هیچکس را بر اسرار غیبش آگاه نمی سازد، مگر رسولانی که آنها را برگزیده و مراقیبی از پیش رو و پشت سر برایشان قرار می دهد، تا بدانند پیامبران رسالتهای پروردگارشان را ابلاغ کرده اند و او به آنچه نزد آنهاست احاطه دارد و همه چیز را ثبت و شمارش کرده است!

فصل ۱۸

در این بخش مباحثی پیرامون چهار کلمه کلیدی در قرآن (اله، رب، عبادت، دین) را از کتاب "اصطلاحات اربعه در قرآن" اثر امام ابوالاعلی مودودی انتخاب کرده ایم. مولف این کتاب در اولین سطر کتاب بیان کرده "این کلمات چهارگانه اساس و پایه فهم قرآن کریم است و دعوت قرآن حول محور این چهار کلمه می چرخد". فهم دقیق این چهار کلمه زندگی انسانهای زیادی را جهت بخشیده است. فرض کنید که یک غیر مسلمان از شما مفهوم چهار کلمه بالا را بپرسد، شما چه جوابی خواهید داد؟ هنگامی که قرآن بر اعراب جاهلیت نازل شد، آنها دقیقاً منظور قرآن از این چهار کلمه را می فهمیدند، ولی امروزه جز تصویری گنگ از معانی این کلمات، در ذهن ما وجود ندارد. در ادامه هر چهار کلمه توضیح داده شده است. به معانی قرآنی این چهار کلمه بسیار دقت کنید:

«اله»

در قرآن مجید، کلمه اله معانی زیر را دارد:

اولین چیزی که در رابطه با عبادت و اهمیت مهم است، نیاز و احتیاج است. تا زمانی که انسان کسی را برای حل مشکلات خود توانا و قادر نداند، به اندیشه عبادت نخواهد افتاد، یعنی باید کسی باشد که وی را حفظ کند، وی را نجات داده و از هر گونه پریشانی، درماندگی، و اضطراب رهاش کند. یگانه معبود، قاضی حاجات و اجابت کننده دعا خداست و لازم است که او از هر نقطه نظر از همه با منزلت تر و عالی مقام تر باشد و بنده به علو مقام و غلبه و قدرت او باید معترف باشد. تصوراتی که به خاطر آنها کلمه «اله» به معبود اعطا می شود، عبارت اند از پناه دادن، تسکین نمودن، مقام بلند دادن، بال گستردن، صاحب نیرو، مصلح برای عابد، مالک بودن و معبود گره گشا. اعراب جاهلیت معتقد بودند پروردگار خالق و قهاری وجود دارد و او را به نام «الله» می شناختند ولی در کنار خدا، به اله های دیگری نیز معتقد بودند. در حقیقت عقیده شان در شأن سایر الهه چنین بود که آنها در پروردگار دخیل اند و گفتار و کردار این اله ها در پیشگاه الله (ج) قبول می گردد و از مصیبت ها بخاطر شفاعتشان دور خواهیم ماند. آنها علاوه بر این، انسانهای بزرگ قوم خود را به مقام اله منسوب ساختند و به هر راهی که آنها بعنوان شرع برای آنها تلقی می کردند، سرسپرده بودند و آنچه را که آنها حرام و حلال قرار داده بودند، پیروی می کردند و می پنداشتند که این انسانها حق دارند که امر و نهی نماید. طبق قرآن، این سلطه و سیطره ای که بیان گردید قابل تجزیه نیست و هرگز ممکن نیست که سلطه و آفرینش بدست کسی، اوامر و رزق بدست دیگری، و تسخیر نظام شمسی و گردش زمین بفرمان دیگری باشد. امکان ندارد که خلقت از آن کسی، مرض و شفاء در دست کسی، زندگی و مرگ بدست دیگری باشد. به آیه زیر دقت کنید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (۸۸)

و معبود دیگری را همراه با خدا بخوان که هیچ معبودی جز او نیست؛ همه چیز جز ذات [پاک] او فانی می شود؛ حاکمیت تنها از آن اوست و همه بسوی او بازگردانده می شوید! (۸۸)

(سوره قصص - آیه ۸۸)

مردم جاهلیت در سختیها، معبودهای خود را طلب می کردند و خواستار فریاد رسی آنها می شدند و آنها را به کمک می طلبیدند. همچنین، الههائی که می خواندند، تنها از جن و ملائکه و بتها نبودند، بلکه از میان افراد صالح که قبلاً وفات کرده بودند، نیز الهه انتخاب کرده و به آنها معتقد بودند! آنها فکر می کردند که معبودانشان (بتها و انسانهای صالح) قادرند که در دنیا جهت بر طرف ساختن حاجت‌ها، دخل و تصرف داشته باشند. کسی که اله خود را از دونِ الله انتخاب می کند، او را بدعا و نیاز می‌خواهد و از وی استعانت می‌جوید و به دربارش سر تعظیم می‌کند، به حضور می‌ایستد و تقرب می‌طلبد و نذر و نیاز تقدیمش می‌کند. قرآن راجع به معبودان آنها که پس از مرگ، از آنها حاجت خواسته می‌شد گفته:

أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ (۲۱)

آنها مردگانی هستند که حیات ندارند و حتی نمی‌دانند در چه زمانی محشور می‌شوند! (۲۱)

(سوره نحل - آیه ۲۱)

همه مخلوقات از آن خداست و برایش شریکی در آفرینش نیست و تنها اوست که مردم را روزی می‌دهد و فقط اوست قائم به تدبیر این جهان و در شئون و اموراتش کسی نیست که آنها را بچرخاند و این خطای فاحشی است که احدی بجز او را اجابتگر دعا بدانیم. به طور کلی کلمه اله در قرآن در مورد خداوندی بیان شده که وی تنها آفریننده، تنها رزاق کل مخلوقات، تنها مالک همه کائنات، تنها مالک روز جزا، تنها پناه دهنده و تنها اجابت کننده دعای بندگان، تنها فرمانروا، تنها یاری دهنده، تنها مالک زندگی و مرگ می باشد. تنها اله همه مخلوقات الله است.

« رب »

در قرآن کریم کلمه رب به معانی زیر بکار رفته است:

۱- مربی (هم ریشه کلمه رب) و عهده دار جواب درخواستها می‌باشد و کار پرورش را بعهده دارد. رب، مخلوق خود را آفریده و آن را تا سر حد کمالش پرورش می دهد (مانند مربی که شاگردش را به کمال مهارت می رساند).

۲- عهده‌دار، حافظ و متکفل جهت اصلاح است. رب، همیشه خیرخواه مخلوقات خویش می باشد و وی را در بلایا حفظ می کند.

۳- سرپرستی که مردم به اطراف او گرد می‌آیند. رب، محشور کننده مردم در روز قیامت است.

۴- ارباب (هم ریشه کلمه رب) و سروری که از او اطاعت می‌گردد، سرپرست و ذی قدرتی که فرمانش بس نافذ است و تماماً به بزرگی و سروری او اعتراف می‌نمایند و مالک مصالح مخلوقات می‌باشد.

۵- فرمانروا، صاحب اختیار و سردار

کاربرد رب در قرآن به معنای پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار و اصلاح کننده (معانی اول و دوم):

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (۲)

ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان است. (۲)

(سوره فاتحه - آیه ۲)

همچنین:

قُلْ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَبْنِيَّ رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (۱۶۴)

بگو «آیا غیر خدا پروردگاری را بطلبیم، در حالی که او پروردگار همه چیز است؟ هیچ کس عملی جز به زیان خودش، انجام نمی‌دهد و هیچ گنهکاری گناه دیگری را متحمل نمی‌شود؛ سپس بازگشت همه شما به سوی پروردگارتان است و شما را از آنچه در آن اختلاف داشتید، خبر خواهد داد. (۱۶۴)

(سوره انعام - آیه ۱۶۴)

کاربرد رب در قرآن به معنای گرد هم آورنده و محشور کننده (معنای سوم):

قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ (۲۶)

بگو «پروردگار ما همه ما را جمع می‌کند، سپس در میان ما بحق داوری می‌نماید و اوست داور آگاه!» (۲۶)

(سوره سباء - آیه ۲۶)

کاربرد رب در قرآن به معنای ارباب، قانون گذار، شارع و سرپرست (معنای چهارم):

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ (۳۱)

دانشمندان و راهبان خویش را اربابی از غیر خدا قرار دادند و مسیح فرزند مریم را نیز؛ در حالیکه دستور نداشتند جز خداوند یکتائی را که معبودی جز او نیست، بپرستند، او پاک و منزّه است از شرکایی که برایش قرار می‌دهند! (۳۱)

(سوره توبه - آیه ۳۱)

هدف از کلمه «رب» در این آیه کسانی است که مردم آنها را برای خود راهنمای مطلق قرار داده و به امر و نهی آنها سر سپرده اند و قانون و روششان را تبعیت کرده و از حلال و حرامی که ایشان وضع می کنند، تبعیت کرده و می پندارند که این خدایان انتخابی از جانب خود و به جای الله تعالی می توانند امر و نهی کنند. کاربرد رب در قرآن به معنای فرمانروا، صاحب اختیار (معنای پنجم):

إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ (۴) رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَ رَبُّ الْمَشَارِقِ (۵)
 که معبود شما یگانه است (۴) پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست و پروردگار مشرقها! (۵)
 (سوره صافات - آیات ۴ تا ۵)

همچنین:

سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ (۱۸۰)
 رب تو پروردگار عزت است، از آنچه وصف می کنند منزه است. (۱۸۰)
 (سوره صافات - آیه ۱۸۰)

آیه منتخب

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ (رعد - ۱۶)
 بگو «چه کسی پروردگار آسمانها و زمین است؟» بگو «الله!» بگو «آیا سرپرست و دوستی غیر از خدا برای خود برگزیده‌اید که مالک سود و زیان خود نیستند» بگو «آیا نابینا و بینا یکسانند؟ یا ظلمتها و نور برابرند؟ آیا آنها همتیانی برای خدا قرار دادند بخاطر اینکه آنان همانند خدا آفرینشی داشتند و این آفرینشها بر آنها مشتبّه شده است؟» بگو «خدا خالق همه چیز است و اوست یکتا و پیروز!»

فصل ۱۹

بررسی امت های گمراه گذشته در رابطه با ربوبیت:

« قوم نوح (ع) »

قدیمی ترین امتی که قرآن کریم بیان می کند، امت نوح(ع) است و چیزیکه قرآن درباره این قوم گفته مشخص می کند که آنها منکر پروردگار نبودند. قوم نوح(ع) خداوند متعال را به عنوان خالق جهان و «رب» را فقط به معنای اول و دوم (پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار و اصلاح کننده) قبول داشتند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ (۲۳) فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ

(۲۴) إِنَّهُ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جِنَّةٌ فُتِرَبِّصُوا بِهِ حَتَّىٰ حِينٍ (۲۵)

و نوح را بسوی قومش فرستادیم؛ او به آنها گفت «ای قوم من! خداوند یکتا را پرستید که جز او معبودی برای شما نیست! آیا پرهیز نمی کنید؟» (۲۳) اشراف قوم نوح که کافر بودند، گفتند «این مرد جز بشری همچون شما نیست که می خواهد بر شما برتری جوید! اگر خدا می خواست فرشتگانی نازل می کرد؛ ما چنین چیزی را

هرگز در نیاکان خود نشنیده ایم! (۲۴) او فقط مردی است که به نوعی جنون مبتلاست! پس مدتی درباره او صبر کنید» (۲۵)

(سوره مومنون - آیات ۲۳ تا ۲۵)

چون قوم نوح (ع) منکر این نبودند که اله آنان الله است، پس موضوع اختلاف و نزاع فی ما بین نوح و قومش چه بوده است؟ نوح (ع) به آنان می گفت: خداوند (ج) پروردگار جهانیان است و او است که تمام شما و سراسر جهان را بوجود آورده، او است که خواست های شما را اجابت می کند و او خدای حقیقی شما است. خدای یگانه و لاشریک است و جز او هیچ کس نمی تواند مشکلات را آسان کرده و ضرر را بر طرف کند، و یا دعای شما را بشنود و به دادتان برسد. لذا باید او را پرستید و تنها در برابر او کرنش کرده و سر خم نمائید.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ (۵۹)

نوح را به سوی قومش فرستادیم؛ او به آنان گفت «ای قوم من! تنها خداوند یگانه را پرستش کنید که معبودی

جز او برای شما نیست [و اگر غیر او را عبادت کنید] من بر شما از عذاب روز بزرگی می ترسم!» (۵۹)

(سوره اعراف - آیه ۵۹)

قوم نوح (ع) در برابر این امر اصرار می‌ورزیدند ما شکی نداریم که الله، خداوند جهانیان است، اما دیگر خدایانی نیز هستند که در نظم و تدبیر این جهان دخالت دارند و برخی از گرفتاری‌ها و خواسته‌های ما به واسطه آنها برآورده می‌شود. عقیده قوم نوح (ع) این بود که پروردگار تمام جهان را آفریده و او مالک زمین و آسمانها است، و تدبیر و آفرینش جهان از آن او است، ولی اعتقاد نداشتند که قدرت و فرمانروایی تنها منحصر به او بوده و فقط و فقط فرامین اوست که باید در تمام شئون اخلاقی، اجتماعی، مدنی، سیاسی و سایر شئون حیاتی بشر عملی گردد. آنها نمی‌خواستند بپذیرند که بشر تنها راهی را باید انتخاب کند که پروردگار در پیش روی او قرار داده و از قانون و روشی تبعیت نماید که ذات پاک الله فرستاده است! قوم نوح (ع) بجای این، رهبران علمی و عالمان دینی خویش را بعنوان معبود پذیرفته بودند. نوح (ع) پیوسته به آنها می‌گفت: خداوند یکتا را به جای خدایان موهومی قبول کنید. خداوندی را انتخاب کنید که شامل تمام معانی کلمه «رب» باشد.

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا (۲۱) وَمَكَرُوا مَكْرًا كَبِيرًا (۲۲) وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا (۲۳) وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا (۲۴)

نوح گفت «پروردگارا! آنها نافرمانی من کردند و از کسانی پیروی نمودند که اموال و فرزندانشان جز زیانکاری بر آنها نیفزوده است! (۲۱) و [این رهبران گمراه] مکر عظیمی به کار بردند. (۲۲) و گفتند: دست از خدایان و بت‌های خود بردارید و بت‌های «ود»، «سواع»،

«یغوث»، «یعوق» و «نسر» را رها نکنید! (۲۳) و آنها گروه بسیاری را گمراه کردند! خداوند، ظالمان را جز ضلالت میفزاید! (۲۴)

(سوره نوح- آیات ۲۱ تا ۲۴)

«قوم هود (ع)»

از دیدگاه قرآن، امت هود (ع) نیز منکر وجود خداوند و الوهیت الله نبودند، بلکه به پروردگار و الوهیت معتقد بودند، ولی دقیقاً همانند برنامه و جریان قوم نوح (ع)، «رب» را فقط به معنای اول و دوم (پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار و اصلاح کننده) قبول داشتند. موضوع نزاع و اختلاف بین هود و قوم او همان است که درباره نوح (ع) و قومش بیان گردید و دلیل این معنی را به نصوص قرآنی ذیلاً نقل می‌نمائیم:

وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ (۶۵)

و به سوی عاد، برادرشان هود را فرستادیم؛ گفت «ای قوم من! تنها خدا را پرستش کنید که جز او معبودی برای شما نیست! آیا پرهیزگاری پیشه نمی‌کنید؟» (۶۵)

(سوره اعراف- آیه ۶۵)

همچنین از آیه زیر مشخص است که آنها به وجود خداوند معتقد بوده اند:

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ (٧٠)

گفتند «آیا به سراغ ما آمده‌ای که تنها خدای یگانه را بپرستیم و آنچه را پدران ما می‌پرستند، رها کنیم؟ پس اگر راست می‌گویی آنچه را به ما وعده می‌دهی، بیاور!» (٧٠)

(سوره اعراف - آیه ٧٠)

همچنین در آیه زیر بیان شده که رب قوم عاد، افراد ضد حقیقت و زورگو بوده است:

وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ (٥٩)

و این قوم عاد بود که آیات پروردگارشان را انکار کردند و پیامبران او را معصیت نمودند و از فرمان هر ستمگر دشمن حق، پیروی کردند! (٥٩)

(سوره هود - آیه ٥٩)

« قوم صالح (ع) »

قوم صالح (ع) گمراهترین امتی است که در آن قرآن کریم به آن اشاره شده است. این امت نیز گمراهی‌شان مانند داستان گمراهی قوم نوح و هود است که بیان آنها گذشت. آنها «رب» را فقط به معنای اول و دوم (پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار و اصلاح کننده) قبول داشتند. آنان ابداً منکر الله تعالی به عنوان آفریننده تمام جهان نبودند و به همین جهت خداوند را پرستش می‌کردند و در برابر پروردگار کرنش می‌نمودند، فقط چیزیکه منکرش بودند همان مسأله توحید بود و آن اینکه تنها باید خدا را پرستید و بس، و ربوبیت به معنای کامل و جامع آن خاص الله است و اشتراکی نیست. آنها مصرانه می‌کوشیدند که حتماً باید به معبودان دیگری نیز ایمان و باور داشت تا خدا از ما راضی شود. آنان معتقد بودند که معبودان انتخابی دعا را می‌شوند و خواسته‌های بشر را فراهم می‌سازند. روی این منظور باید از ارشادات رهبران و سرپرستان قوم در امور دین متابعت کرد. باید قانون زندگی و روش و طرز زندگی را از آنان آموخت و این معنا در انتها ایشان را به جانب فساد و تباهی سوق داد و عذاب دردناکی از سوی خداوند به سراغشان آمد. به آیات زیر دقت کنید:

وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ (٦١) قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّ لَنَا لَإِفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٌ (٦٢)

و بسوی قوم ثمود، برادرشان صالح را فرستادیم؛ گفت «ای قوم من! تنها خدا را پرستش کنید که معبودی جز او برای شما نیست! اوست که شما را از زمین آفرید و آبادی آن را به شما واگذاشت! از او آمرزش بطلبید، سپس به سوی او بازگردید که پروردگارم نزدیک و اجابت کننده است!» (۶۱) گفتند «ای صالح! تو پیش از این مایه امید ما بودی! آیا ما را از پرستش آنچه پدرانمان می پرستیدند، نمی می کنی؟ در حالیکه ما در مورد آنچه به سوی آن دعوتان می کنی، در شک و تردید هستیم!» (۶۲)

(سوره هود- آیه ۶۱ تا ۶۲)

«قوم ابراهیم (ع)»

پس از صالح (ع) قرآن درباره ابراهیم (ع) بحث می نماید. آنچه در این گفتگو قابل اهمیت فراوان است، شایعه اشتباهی است که در رابطه به نمرود فرمانروای این قوم، می گویند وی منکر الله بوده و خود ادعای الهیت کرده است. باید دانست که نمرود بوجود پروردگار باور داشت و معتقد بود که آفریننده عالم و مدبر آن خدای بزرگ است. ولی رب را به معنای سوم (گرد هم آورنده و محشور کننده) قبول نداشته و خود ادعای ربوبیت بمعنای چهارم، و پنجم (ارباب، قانون گذار، شارع، سرپرست، فرمانروا و صاحب اختیار) داشت. وی معتقد بود که مردم همانند گوسفند می باشند که خیر و صلاح خود را نمی توانند تشخیص دهند، بنابر این به جای الله برای قومش قانونگذاری می کرد. لذا به غلط مشهور و معروف شده که قوم ابراهیم (ع) خدا را نمی شناختند و اعتقاد به ربوبیت و پروردگار را نداشتند! باز هم باید فهمید که قوم ابراهیم (ع) در این مسأله مهم کوچکترین فرقی با قوم نوح (ع) هود (ع) و صالح (ع) نداشتند، چون خداوند را می شناختند و اساساً درک می نمودند که بوجود آورنده زمین و آسمان ها و تدبیر کننده جهان پهناور هستی، خدای تعالی است و لذا وی را می پرستیدند. علت گمراهی و عصیان شان این بود که اعتقاد داشتند اجرام آسمانی و طبیعی (ستاره ها، خورشید و ماه) در «ربوبیت» به معنای اول و دوم با پروردگار حقیقی مشترکند، یعنی آنان نیز در پیدایش و تربیت و اصلاح موجودات سهمی را عهده دارند و روی این اصل ابراز می کردند که باید اجرام فلکی و همچنین بتها را در الوهیت با خدای یگانه شریک دانست.

وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِي وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَنْ يُشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ (۸۰) وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (۸۱)

و قوم او با وی به گفتگو و ستیز پرداختند؛ گفت «آیا درباره خدا با من گفتگو و ستیز می کنید؟ در حالی که خداوند، مرا با دلایل روشن هدایت کرده و من از آنچه شما همتای خدا قرار می دهید، نمی ترسم، مگر پروردگارم چیزی را بخواهد! وسعت آگاهی پروردگارم همه چیز را در برمی گیرد؛ آیا متذکر نمی شوید؟ (۸۰) چگونه من از معبودان شما بترسم؟ در حالی که شما از این نمی ترسید که برای خدا، همتایی قرار داده اید که هیچ

گونه دلیلی درباره آن، بر شما نازل نکرده است! کدام یک از این دو دسته [بت پرستان و خداپرستان]،

شایسته تر به این [از مجازات] هستند، اگر می دانید؟ (۸۱)

(سوره انعام- آیات ۸۰ تا ۸۱)

از سراسر گفتار ابراهیم (ع) پیدا است که او قومش را آن طور خطاب نمی کرد که آنان را منکر خدا بدانند، بلکه ابراهیم (ع) در برابر قومی قرار گرفته بود که معبودانی از دین الله را با الله شریک می دانستند و معتقد بودند که معبودانشان در «ربوبیت» به معنای اول و دوم (پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار و اصلاح کننده) شریک خدا هستند و لذا در کل قرآن و در همه سخنان ابراهیم، تمام منطق وی در جهت دعوت مبتنی بر این معنا بود که مفهوم الوهیت و خدایی منحصر به خداوند سبحان است. مجادله ابراهیم (ع) و نمرود در قرآن :

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (۲۵۸)

آیا ندیدی کسی که با ابراهیم درباره پروردگارش مجادله و گفتگو کرد؟ زیرا خداوند به او حکومت داده بود؛ هنگامی که ابراهیم گفت «خدای من آن کسی است که زنده می کند و می میراند.» او گفت «من نیز زنده می کنم و می میرانم!» ابراهیم گفت «خداوند، خورشید را از مشرق می آورد؛ تو خورشید را از مغرب بیاور!» آن مرد کافر، مبهوت و وامانده شد و خداوند، قوم ستمگر را هدایت نمی کند. (۲۵۸)

(سوره بقره- آیه ۲۵۸)

از مباحثه بین ابراهیم (ع) و نمرود مشخص می شود که مساله، وجود یا عدم وجود الله نبود. نمرود از امتی بود که آنها بوجود الله اعتقاد داشتند. نمرود می گفت: مملکتی که ابراهیم نیز یک فرد از افراد آن محسوب می شود با ربوبیت من اداره می شود. البته ادعای وی «ربوبیت» به معنای اول و دوم (پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار و اصلاح کننده) نبود چون که خود او اعتقاد داشت که ربوبیت به این دو معنی مرتبط با خلق زمین و اجرام فلکی است. او تنها در مورد مملکت خود ادعای پروردگاری نمود آن هم به معنای چهارم و پنجم (ارباب، قانون گذار، شارع، سرپرست، فرمانروا و صاحب اختیار). و به تعبیر آخر او مدعی مالکیت مملکت خویش را داشت و ادعا می کرد که سراسر مردم این سرزمین بردگان و فرمانبرداران او می باشند و قدرت وی پایه و زیربنای جامعه بوده و دستورات و فرامینش قانون حیاتی بشر است.

فصل ۲۰

« قوم لوط (ع) »

بعد از سرگذشت ابراهیم (ع) در قرآن کریم به داستان قومی برخورد می‌کنیم که خداوند جهت هدایت و اصلاح فساد آنها، لوط (ع) برادرزاده ابراهیم را در بینشان مبعوث کرد. قرآن کریم می‌گوید: که این قوم منکر وجود خداوند نبودند و ربوبیت پروردگار را به معنای اول و دوم (پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار و اصلاح کننده) قبول داشتند، آنچه مورد اعتقاد و پذیرش ایشان نبود، همانا ربوبیت خداوند (ج) به معنای سوم، چهارم و پنجم بود (گرد هم آورنده و محشور کننده، ارباب، قانون گذار، شارع، سرپرست، فرمانروا و صاحب اختیار)! ایشان تمنا می‌کردند آزادی بلاقید و شرط داشته و همواره از خواهش‌های نفسانی خویش پیروی کنند و این خود بزرگترین انحرافی است که قوم لوط (ع) را به تباهی می‌کشاند. قرآن کریم می‌فرماید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَأَتَّوْنُ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ (۲۸) أَتُنْكُمُ الرَّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيَكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا ائْتِنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ (۲۹)

و لوط را فرستادم هنگامی که به قوم خود گفت «شما عمل بسیار زشتی انجام می‌دهید که هیچ یک از مردم جهان پیش از شما آن را انجام نداده است! (۲۸) آیا شما به سراغ مردان می‌روید و راه [تداوم نسل انسان] را قطع می‌کنید و در مجلس‌ها اعمال ناپسند انجام می‌دهید؟ اما پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: اگر راست می‌گویی عذاب الهی را برای ما بیاور! (۲۹)

(سوره عنکبوت - آیات ۲۸ تا ۲۹)

آیا چنین منطقی پاسخ عده‌ای است که منکر الله هستند؟ باید گفت: نه، زیرا آنان منکر خدا نبودند، بلکه انحراف واقعی‌شان این بود که با داشتن ایمان به خداوند (ج) و اینکه مافوق عالم طبیعی است، میل نداشتند و نمی‌خواستند از برنامه‌ها و دستورات اخلاقی، اجتماعی، مدنی، خداوند پیروی نموده تابع رسول او لوط (ع) شوند.

« قوم شعیب (ع) »

الله تعالی حضرت شعیب (ع) را به سوی مدین و ایکه مبعوث کرد. آنها از ذریه حضرت ابراهیم بودند، بدین لحاظ نیازی ندارد که در چگونگی اصل ایمان و عقیده آنان مباحثه کنیم که آیا ایشان بوجود خداوند و الوهیت او ایمان و یقین داشتند یا خیر؟ اجتماع قوم شعیب (ع) نخست به اساس عقیده اسلامی بوجود آمد، پس از آن رفته رفته به تباهی گرائید و عقیده شان کم کم از میان رفت و راه و روش‌های عملی‌شان نیز وضع ناروایی بخود گرفت. آنطور که از آیات قرآن کریم بخوبی برمی‌آید، این قوم با تمام نابسامانیها و زشت روییها، ادعای ایمان نیز داشتند و شعیب (ع) مکرراً به آنان می‌گفت: شما که ادعای ایمان دارید، اگر یقیناً افراد و اشخاص با ایمانی هستید، چنین

نمائید و چنان کنید. از گفتار شعیب و جواب‌هایی که مردم در برابر دعوت وی می‌گفتند، برآستی قوم این پیامبر بوجود پروردگار و ربوبیت او ایمان داشتند، ولی از دو جهت در گمراهی بودند: اینکه به معبودان دیگر معتقد بودند و آنها را پرستش می‌کردند. در نتیجه طرز عبادت‌شان خاص و خالص بخاطر خداوند سبحان نبود. عقیده داشتند ربوبیت و الوهیت خداوند (ج) کوچکترین مداخله‌ای در شئون زندگی انسانی ندارد و در نتیجه خویشتن را در برنامه‌های اجتماعی و اقتصادی آزاد مطلق می‌پنداشتند (اقتصاد فاسد) و هر روشی را که پسند می‌نمودند در معرض اجرا قرار می‌دادند. قرآن کریم می‌فرماید:

وَالِی مَدَیْنِ أَخَاهُمْ شُعَیْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُم بَیِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْیَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ (۸۵)

و به مدین برادرشان شعیب را فرستادم؛ گفت «ای قوم من! خدا را پرستید که جز او معبودی ندارید! دلیل روشنی از طرف پروردگارتان برای شما آمده، بنابر این، حق پیمانه و وزن را ادا کنید و از اموال مردم چیزی نگاهید و در زمین، بعد از آنکه اصلاح شده، فساد نکنید! این برای شما بهتر است اگر با ایمان هستید! (۸۵)

(سوره اعراف - آیه ۸۵)

آیه زیر دلالت بر گمراهی این قوم در باب ربوبیت و الوهیت دارد:

قَالُوا يَا شُعَیْبُ أَصْلَاحُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِیدُ (۸۷)

گفتند «ای شعیب! آیا نمازت به تو دستور می‌دهد که آنچه را پدرانمان می‌پرستیدند، ترک کنیم؟ یا آنچه را می‌خواهیم در اموالمان انجام ندهیم؟ تو که مرد بردبار و فهمیده‌ای هستی!» (۸۷)

(سوره هود - آیه ۸۷)

«قوم موسی (ع) و فرعون»

چیزهای بی‌اساسی درباره فرعون شایع گردیده است. شایع است که فرعون نه فقط منکر خدای یگانه بود، بلکه برای خود نیز ادعای الوهیت می‌کرد. یعنی سفاهت فرعون بجایی رسیده بود که علنی در میان قومش ادعا می‌کرد که من خالق آسمانها و زمینم و سفاهت امتش نیز بحدی رسیده بود که چنین ادعایی را پذیرفته و به آن ایمان می‌آوردند. ولی حقیقت و واقعیت تاریخ که قرآن کریم نیز آن را تأیید می‌کند این است که گمراهی فرعون درباره الهیت و ربوبیت با کیفیت گمراهی نمرود فرقی نداشت و فرعونیان نیز همان گمراهی قوم نمرود را دارا بودند. تنها امتیاز و فرقی میان این دو گروه دیده می‌شود، این است که فرعونیان به اقتضای یک سلسله عوامل سیاسی، در برابر بنی‌اسرائیل پایبند تعصبات شدید ملی خویش بودند و در عین حال قلباً معترف به وجود خداوند بودند، ولی به دلیل همین عناد بیجا حاضر نبودند که به الوهیت پروردگار ایمان بیاورند. مانند اغلب مادی‌گرایان

زمان ما که قلباً بوجود خداوند پی برده‌اند، ولی به اقتضای مصالح موهوم و بی معنی به آن اعتراف نمی‌کنند. وقتی یوسف (ع) به مردم مصر تسلط یافت، با تمام نیرو و تلاش، در راه نشر دین کوشید و در سرزمین مصر تا قرن‌های بعدی اثر عمیقی بجای گذاشت که احدی نتوانست آن را از بین ببرد. جهش و حرکت تبلیغ آنقدر ریشه‌دار بود که همه وجود خداوند (ج) را شناخته و می‌دانستند که آفریننده آسمانها و زمین الله است. حقیقت این است که تعالیم دین در روحیه افراد مصر آنچنان نفوذ کرده بود که مصریان خداوند را بالاتر و مافوق همه جهانیان و برتر از جهان طبیعی می‌دانستند. در سرزمین مصر حتی یک فرد هم پیدا نمی‌شد که منکر الوهیت پروردگار (ج) باشد و کسانی که در آن زمان بر کفر خویش می‌نازیدند، آنهایی بودند که در الوهیت برای خداوند سبحان شریک قرار می‌دادند و این چنین تأثیری از دین در روحیه مردم مصر بود تا وقتی که موسی (ع) مبعوث شد. اساس و پایه همه دعاوی فرعون بر پایه تعصبات ملی شدید قرار داشت. زیرا در زمان یوسف (ع) تعالیم اسلام سراسر سرزمین‌های مصر را فراگرفته بود و با مقدماتی که یوسف (ع) فراهم ساخته بود بنی‌اسرائیل در تمام مصر نفوذ کرده و طی سالیان دراز حکومت بدست‌شان بود، بطوریکه بنی‌اسرائیل سیصد یا چهارصد سال بر تمام مصر فرمانروایی می‌نمودند. تا آنکه آتش احساسات قومیت‌پرستی در صندوق سینه مصری‌ها زبانه کشید و امر بجایی رسید که حکومت بنی‌اسرائیل را برانداختند و فرمانروایی بعد از آن بدست مردم مصر افتاد. کم‌کم با همه نیرو و عظمت بنی‌اسرائیل را درهم کوبیدند و به این کفایت نکرده و دست به آثار زمان یوسف (ع) بردند. هر گونه آثار و رسوم زمان یوسف (ع) را محو و نابود کردند و دیانت‌ها و روش‌های دوره جاهلیت قدیم را احیاء نمودند، در چنین وقت حساسی موسی (ع) به پیامبری مبعوث گردید. مردم مصر از خوف اینکه مبدا بنی‌اسرائیل قدرت و شوکت خویش را بازپس یافته و مجدداً بر مردم مصر فرمانروایی نمایند، روشی خشونت بار با حضرت موسی (ع) در پیش گرفتند و در برقراری تماس‌هایشان با حضرت موسی (ع) لجبازی سختی از خود نشان دادند.

فَلَمَّا جَاءَهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ (۱۳) وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ (۱۴)

و هنگامی که آیات روشنی بخش ما به سراغ آنها آمد گفتند «این سحری است آشکارا» (۱۳) و آن را از روی ظلم و سرکشی انکار کردند، در حالیکه در دل به آن یقین داشتند! پس بنگر سرانجام تبه‌کاران چگونه بود! (۱۴)
(سوره نمل - آیات ۱۳ تا ۱۴)

هدف اصلی فرعون از ربوبیت ادعای این نبود که من خداوند خالق زمین و آسمانها هستم (پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار و اصلاح کننده)، بلکه این ادعا را به جهت تثبیت حاکمیت سیاسی خود انجام می‌داد. او تنها الوهیت سیاسی داشت، نه الوهیت به مفهوم حاکمیت بر قوانین و نظام طبیعت و جهان. او به گمانی بود که پروردگار سرزمین مصر تنها اوست. یعنی می‌گفت: متصرف و مالک سراسر مصر و آنچه در آن است منم، و بجز من کسی سزاوار حاکمیت مطلق نیست و بدین لحاظ خواسته من به نام شریعت و قانونم باید اجرا شود.

وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ (٥١)

فرعون در میان قوم خود ندا داد و گفت: «ای قوم من! آیا حکومت مصر از آن من نیست، و این نهرها تحت فرمان من جریان ندارد؟ آیا نمی بینید؟ (٥١)

(سوره زخرف - آیه ٥١)

همچنین در آیه زیر بیان شده که فرعون قوم بنی اسرائیل را به بندگی وادار ساخته است. منظور از این بندگی این نیست که مردم بنی اسرائیل مجبور بودند هر روز به پیشگاه فرعون سجده کنند و یا برای وی نماز و روزه انجام دهند، بلکه منظور از عبودیت در این آیه اطاعت بی چون و چرا از اوامر فرعون بوده است.

وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَ بَنِي إِسْرَائِيلَ (٢٢)

آیا این منتهی است که تو بر من می گذاری که بنی اسرائیل را بنده خود ساخته ای؟ (٢٢)

(سوره شعراء - آیه ٢٢)

اما دعوت موسی (ع) که سبب گردید تا ریشه اختلاف میان او و فرعون پدید آید، این بود که حضرت موسی (ع) دعوتش را در مفهوم کلمه «رب» با معانی پنج گانه اش منحصر به الله می کرد و می گفت: خداوند نه فقط پروردگار جهان است، بلکه به مفهوم سیاسی و اجتماعی نیز باید تنها او را پرستش کرد و عبادت و اطاعت را مخصوص او گردانید و در تمام شئون زندگی از قانون و مقررات او تبعیت کرد.

«یهود و قوم عیسی (ع)»

بدون شک آنها نیز منکر الله نبودند، حتی بایست اظهار داشت که الوهیت و ربوبیت خدا را نیز قبول می نمودند، زیرا قرآن کریم به اهل کتاب بودن ایشان صراحتاً گواهی می دهد. سبب گمراهی اهل کتاب این بود که نخست ایشان در تکریم پیامبران، اولیاء و ملائکه جانب افراط را گرفتند و آنها را از موقعیت مناسبشان بالا بردند تا آنکه به مرحله الوهیت و شرک به خداوند رسانیدند. اعتقاد داشتند که آنان در تدابیر نظام هستی دخالت دارند و بدین خاطر سزاوار پرستش بوده و در گرفتاری ها و مشکلات از ایشان مدد می جستند. خلاصه معتقد بودند که آنان بهره ای از الوهیت داشته و در ماوراء طبیعت نفوذی دارند.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ (٣٠) اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ (٣١)

یهود گفتند «عُزَیر پسر خداست» و نصاری گفتند «مسیح پسر خداست» این سخن که با زبانشان می‌گویند همانند گفتار کافران پیشین است؛ خدا آنان را بکشد، چگونه از حق انحراف می‌یابند؟ (۳۰) آنها علمای دینی و راهبان خویش را معبودهایی از غیر خدا قرار دادند و نیز مسیح فرزند مریم را در حالیکه دستور نداشتند جز خداوند یکتا که معبودی جز او نیست، پرستند، او پاک و منزّه است از آنچه همتایش قرار می‌دهند! (۳۱)

(سوره توبه- آیات ۳۰ تا ۳۱)

افرادی که وظیفه تعلیم و تربیت دین را عهده دار بودند، کم کم وضعی را پیش گرفتند که به میل و دلخواه خویش فرمان و حکم صادر می‌کردند، یعنی آنچه را تمنا داشتند بدلخواه خود حرام می‌نمودند و هر چه را که دوست داشتند حلال. تا جائیکه بدون استناد و استدلال به کتاب الهی به مردم امر و نهی می‌کردند و قانون وضع می‌نمودند. یهود و نصاری گرفتار اوهام و خرافات بودند و رهبران علمی و مذهبی خود را پرستش کردند و رفته رفته امر و طاعت و پرستش به جایی رسید که افراد ستمگر و جبار را نیز به پرستش گرفتند!

«قوم محمد نبی (ص)»

مشرکین عرب نه تنها به وجود الله اعتقاد داشتند، بلکه خدا را خالق تمام جهان هستی و مالک دنیا می‌دانستند، به الوهیت او کاملاً یقین داشتند و خداوند را مرجع بلند مرتبه می‌دانستند که در سختی‌ها و بن‌بست‌ها و در مواقع برخورد به معضلات به او پناه می‌بردند و از او مدد می‌جستند. همچنین درباره معبودان دیگر معتقد به این نبودند که آفریننده جهان و انسان بوده و عهده‌دار رزق و روزی بشر هستند.

قُلْ لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (۸۴) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ (۸۵) مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ (۸۶) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ (۸۷) قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (۸۸) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ (۸۹)

بگو «زمین و کسانی که در آن هستند از آن کیست، اگر می‌دانید؟» (۸۴) پس می‌گویند «از آن خداست!» بگو «آیا متذکر نمی‌شوید؟» (۸۵) بگو «چه کسی پروردگار آسمانهای هفتگانه، و پروردگار عرش عظیم است؟» (۸۶) پس می‌گویند «همه اینها از آن خداست!» بگو «آیا تقوا پیشه نمی‌کنید؟» (۸۷) بگو «اگر می‌دانید، چه کسی حکومت همه موجودات را در دست دارد و به بی پناهان پناه می‌دهد و نیاز به پناه‌دادن ندارد؟» (۸۸) خواهند گفت «همه اینها از آن خداست» بگو «پس آیا سحر شده‌اید؟» (۸۹)

(سوره مومنون- آیات ۸۴ تا ۸۹)

انحراف مشرکان عرب همان است که همه امت‌های سابق هم گرفتار آن بوده‌اند. یعنی اولاً الهه‌هایی را در خدایی و در مسائل ماوراء الطبیعه، شریک خداوند مقرر می‌نمودند و اعتقاد داشتند که ملائکه‌ها و انسانهای پاکیزه، در مصالح کلی و قدرت مافوق نظام علل و اسباب نافذند و دخالت دارند و ثانیاً نمی‌خواستند قبول کنند که پروردگار، به معنی سیاسی و مدنی نیز «رب» کائنات و جهانیان است. بدین منظور پیشوایان دینی و اشراف خود را رب به معنای سیاسی و مدنی می‌پنداشتند و قوانین زندگی و اجتماعی خویش را از آنان می‌گرفتند.

«مردم امروزی»

با دقت در احوال گذشتگان در می‌یابیم که وضع جامعه امروزی تفاوتی با امت‌های گذشته ندارد. مردم ما امروزه خود را مسلمان واقعی می‌دانند. آنها با اینکه دین خود را به صورت تقلیدی از آبا و اجداد خود به ارث برده‌اند، ولی باز هم معتقدند که بهترین امت موجود بر روی زمین هستند. مقلدین امروزی همه فکر می‌کنند که بر اسلام ناب محمد نبی (ص) قرار دارند. مردم امروزی الله را به عنوان یگانه اله رزاق، حاجت دهنده، پناه دهنده و مشکل گشا قبول دارند ولی در عین حال برای خداوند از مخلوقاتش شریک قرار می‌دهند. مردم امروزی معتقدند که انسانهای صالح گذشته (انبیاء، اوصیاء و صالحین) معاونین الله تعالی بوده و به واسطه این مقربین است که شفا، حاجت، پناه، شفاعت از پیش تعیین شده و ... خود را می‌گیریم. مردم امروزی رب را به معنای اول، دوم و سوم (پرورش دهنده، کمال دهنده، عهده دار، اصلاح کننده، گرد هم آورنده و محشور کننده) قبول دارند، ولی در معنای اول و دوم برای خدا شریک قائل هستند (بعضی می‌گویند خداوند خلقت را به خاطر افراد خاصی انجام داده است). مردم گمراه امروزی رب را در معانی چهارم و پنجم (ارباب، قانون گذار، شارع، سرپرست، فرمانروا و صاحب اختیار) تنها برای ذات الله قبول ندارند، زیرا چشم و گوش بسته در امر دین تقلید کرده و به ندرت فکر می‌کنند. آنها سر سپرده افرادی هستند که در حلال و حرام خداوند دست برده و به جای خداوند برای مردم تصمیم‌گیری می‌کنند. برخی از پیشوایان گمراه امروزی هم معتقدند که مردم خیر و صلاح خود را نمی‌توانند تشخیص دهند، بنابر این ما برای آنها قانونگذاری می‌کنیم. مردم هم حوزه دین را به طور در بست در اختیار این افراد قرار داده‌اند، زیرا به هر حال آنها عمری را در دین گذرانده و نزد خداوند جا و مقامی دارند، در حالیکه در قرآن کریم خداوند متعال فرموده:

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولاً (۳۶)

از آنچه به آن آگاهی نداری، پیروی مکن، چرا که گوش و چشم و دل، همه مسؤولند. (۳۶)

(سوره اسراء- آیه ۳۶)

هر دولت و قدرتی که از فرمان الله سرباز زده و در زمین خدا خواسته خودش را اجرا نماید و بندگان خدا را مجبور کند که از آن اطاعت نمایند طاغوت است. فرق نمی‌کند که با زور و اکراه یا با تبلیغات غلط و از راه فریب دادن مردم باشد. به هر صورت اگر انسان خود را تسلیم چنین قدرتی کرده و کم کم حالت اطاعت را اخذ کند،

بدون شک می‌توان گفت: که این چنین کسی «طاغوت» و طغیانگر را عبادت می‌نماید. مردم رهبران را صاحب امر و نهی می‌دانند و بدون اینکه از جانب الله مدرکی بدست داشته باشند، احکام و مقررات ایشان را اطاعت می‌کنند. زمانی گروهی به پیامبر عرض کردند: "ما پیشوایان و رهبران دینی خود را پرستش نمی‌کنیم. حضرت در جواب فرمود: چرا؟ مگر دستورات و احکام آنها را پیروی و اطاعت نمی‌کنید؟ آیا این شما نمی‌باشید در حلال و حرام تابع نظریات علماء خود هستید؟". در نهایت باید گفت که وظیفه تفکر و تحقیق در حوزه دین بر دوش هر انسان بالغ و اندیشمند می‌باشد، تا در روز قیامت انگشت حسرت و ندامت نگرفته و بیان کند:

يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ (٦٦) وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَا (٦٧) رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنَهُمُ لَعْنَا كَبِيرًا (٦٨)

روزی که صورتهای آنان در آتش دگرگون خواهد می‌شود، می‌گویند «ای کاش خدا و پیامبر را اطاعت کرده بودیم!» (٦٦) و می‌گویند «پروردگارا! آنان را از عذاب، دو چندان ده و آنها را لعن بزرگی فرما!» (٦٨)

(سوره احزاب - آیات ٦٦ تا ٦٨)

بنابر این هر شخص و رهبری زمانی اطاعت می‌شود که اقوال و امرش منافی حکم الله تعالی و احکام اسلامی نبوده و خود او مجری قوانین الهی و اسلامی باشد. زیرا

لا طاعة لمخلوق في معصية الخالق

نباید از هیچ مخلوقی اطاعت کرد، زمانی که امرش درباره معصیت خالق باشد.

آیه منتخب

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا ينفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (توبه - ٣٤)

ای مومنان! [پند بگیرید زیرا] بسیاری از علمای دین و راهبان، اموال مردم را بباطل می‌خورند و آنان را از راه خدا باز می‌دارند! و کسانی که طلا و نقره را گنجینه خود می‌سازند و در راه خدا انفاق نمی‌کنند، به مجازات دردناکی بشارت ده!

فصل ۲۱

« عبادت »

در ادامه تشریح چهار کلمه اله، رب، عبادت و دین، در اینجا به تعریف توحیدی عبادت می پردازیم. بهترین تعریف عبادت از امام ابوالاعلی مودودی است که می گوید: « عبادت یعنی تسلیم شدن شخص در برابر خداوند یگانه و به خواسته وی سر نهادن، به نحوی که هرگز در مقابل اراده و خواست الله تعالی از خود مقاومت نشان ندهد و از وی روی نگرداند، در کردار خویش تنها رضایت خداوند را در نظر گرفته و اعمال خویش را به دلخواه وی و طبق اراده وی انجام دهد ». مسلمانان از این حقیقت غافل مانده‌اند و عبادت را فقط در نماز، زکات، روزه و حج منحصر می‌دانند، در حالی که تفکرات انسان، تمایلات انسان، دعا، حمد و ستایش و اعمال عبادی دیگر مثل قربانی، نذورات، طواف و اعتکاف نیز در حوزه عبادت قرار گرفته‌اند.

در اسلام، دایره عبادت بسیار گسترده است و تمام ابعاد زندگی بشر را دربرمی‌گیرد. تمام بندگیها، اطاعتها، نیایشها، پرستشها، خواهشها، بیم و امیدها، مراسم و شعایر، تعظیمها، محبتها، صدقات، انفاق، نذور، قربانی، طواف، اعتکاف، دعا، توسل و... به اضافه تمام فعالیت‌های روزمره زندگی [با قرار دادن هدف و مقصد] همه و همه عبادت محسوب می‌شوند. لازم است که هدف و مقصد تنها خدا بوده و کل امور گفته شده تنها برای خدا صورت بگیرد، نه هیچ موجود دیگر. نیت، فکر و عقیده انسان، عادت را از عبادت جدا می‌کند. مثلاً خوابیدن یک عادت روزمره است. اگر انسان برای رفع خستگی در روز یک ساعت بخوابد، در این حالت فقط هدف مادی آن که همان رفع خستگی است، حاصل می‌شود. اگر عقیده انسان به سمت خدا شکل بگیرد، خوابیدن که یک عادت است تبدیل به عبادت می‌شود. در اینصورت علاوه بر رفع خستگی، خوابیدن عبادت نیز محسوب شده و برای آن پاداش دریافت می‌کند.

پس به طور کلی عبادت عبارت است از بندگی، اطاعت، فرمانبرداری و پرستش.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ (۳۶)

ما در هر امتی رسولی برانگیختیم که «خدا را یکتا را پرستید؛ و از طاغوت اجتناب کنید!» خداوند گروهی را هدایت کرد و گروهی ضلالت و گمراهی دامانشان را گرفت؛ پس در روی زمین بگردید و ببینید عاقبت تکذیب‌کنندگان چگونه بود! (۳۶)

(سوره نحل - آیه ۳۶)

بندگی یعنی انسان فرمانبردار پیشوایان و بزرگان خود نباشد و تنها زنجیر بندگی خداوند را بگردن نهاده و به جای بزرگان خویش، از خداوند اطاعت نماید، در این صورت برای انسان لازم است که از حدود و قوانین خداوند تبعیت کند، نه مقررات حلال و حرام پیشوایان و بزرگان. انسان فقط بنده الله تعالی است و پیامبران هم مبعوث شده اند که انسان را از بندگی سایر مخلوقات به سمت بندگی خداوند دعوت کنند:

نَبِّئْ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (۴۹)

بندگانم را آگاه کن که من بخشنده مهربانم. (۴۹)

(سوره حجر - آیه ۴۹)

اطاعت یعنی انسان به جای رهبران و پیشوایانی که با ظاهرسازی و روش‌های فریبکارانه مردم را گمراه می‌سازند، یعنی با طریق مقدس مآبانه و در پوشش به لباس پاکان در اجتماع نفوذ و رسوخ پیدا کرده و مردم نیز فریب هیکل و قیافه ایشان را می‌خوردند، فقط از اوامر خالق خود تبعیت کند. پرستش یعنی آنکه انسان در برابر موجودی رسماً عملی اداء کند مانند سجده، رکوع، قیام، طواف، بوسیدن بارگاه، نذر و قربانی و سایر اعمال که بقصد قربت بجا بیاورد. فرق ندارد که طرف را یک خدای بزرگ و مستقل بداند و یا اعتقاد داشته باشد که او وسیله شفاعت و تقرب وی به بارگاه خداوند است، و یا ایمان داشته باشد بر اینکه در تدابیر امور عالم با خداوند سهیم و شریک می‌باشد. اینکه انسان کسی را مسلط و نگهبان بر نظام اسباب طبیعی این جهان بداند و در مشکلات و مشقات خویش او را بخواند و موقع مقابله به فقر و سایر دردها و آلام به او پناه ببرد. این مورد در سراسر قرآن، در یک مفهوم به چشم می‌خورد و آن نفی بندگی، اطاعت و پرستش دون الله است. در آیاتی که «عبادت» به معنای بندگی، اطاعت و پرستش بکار رفته، هدف شیطان است و یا بشری که به خود عنوان «طاغوت» داده و مردم را وادار نموده که به جای بندگی و اطاعت از خداوند، بندگی وی را کرده و از او اطاعت نمایند و یا همچنین هدف، آن گروه از رهبران و بزرگانی است که در ارتباط به زندگی و روش معاش، برای مردم مقرراتی پیدا و اختراع نموده توجهی به کتاب و قانون الهی ندارند و یا پیامبران، اولیاء، بزرگان، ملائکه‌ها و صالحانی است که علیرغم تعلیمات آنها مردم آنها را شریک خداوند (ج) می‌دانستند. قرآن کریم تمام این معبودها را باطل اعلام کرده، فرقی ندارد که مردم به آنها بندگی نمایند و یا از آنها اطاعت کنند و یا اساساً آنها را پرستش نمایند. قرآن کریم تصریحاً اعلام می‌کند: همه آنها بندگان پروردگارند. مالک حقیقی و مالک همه آنچه در آسمان‌ها و زمین است خداوند (ج) است و مصلحت این دنیای پنهان و تدبیر امور همه بدست اوست و بدین منظور بجز او نباید کسی را بندگی، اطاعت و پرستش کرد.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ (۲۵)

ما پیش از تو هیچ پیامبری را نفرستادیم مگر اینکه به او وحی کردیم که «معبودی جز من نیست؛ پس تنها مرا پرستش کنید.» (۲۵)

(سوره انبیاء- آیه ۲۵)

«دین»

مفهوم این کلمه بر چهار معنی پایدار و استوار است:

- ۱- حاکمیت و سلطه بزرگ (چیرگی و غلبه)
- ۲- اطاعت و قبول این حاکمیت و سلطه (به شکل مشقت بار یا راحت)
- ۳- نظام فکری و عملی که تحت نظر این حاکمیت پدید می‌آید (مقررات و حدود)
- ۴- مکافات که این قدرت بزرگ به خاطر تبعیت یا سرپیچی از این نظام در نظر گرفته است (مجازات، مکافات، محاسبه و قضاوت)

در معنای اول و دوم، در قرآن، کلمه «دین» به معنای سلطه استعمال شده است. و مراد از اینکه دین خالص فقط اختصاص به خدای منان دارد. انسان نباید جز برای الله در برابر حاکمیت و فرمان کسی تسلیم شود و بجز ذات مقدس او نباید از کسی ذاتاً اطاعت کرده و بندگیش نماید. یعنی تسلیم در مقابل کسانی که اطاعت از آنها از سوی پروردگار بعنوان دستوری صادر نگردیده گناه و جرم محسوب می‌گردد. در رابطه با حکومت و دولت نیز مشابه است، یعنی اگر حکومت مبتنی بر قانون الهی بوده و به خاطر اجرای فرمان پروردگار بوجود آمده است، اطاعت از آن لازم است و اگر بر اساس قوانین طاغوتی استوار شود، اطاعت از آن گناهی است بس بزرگ. در معنای سوم، مراد از کلمه «دین» عبارت است از قانون، شرع، روش فکری و عملی که انسان به خاطر پیروی از مقررات و حدود آن، به آن نسبت داده می‌شود. اگر قانون خداوند متعال است، بدون شک انسان در دین پروردگار قرار دارد ولی اگر قانون غیر خدایی است، انسان در دین غیر خدا می‌باشد. لذا اگر منظور پیروی از دستورات رهبران باشد، مادامی که با قانون الله تناقض دارد، چنین انسانی را باید با «دین غیر خدایی» آنها نامگذاری نمود. اگر شخصی، قدرت و سلطه‌ای را برتر از همه و نیرومندتر از همه قدرتها بداند و در روش‌های فکری و عملی خویش تابع آن گردد، در دین آنها قرار دارد. در معنای چهارم، دین به معنی محاسبه و داوری و مجازات استعمال گردیده است. در معنای اول و دوم (حاکمیت و قبول آن):

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءً سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (۴۰)

معبودهایی که غیر از خدا می‌پرستید، چیزی جز اسمهایی که شما و پدران‌تان آنها را خدا نامیده‌اید، نیست؛ خداوند هیچ دلیلی بر آن نازل نکرده؛ حکم تنها از آن خداست؛ فرمان داده که غیر از او را نپرستید! این است دین پابرجا ولی بیشتر مردم نمی‌دانند! (۴۰)

(سوره یوسف - آیه ۴۰)

در معنای سوم (نظام فکری و قانون):

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (۲۱)

آیا شریکانی دارند که بی‌اذن خداوند دینی برای آنها ساخته‌اند؟ اگر مهلت معینی برای آنها نبود، در میان‌شان داوری می‌شد و برای ظالمان عذاب دردناکی است! (۲۱)

(سوره شوری - آیه ۲۱)

در معنای چهارم (محاسبه و جزا):

وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الدِّينِ (۱۷) ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الدِّينِ (۱۸)
تو چه می‌دانی روز جزا چیست؟ (۱۷) باز چه می‌دانی روز جزا چیست؟ (۱۸)
(سوره انفطار - آیات ۱۷ تا ۱۸)

آیه منتخب

قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ (توبه - ۳۴)

گروهی که عذاب درباره آنها مسلم شده می‌گویند «پروردگارا! ما اینها را گمراه کردیم؛ [آری] ما آنها را گمراه کردیم، همانگونه که خودمان گمراه شدیم؛ ما از آنان به سوی تو بیزاری می‌جویم؛ آنان در حقیقت ما را نمی‌پرستیدند [بلکه هوای نفس خود را پرستش می‌کردند]!»

فصل ۲۲

همانطور که در بخشهای قبل بیان شد، ایمان و عقیده مساله ای است که جز با تفکر فردی در قرآن و آیات خداوند حاصل نمی شود و در روز قیامت تنها مرجع قابل استناد در حوزه عقیده قرآن می باشد. بسیاری از ما در طول زندگی خود با سیل عظیمی از افکار و عقاید تحمیل شده از طرف دیگران زندگی کرده ایم. افکار ما فرزند ذهن ما هستند، از این به بعد در مواجهه با قرآن و کلام خدا، باید به راحتی عقاید مخالف قرآن را از ذهن خود پاک کنیم و ابراهیم وار، سر افکاری که تاکنون به صورت خرافه و بی دلیل در ذهن ما رشد کرده اند را از تن جدا کنیم. خداوند برای رستگاری در روز قیامت دو شرط را در قرآن برای ما تعیین کرده است:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ (۸۲)

و آنها که ایمان آورده و عمل صالح انجام داده اند، آنان اهل بهشتند و همیشه در آن خواهند ماند. (۸۲)
(سوره بقره - آیه ۸۲)

شرط اول آمَنُوا و شرط دوم عملوا الصالحات می باشند. در بیش از ۵۰ آیه قرآن کریم، اصطلاح آمَنُوا و عملوا الصالحات تکرار شده که نشان دهنده تاکید خداوند بر این امر می باشد. خداوند در قرآن حتی معیارهای ایمان و عمل صالح را برای ما مشخص کرده است. متأسفانه در جامعه ما در کنار ارکان اصلی ایمان مفاهیم دیگری نیز بیان می شود، در صورتی که ایمان و عقیده به صورت کاملاً مشخص در قرآن بیان شده و حتی معیارهای ایمان هم در قرآن بیان شده است. مصادیق ایمان در قرآن:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنزَلَ مِن قَبْلُ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا (۱۳۶)

ای کسانی که ایمان آورده اید! به خدا و پیامبرش، و کتابی که بر او نازل کرده، و کتبی که پیش از این فرستاده است، ایمان بیاورید و کسی که به خدا و فرشتگانش و کتبش و پیامبرانش و روز قیامت کافر شود، در گمراهی دور و درازی افتاده است. (۱۳۶)

(سوره نساء - آیه ۱۳۶)

پس مصادیق ایمان ۵ مورد می باشند. ۱- ایمان به الله، ۲- ایمان به ملائکه، ۳- ایمان به رسل، ۴- ایمان به کتب و ۵- ایمان به روز قیامت. به آیه زیر دقت کنید:

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قَبْلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ (۱۷۷)

نیکی، این نیست که روی خود را به سوی مشرق و مغرب کنید، بلکه نیکی [و نیکوکار] کسی است که به خدا و قیامت و فرشتگان و کتاب آسمانی و پیامبران ایمان آورده و مال خود را با همه علاقه‌ای که به آن دارد، به خویشاوندان و یتیمان و مسکینان و واماندگان در راه و سائلان و بردگان، انفاق کند؛ نماز را برپا می‌دارد و زکات می‌پردازد و [همچنین] کسانی که به عهد خود به هنگامی که عهد بستند، وفا می‌کنند و در برابر محرومیتها و بیماریها و در میدان جنگ، استقامت به خرج می‌دهند؛ اینها کسانی هستند که راست می‌گویند و اینها هستند پرهیزکاران! (۱۷۷)

(سوره بقره - آیه ۱۷۷)

ایمان یعنی انسان علاوه بر اینکه بوسیله تفکر به ۵ مورد بیان شده علم پیدا کند، به یقین هم برسد. ایمان به خدا اصل اول از ایمان به غیب است و یعنی انسان به الله به عنوان یگانه اله و رب و آفریننده عالم غیب و طبیعت خود یقین پیدا کرده و تنها او را عبادت کرده و از دین او پیروی کند، خلاصه اینکه شرط توحید واقعی را در مورد وی به جای آورد. در کنار ایمان به وجود و ذات خدا، ایمان به صفات خداوند نیز وجود دارد، یعنی انسان پس از ایمان به ذات خدا به کلیه صفات خداوند نیز ایمان آورده و شرط توحید را در مورد آن صفات نیز بجای آورد. در اینصورت ما به ذات الله ایمان داریم و به کلیه صفات خداوند مثل رحمان، رحیم، خالق، رزاق، عادل و ... نیز ایمان داریم و همچنین عقیده داریم که خداوند نه تنها در ذاتش، بلکه در صفاتش نیز یکتاست و هیچ مخلوقی به صفات خداوند نیز راه ندارد. در قرآن ۹۹ صفت برای خداوند بیان شده است که به آنها اسماء الحسنی می‌گویند. زیر مجموعه دیگر ایمان به خدا، قضا و قدر می‌باشد. ایمان به قضا و قدر یعنی انسان با توجه به قرآن به این یقین برسد که کلیه خیر و شری که در این دنیا به او می‌رسد از طرف خداوند بوده و بواسطه آزمایش انسان می‌باشد. تکرار می‌کنم که در ایمان به خدا باید شرط اصلی توحید رعایت شود، یعنی اقرار به وحدت خدا و اینکه هیچ وقت شریک و واسطه نداشته و نخواهد داشت. پس بطور خلاصه ایمان به الله عبارت است از ایمان به ذات الله تعالی، ایمان به صفات باری تعالی، ایمان به قضا و قدر و ایمان به اصل توحید.

ایمان به ملائکه (فرشتگان) دومین اصل ایمان به غیب است و یعنی اینکه انسان با توجه به قرآن، به ملائکه به عنوان مخلوقات عالم غیب اعتقاد داشته باشد. ملائکه ای که در قرآن از آنها نام برده شده (مثل جبرئیل، مالک، ملک الموت و ...)، به وجود آنها ایمان داریم و همچنین به فرشتگانی که در قرآن از آنها نامی برده نشده ولی به طور کلی به آنها اشاره شده نیز ایمان داریم. اطلاعات ما راجع به ملائکه فقط در حدی است که از طریق قرآن به

عنوان آخرین و جدیدترین کتاب آسمانی به ما رسیده است. بنابر این در برخورد با این مساله باید نهایت دقت را به خرج دهیم. هرگاه با کتاب، مطلب یا سخنی برخورد کردیم که در مورد فرشتگان غلو کرده بود باید به راحتی آنرا کنار بگذاریم، زیرا افرادی که این مطالب را بیان می کنند جز بافته ذهن خودشان نیست و در حقیقت دروغ های ساخته و پرداخته ذهن خودشان را به الله تعالی نسبت می دهند، ولی اگر مطلب بیان شده از قرآن بود، باید آن را قبول کرد.

ایمان به کتب آسمانی سومین اصل ایمان به غیب است و یعنی اینکه انسان با توجه به قرآن، به کتب آسمانی (زبور، تورات، انجیل و...) به عنوان وحی از عالم غیب اعتقاد داشته باشد. همچنین عقیده داریم که قرآن آخرین کتاب آسمانی و وحی مُنَزَّل می باشد.

ایمان به رسل (پیامبران) چهارمین اصل ایمان به غیب است و یعنی اینکه انسان با توجه به قرآن، به رسل (نوح، ابراهیم و ...) به عنوان رابطه های عالم غیب و عالم طبیعت اعتقاد داشته باشد. همچنین ایمان داریم که محمد نبی (ص) آخرین پیامبر خداوند می باشد.

ایمان به قیامت آخرین اصل ایمان به غیب است و یعنی اینکه انسان با توجه به قرآن، به روز قیامت به عنوان خاتمه عالم طبیعت و آغاز عالم غیب و روزی که همه مخلوقات در آن روز محشور می شوند و به حساب و کتاب انس و جن رسیده می شود، اعتقاد داشته باشد. روز قیامت در قرآن با اسامی یوم الفصل، یوم القیامه، الساعه، الحاقه و ... نام برده شده است. زیر مجموعه ایمان به قیامت، ایمان به بهشت و جهنم قرار دارد. مثل موارد قبل اطلاعات ما راجع به قیامت و بهشت و جهنم در حدی است که از طریق قرآن به عنوان آخرین و جدیدترین کتاب آسمانی به ما رسیده است. البته این اطلاعات اصلا کم نیست و در قرآن آنقدر از وقایع روز قیامت و عذاب جهنم و لذات بهشت سخن به میان رفته که تصویر کاملی برای ما در ذهن حاصل می شود. بنابر این در برخورد با مطالبی که در مورد روز قیامت و بهشت و جهنم به گرافه گویی پرداخته اند باید مراقب بود و اگر مطلب بیان شده از قرآن بود، باید آن را قبول کرد.

با توجه به موارد گفته شده، به نظر شما کدامیک از دو فرد زیر از ایمان و عقیده راستین بر خوردار است: فردی که با قرآن کریم، شروع به تصحیح عقاید خود می کند، این فرد فقط به خدا توکل کرده و در راه اصلاح عقیده خود، در قرآن تفکر می کند... یا فردی که قرآن را مهجور و متروک کرده و پیوسته راجع به مفاهیم غیب از علمای به ظاهر دینی تقلید می کند و به جای قرآن، هر کلام و حدیث جعلی که برای وی خوانده می شود را قبول می کند؟ ایمان همانند یک ظرف زیبا است که هیچ گونه ترک و شکستگی (اضافه و کم و خلل) در آن نباید باشد، زیرا الله کلیه مصادیق ایمان را در قرآن برای ما بیان کرده است. ایمان به همه پنج مورد گفته شده، ایمان به غیب است، زیرا خداوند خود خالق عالم غیب و عالم طبیعت است، فرشتگان مخلوقات خداوند هستند که در عالم غیب قرار دارند، کتب آسمانی وحی بوده و از عالم غیب به ما رسیده اند، پیامبران رابطه های عالم غیب و ماده هستند و روز قیامت، بشر نسبت به عالم غیب آگاه می شود:

ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ (۲) الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ (۳) وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ (۴)

آن کتاب با عظمتی است که شک در آن راه ندارد و مایه هدایت پرهیزکاران است. (۲) کسانی که به غیب ایمان می‌آورند و نماز را برپا می‌دارند و از تمام نعمتها و مواهی که به آنان روزی داده‌ایم، انفاق می‌کنند. (۳) و آنان که به آنچه بر تو نازل شده و به آنچه پیش از تو نازل گردیده، ایمان می‌آورند و به رستاخیز یقین دارند. (۴)

(سوره بقره- آیات ۲ تا ۴)

با یک مثال بحث را ادامه می‌دهیم. به آیه زیر دقت کنید:

فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَاطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ (۵۴) فَلَمَّا آسَفُونَا انتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ (۵۵)
فرعون قوم خود را سبک شمرد، در نتیجه از او اطاعت کردند؛ آنان قومی فاسق بودند! (۵۴) اما هنگامی که ما را به خشم آوردند، از آنها انتقام گرفتیم و همه را غرق کردیم. (۵۵)
(سوره زخرف- آیات ۵۴ تا ۵۵)

بررسی نحوه حکومت فرعون بر مردم بسیار جالب است. فرعون بوسیله خفیف کردن مردم بر آنها حکمرانی می‌کرد. وی مرتباً به مردم می‌گفت که شما هیچ نمی‌فهمید، شما هیچ نمی‌فهمید، شما هیچ نمی‌فهمید. در طول زمان حکومتش مرتباً این جمله را برای مردم تکرار می‌کرد. در ابتدا مردم مسلماً مردم قبول نمی‌کردند، ولی پس از مدتی با خود گفتند اینکه وی مرتباً به ما می‌گوید "شما هیچ نمی‌فهمید"، حتما چیزی وجود دارد که ما نمی‌فهمیم. بعد از آن به فرعون گفتند: تو مرتباً به ما می‌گویی که هیچ نمی‌فهمیم، پس از این به بعد، تو بگو که ما چکار کنیم، و فرعون هم کنترل قومش را در دست گرفت و کم‌کم بر آنها چیره شد و خود را ارباب آنها کرد و این بار از او اطاعت کردند. در بسیاری از جوامع امروزی، وضعیت دقیقاً مشابه زمان فرعون است. در زمان ما هم بسیاری از پیشوایان مرتباً به مردم می‌گویند "هیچ کس به جز ما قرآن را نمی‌فهمد" و مردم هم که قرآن و تفکر را کنار گذاشته‌اند و تقلید را در پیش گرفته‌اند، حرف این افراد را حجت خود قرار داده و زندگی این دنیا و آن دنیای خود را تباه می‌کنند. پیشوایان گمراه جوری به مردم تحمیل کرده‌اند که با وجود ما، تفکر انسانهای دیگر گناه محسوب می‌شود. مردم ما هم که توسط اینگونه افراد به استخفاف کشیده شده و فکر می‌کنند که قرآن را نمی‌فهمند، به راحتی قرآن را کنار گذاشته‌اند.

تاکنون با جملات زیاد زیادی برخورد کرده‌ایم که همه فقط برای دور نگه داشتن مردم از قرآن درست شده‌اند. جملاتی مثل "قرآن هفت بطن دارد و در درون هر بطن آن هزار لایه دارد"، "قرآن یک معنی دارد ولی تاویل قرآن معنی دیگری دارد"، "تاویل قرآن را هیچ کسی نمی‌داند"، "قرآن اصلی دست امام زمان قرار دارد و دست ما نیست" و بسیاری جملات از این قبیل که با کمی تفکر در خود قرآن به راحتی می‌توان به باطل بودن آنها پی

برد. پس از اختراع اینگونه جملات گمراه کننده برای دور نگه داشتن مردم از قرآن، سعی شده که خلاء و فاصله مردم با قرآن را با ادعیه ساختگی پر کنند. به طور مثال در بسیاری از کتب، احادیث جعلی درست کرده اند مبنی بر اینکه ثواب خواندن فلان دعا برابر هزار بار خواندن قرآن است (مردم هم با یک حساب کتاب دو دو تا چهار تا، پیش خود فکر می کنند که اگر چنین است به جای خواندن قرآن فلان ادعیه را می خوانم و هزار برابر اجر می برم). آیا این افراد خود را جای الله تعالی و پیامبرش قرار داده اند که برای انسانها ثواب تقسیم می کنند؟ امروزه آنگونه که افراد مذهب نما دوست می دارند، مردم باید خدا را عبادت کنند، نه آنگونه که خدا در کتب آسمانی خود از ما خواسته است و متأسفانه امروزه آنگونه که از نظریات این افراد اطاعت می شود، از خدا پیروی نمی شود. همه فکر می کنند که عبادت فقط در نماز خلاصه می شود. امروز دیگر باید جلوی غفلت مردم گرفته شود، وگرنه همه ما نیز به آتش این غفلت خواهیم سوخت.

بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُؤْتَى صُحُفًا مُنَشَّرَةً (۵۲)

بلکه هر کدام از آنها انتظار دارد نامه جداگانه‌ای [از سوی خدا] برای او فرستاده شود! (۵۲)

(سوره مدثر - آیه ۵۲)

آیه منتخب

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (انفال - ۲۵)
و از فتنه‌ای بپرهیزید که تنها به ستمکاران شما نمی‌رسد [بلکه همه را فرا خواهد گرفت،
چرا که دیگران سکوت اختیار کردند] و بدانید خداوند کیفر شدید دارد!

فصل ۲۳

امروزه مردم تصوّر دارند که اعراب جاهلیت فقط بت‌های ساخته شده از سنگ و چوب و طلا و نقره و... را شریک خدا قرار داده و دعا و تقاضایشان را به این بت‌ها ارائه می کرده اند، در صورتی که این پندار کاملاً اشتباه است. بت‌های سنگی، نماد فرشتگان و افراد صالح بودند که در واقع معبود قرار گرفته و اعمال شرک‌آمیز اعراب برای آنها انجام می‌گرفت! مردم جاهلیت عقیده داشتند که بت‌ها از جنس سنگ و چوب بوده و هیچ گناهی ندارد، ولی ما انسان‌ها گناهکار هستیم و مستقیماً نمی‌توانیم با خدا رابطه برقرار کنیم، پس باید این بت‌ها را واسطه قرار دهیم و بوسیله آنها به خدا تقرب بجوییم. پس بت‌هایی که مشرکین عرب می‌پرستیدند، سمبل شخصیت‌ها و بزرگان دینی بودند و در واقع، عبادتشان برای همان اشخاص بوده که آنها را برآورنده حاجات و رافع مشکلات می‌دانستند. تمام تواریخ و سیره‌ها نیز چنین آورده‌اند: هنگامی که رسول خدا (ص) مکه را فتح کرد و وارد کعبه شد، دید که در آن مجسمه‌هایی از فرشتگان و پیامبران خدا نصب کرده‌اند که در آن میان، مجسمه و تصویر جدش، حضرت ابراهیم نیز بود که چند تیر چوبی به دست داشت و با آن فال می‌گرفت. همچنین مجسمه حضرت اسماعیل و مجسمه کبوتری نیز در آنجا بود که از چوب ساخته شده بود. آنها را با دست خویش شکست و بر زمین انداخت، سپس با دقت به مجسمه حضرت ابراهیم نگریست و فرمود: «خداوند آنها را بکشد! پدر ما را چنین تصویر کرده‌اند! ابراهیم با تیرها و فالگیری چه کار داشت! ابراهیم یهودی و مسیحی نبود، بلکه حنیف و مسلمان خالص بود و هرگز از مشرکان هم نبود». از میان بت‌هایی که اعراب می‌پرستیدند، دسته‌ای با چهره انسان ساخته شده بودند که از جمله این بت‌ها «هبل» بوده که نماد هابیل بود که مظلومانه کشته شد و معابد بزرگی برایش برپا گردیده بودند. اعراب جاهلی برای یادبود افراد صالح به شکل انسان بت‌های سنگی، طلایی، چوبی می‌ساختند و خون قربانی‌های خود را به پای آنها می‌ریختند تا بدین وسیله به خدا تقرب جویند. به همین جهت، اسلام خواست که اعراب جاهلی را از حقیقت این واسطه‌ها یعنی بت‌هایی که به غیر از خدا پرستیده می‌شدند، آگاه سازد: این مجسمه‌ها و بت‌هایی که به غیر از خدا می‌پرستید و به کمک می‌طلبید - و در واقع یادبود افراد صالح و گذشتگان نیکوکار می‌پندارید - همچون شما، بندگان خدا هستند و هیچ قدرت خیر و شری ندارند، آیا مگر دست و پا دارند، آیا گوش و چشم دارند؟ و بالاخره آیا قدرتی دارند که مافوق قدرت شما باشد و بتوانند به فریادهایتان پاسخ گویند؟ بدون شک هیچ کدام از اینها را ندارند. تازه اگر همه اینها را نیز داشتند، مگر به آنان چه فضیلتی مافوق بشری می‌داد؟ نهایتاً با شما در تمام قوا برابر می‌شدند. خداوند متعال در این رابطه چنین می‌فرماید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَكْرُوا مَكْرًا كُبْرًا (۲۲) وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا (۲۳) وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا (۲۴)

و [رهبران گمراه] مکر عظیمی به کار بردند (۲۲) و گفتند: دست از خدایان و بت‌های خود برندارید [خصوصاً] بت‌های «ود»، «سواع»، «یغوث»، «یعوق» و «نسر» را رها نکنید! (۲۳) و گروه بسیاری را گمراه کردند و برای ظالمان جز گمراهی را زیاد نمی‌کنیم. (۲۴)

(سوره نوح - آیات ۲۲ تا ۲۴)

در رابطه با آیه قبل، دکتر «عبدالجلیل عیسی» در تفسیر خود «المصحف المیسر» چنین آورده است: «اینها، پنج بتی بودند که از سایر بتها در نزد بت پرستان مشهورتر و بزرگتر بوده اند. هر یک از اینها، نام انسان خداشناس و صالحی بوده و بعد از فوتشان، عمارت و بارگاههایی را بر سر قبرشان برپا نموده و بعدها از آنان بتی ساخته و واسطه و شفیعشان شمرده اند!». اینها اسامی افراد برگزیده و صالحی بوده اند و هنگامی که این بندگان از دنیا رفته اند، بعد از گذشت زمان، محبتانشان به عنوان یادبود و یادگاری از ایشان، مجسمه هایی درست کردند و به آنها منسوب نمودند. کم کم به بزرگداشت و تعظیم آن مجسمه ها پرداخته اند تا جایی که نسلهای بعدی به عبادت و پرستش آنها کشیده شدند. روایت شده که رسول خدا (ص) در بستر بیماری فرمود: «آنها چون فرد صالحی در میانشان فوت می کرد، بر روی قبرش معبدی بنا می کردند، و مجسمه ها و تصاویری را می ساختند. آنان بدترین بندگان خداوند هستند!». اله هایی را که می پرستیدند، تنها از جن و ملائکه و بتها نبودند، بلکه از میان افراد بشر که قبلاً وفات کرده بودند نیز الهه انتخاب کرده بودند:

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ (۲۰) أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ (۲۱) إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ (۲۲)

معبودهایی که غیر از خدا می خوانند، چیزی را خلق نمی کنند؛ بلکه خودشان هم مخلوقند! (۲۰) آنها مردگانی هستند که هرگز از حیات بهره ای ندارند و نمی دانند در چه زمانی محشور می شوند! (۲۱) معبود شما خداوند یگانه است؛ اما کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند، دلهایشان [حق را] انکار می کند و مستکبرند. (۲۲)

(سوره نحل - آیات ۲۰ تا ۲۲)

اعراب جاهلیت به وجود خداوند به عنوان یگانه خالق آسمانها و زمین اعتقاد داشته اند، ولی اعتقاد آنها مبنی بر این بوده که آنها نمی توانند به طور مستقیم از خدا در خواست کنند و حتما در این میان باید یک واسطه وجود داشته باشد.

*** نکته: کافر کسی است که وجود خدا، قیامت، رسل، کتب و ملائکه را قبول ندارد و یا یکی از آنها و یا یکی از مسلمات دین را انکار می کند و یا به آنها توهین می کند. مشرک کسی است که برای خداوند یگانه شریک یا واسطه قرار دهد و معمولاً اینکار را به خاطر نزدیکی به الله تعالی انجام می دهد. منافق کسی است که بخاطر منافع خود چیزی مغایر آنچه در دل دارد اظهار می کند. به آیات زیر دقت کنید:

وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ (۸۶) وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ (۸۷) وَقِيلَ يَا رَبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ (۸۸)

و کسانی را که غیر از خدا می‌خوانند قادر بر شفاعت نیستند؛ مگر آنها که شهادت به حق داده‌اند و بخوبی آگاهند! (۸۶) و اگر از آنها بررسی چه کسی آنان را آفریده، قطعاً می‌گویند: خدا؛ پس چگونه از عبادت او منحرف می‌شوند؟ (۸۷) آنها چگونه از شکایت پیامبر که می‌گوید: «پروردگارا! اینها قومی هستند که ایمان نمی‌آورند» [غافل می‌شوند؟] (۸۸)

(سوره زخرف - آیات ۸۶ تا ۸۸)

همچنین:

لَمْ يَكُنْ لَهُمْ قِيلٌ لَّاهُمْ نَضَطُّهُمْ إِلَى عَذَابٍ غَلِيظٍ (۲۴) وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (۲۵) لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ (۲۶)

ما اندکی آنها را از متاع دنیا بهره‌مند می‌کنیم، سپس آنها را به تحمل عذاب شدیدی وادار می‌سازیم! (۲۴) و هرگاه از آنان سؤال کنی چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است؟ مسلماً می‌گویند: الله، بگو: الحمد لله [که خود شما معترفید] ولی بیشتر آنان نمی‌دانند! (۲۵) آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، چرا که خداوند بی‌نیاز و شایسته ستایش است! (۲۶)

(سوره لقمان - آیات ۲۴ تا ۲۶)

با توجه به این حقایق، پیداست که اعراب در آن زمان خدا را فراموش نکرده بودند و او را همچنان خالق، مالک، رازق و ربّ همه چیز می‌دانستند، ولی گمراهی و انحرافشان این بوده که خدا را چنان که خود خداوند خواسته، نمی‌شناختند و سلطه و قانونش را در کلیه امور و شؤون زندگی خویش، نمی‌پذیرفتند. به همین جهت اعراب سعی کردند که میان ایمان به خدا و اعتقاد به بتها که هر دو را داشتند، جمع و رابطه‌ای برقرار سازند، و از همین جهت بود که می‌گفتند: دعاها به آسمان می‌روند، ولی بدون واسطه پذیرفته نمی‌شوند! آنها فکر می‌کردند که در عالم بالا بدون پارتی، واسطه‌بازی، قربانی و صدقه حرف کسی پذیرفته نمی‌شود! در اثر این اشتباه، به فکر واسطه بین خدا و خلق افتادند تا بتوانند به وسیله آنها، دعاها و حوایج خود را به خدا برسانند و آنان را شریک دعای خود قرار دهند. پس از مدتی، آنان این واسطه‌ها را مالک نفع و زیان برای بشر محسوب کرده و معتقد شدند که آنان قدرت خیر و شر دارند و می‌توانند از طریق غیب چیزهایی بدهند و یا بگیرند! قرآن کریم، این عقیده را به شدت نکوهش می‌کند، و بهانه ایشان که می‌گفتند ما این بتها را از نظر ذات و گوهرشان عبادت نمی‌کنیم، بلکه بدین جهت آنها را می‌پرستیم که ما را به خدای یگانه نزدیک سازند، به طور قاطع مردود می‌شمارد:

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ (۲) أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ (۳) لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَاصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ (۴)

ما این کتاب را بحق بر تو نازل کردم؛ پس خدا را پرستش کن و دین خود را برای او خالص گردان. (۲) آگاه باشید که دین خالص از آن خداست، و کسانی که غیر خدا را اولیای خود قرار دادند، دلیلشان این است که: «اینها را نمی‌پرستیم مگر

بخطرات اینکه ما را به خداوند نزدیک کنند»، خداوند روز قیامت میان آنان در آنچه اختلاف داشتند داوری می‌کند؛ خداوند آن کس را که دروغگو و کفران کننده است هرگز هدایت نمی‌کند! (۳) اگر [بفرض محال] خدا می‌خواست فرزندی انتخاب کند، از میان مخلوقاتش آنچه را می‌خواست برمیگزید؛ پاک و منزّه است [از داشتن فرزند]. او خداوند یکتای پیروز است! (۴)

(سوره زمر - آیات ۲ تا ۴)

همچنین:

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ (۱۷) وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ (۱۸) وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ (۱۹)

چه کسی ستمکارتر است از آن کس که بر خدا دروغ می‌بندد، یا آیات او را تکذیب می‌کند؟! مسلماً مجرمان رستگار نخواهند شد! (۱۷) آنها غیر از خدا، چیزهایی را می‌پرستند که نه به آنان زیان می‌رساند، و نه سودی می‌بخشد؛ و می‌گویند: اینها شفیعان ما نزد خدا هستند! بگو: آیا خدا را به چیزی خبر می‌دهید که در آسمانها و زمین سراغ ندارد؟ منزّه است او، و برتر است از آن همتیانی که قرار می‌دهند! (۱۸) [در آغاز] همه مردم امت واحدی بودند؛ سپس اختلاف کردند؛ و اگر فرمان از طرف پروردگار [درباره عدم مجازات سریع آنان] از قبل صادر نشده بود، در میان آنها در آنچه اختلاف داشتند داوری می‌شد. (۱۹)

(سوره یونس - آیات ۱۷ تا ۱۹)

درست است که بسیاری از اقوام گذشته کافر بوده اند، ولی مشکل اصلی بشر از ابتدا تاکنون، کفر نبوده و بیشتر پیامبران از ابتدا تاکنون برای از بین بردن شرک مبارزه کرده اند، زیرا اکثر ادیان به نوعی خدا را قبول داشته و خدا را می‌پرستیده اند، ولی مشکل اصلی اینجاست که این مسیر پرستش پر از شرکیات بوده است.

سوال ما از شما: به نظر شما آیا مشکل بیان شده در بالا کاملاً از بین رفته است؟

آیه منتخب

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ (بقره - ۱۶۵)

بعضی از مردم معبودهایی غیر از خداوند برای خود انتخاب می‌کنند و آنها را همچون خدا دوست می‌دارند. اما آنها که ایمان آورده اند، عشقشان به خدا [از مشرکان نسبت به معبودهایشان] شدیدتر است و آنها که ستم کردند [و معبودی غیر خدا برگزیدند] هنگامی که عذاب را مشاهده کنند، خواهند دانست که تمام قدرت از آن خداست و خدا دارای مجازات شدید است.

فصل ۲۴

امروزه مردم به جای خدا یا همراه با خدا، غیر از خدا (دُونِ الله) را به فریاد می‌خوانند و دعاها و نیایشها، درخواستها و خواهشها، بیم و امیدها، استغاثه و استعانت و استعاذه‌ها و... همه و همه را متوجه غیر خدا ساخته و می‌گویند: دعاها تنها از طریق این واسطه‌ها به آسمان می‌روند و پذیرفته می‌شوند! امروزه چنین می‌پندارند که تمام آیات قرآن که درباره کفر، شرک و وساطت دُونِ الله نازل شده، همگی فقط به اعراب جاهلی اختصاص داشته و تنها درباره آنها نازل شده است، و البته به همین مقدار هم بسنده نکرده و بلکه قائل به تفسیراتی شده اند که حتی توسل به غیر خدا را جایز می‌دانند! امروزه می‌گویند: آیاتی که درباره مشرکین نازل شده، همگی درباره واسطه‌ها و شرکایی است که تنها در قالب بتهای سنگی بوده‌اند و این آیات سایر موارد دُونِ الله همانند انسانها، جن، افراد صالح، امامان، پیامبران و اولیاء شایسته خدا را در بر نمی‌گیرند. به دور و بر خود نگاهی بیاندازید، هر روز هزاران نفر به زیارت آرامگاه افراد صالح، امامزادگان و امامان می‌روند و از آنان اعمالی سر می‌زند که جز «عبادت» نام دیگری را نمی‌توان بر آنها گذاشت. آیا تاکنون فکر کرده ایم که برای این کار چه دلیلی داریم؟ آیا در قرآن به این کار توصیه شده است؟ آیا پیامبر اسلام این کار را انجام داده و توصیه کرده که بقیه امت این کار را انجام دهند؟ همه می‌دانیم که در عقیده و ایمان نمی‌توان تقلید کرد، زیرا عقیده انسان تنها از طریق تفکر در آیات آفاقی (تفکر در طبیعت، کائنات و خلقت)، آیات انفسی (تفکر در خلقت و پیچیدگی خود انسان) و آیات قرآن (تفکر در وحی) حاصل می‌شود. آیا برای کارهایی که انجام می‌دهیم جز تقلید کورکورانه در دین می‌توان نام دیگری نهاد؟ آیا می‌خواهید سرنوشت تقلید کورکورانه در دین را از زبان خود قرآن بشنوید؟ پس آیات زیر را بخوانید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَإِذْ يَتَحَاوُونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتَنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ (۴۷)
قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ (۴۸) وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِنَ الْعَذَابِ (۴۹)

هنگامی که در آتش دوزخ با هم محاجه می‌کنند؛ ضعیفان به مستکبران می‌گویند: «ما پیرو شما بودیم، آیا شما [امروز] سهمی از آتش را بجای ما پذیرا می‌شوید؟ (۴۷) مستکبران می‌گویند: «ما همگی در آن هستیم، زیرا خداوند در میان بندگان [بعدالت] حکم کرده است» (۴۸) و آنها که در آتشند به مأموران دوزخ می‌گویند: «از پروردگارتان بخواهید یک روز عذاب را از ما بردارد» (۴۹)

(سوره غافر - آیات ۴۷ تا ۴۹)

همچنین:

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ أُولَٰئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُم مِّنَ الْكَتَابِ حَتَّىٰ إِذَا حُذِّقُوا رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوا أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِنَ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَافِرِينَ (۳۷) قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُم مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا

دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعَنَتْ أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا ادَّارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأَوْلَاهُمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا
مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٌ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ (۳۸) وَقَالَتْ أَوْلَاهُمْ لِأَخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فذُوقُوا
الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ (۳۹)

چه کسی ستمکارتر است از آن که بر خدا دروغ می‌بندد، یا آیات او را تکذیب می‌کند؟ آنها نصییشان را از آنچه مقدر شده [نعمتهای این جهان] می‌برند، تا
زمانی که فرستادگان ما [فرشتگان قبض روح] به سراغشان روند و جانشان را بگیرند از آنها می‌پرسند: «کجا این معبودهایی که غیر از خدا می‌خواندید؟
می‌گویند «همه آنها گم شدند» و بر ضدّ خود گواهی می‌دهند که کافر بودند! (۳۷) [خداوند به آنها] می‌گوید «در صفّ گروه‌های
مشابه خود از جنّ و انس در آتش وارد شوید» هر زمان که گروهی وارد می‌شوند، گروه دیگر را لعن
می‌کنند تا همگی با ذلّت در آن قرار گیرند. [در این هنگام] پیروان مقلد درباره پیشوایان خود می‌گویند
«خداوند! اینها بودند که ما را گمراه ساختند پس کیفر آنها را از آتش دو برابر کن. خداوند می‌فرماید «برای
هر کدام از شما عذاب مضاعف است، ولی نمی‌دانید! [چرا که پیروان اگر گرد پیشوایان گمراه را نگرفته بودند،
قدرتی بر اغوای مردم نداشتند] (۳۸) و پیشوایان آنها به پیروان خود می‌گویند «شما امتیازی بر ما نداشتید، پس
بجشید عذاب [الهی] را در برابر آنچه انجام می‌دادید! (۳۹)

(سوره اعراف - آیات ۳۷ تا ۳۹)

همچنین:

قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ (۶۳)
وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَذَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ (۶۴) وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ
مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ (۶۵) فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ (۶۶)

گروهی که فرمان عذاب درباره آنها مسلم شده می‌گویند «پروردگارا! ما این عابدان را گمراه کردیم؛ ما آنها را
گمراه کردیم، همانگونه که خودمان گمراه شدیم؛ ما از آنان به سوی تو بیزاری می‌جوئیم؛ آنان در حقیقت ما
را نمی‌پرستیدند [بلکه هوای نفس خود را پرستش می‌کردند]» (۶۳) و به آنها گفته می‌شود «معبودهایتان را
که شریک خدا می‌پنداشتید، بخوانید» معبودهایشان را می‌خوانند، ولی جوابی به آنان نمی‌دهند! و هنگامی که
عذاب الهی را می‌بینند، آرزو می‌کنند ای کاش هدایت یافته بودند! (۶۴) روزی را که خداوند آنان را ندا
می‌دهد و می‌گوید «چه پاسخی به پیامبران گفتید؟» (۶۵) در آن روز همه اخبار به آنان پوشیده می‌ماند و
حتی نمی‌توانند سؤال و محاجّه کنند! (۶۶)

(سوره قصص - آیات ۶۳ تا ۶۶)

در آیات بالا وضع افراد گمراه کننده و همچنین گمراه شدگان توصیف شده است. در روز جزا افراد گمراه شده، به

جدیت حق خود را از گمراه کنندگان مطالبه می کنند. آنها بیان می کنند که ما در دنیا مطیع چشم و گوش بسته شما بودیم و به امید چنین روزی از اوامر شما اطاعت می کردیم. ما دین را از زبان شما شنیدیم و بدون هیچ سوالی قبول کردم و هیچگاه انتظار نداشتیم جزو گمراه شدگان باشیم. گمراه کنندگان در جواب بیان می کنند که ما شما را گمراه نکردیم، بلکه شما خود گمراه شدید. امروز ما از شر شما عابدان گمراه به خداوند بیزاری می جوییم. ما خود در زمره گمراهان بودیم، ولی شما بودید که کورکورانه از ما اطاعت کردید. شما عقل نداشتید و خود به دنبال ما آمدید.

در انتهای آیه قبل نیز بیان شده افرادی که وارد عذاب می شوند، دیگر اجازه هیچگونه مجادله و سوال و جواب را نخواهند یافت. مردم ممکن است که در این دنیا قادر به مجادله و سوال و جواب درباره آیات خداوند باشند، ولی در آن دنیا جای هیچگونه مجادله و حجت آوردن برای افراد گمراه نمی باشد. به طور مثال، در این دنیا، ممکن است فردی در جای گرم و نرمی نشسته و با دلیل و بهانه تراشی به انکار آیات خداوند دست بزنند، ولی آیا همین فرد هنگامی که جلوی چوبه اعدام قرار گرفته و مرگ را با چشم خود می بیند نیز به مجادله درباره خداوند و آیات او می پردازد. در این وضع هنوز اختیار این فرد از وی اخذ نشده، ولی در روز قیامت اختیار و قدرت مجادله از انسان به طور کامل اخذ می شود. پس بهتر است که جواب سوالهای خود را در همین دنیا پیدا کنیم، نه در روزی که هیچ کس بدون اذن الله تعالی حتی حرف هم نمی تواند بزند. خداوند در قرآن بیان کرده که برای انسان ارزش ویژه ای قائل است، زیرا انسان اشرف مخلوقات و خلیفه فی الارض می باشد. به همین دلیل انتظار نمی رود که انسان، عقل خود را به دست افراد دیگر سپرده و بدون تفکر از آنها اطاعت کند.

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا (۷۰)

و ما فرزندان آدم را گرامی داشتیم و آنها را در خشکی و دریا حمل کردیم و از انواع روزیهای پاکیزه به آنان روزی دادیم و آنها را بر بسیاری از موجوداتی که خلق کرده ایم، برتری بخشیدیم. (۷۰)

(سوره اسراء- آیه ۷۰)

جالب عذری است که این افراد برای توجیه اعمال عبادی خود بیان می کنند. همه آنها می گویند: ما خدا را نیکو و برتر می شناسیم. خداوند را خالق همه چیز، قادر بر هر کار، از تمام مخلوقات برتر و بالاتر می دانیم، و این را هم می دانیم که این افراد شایسته، بندگان او هستند. کاری که تنها ما می کنیم فقط این است که می خواهیم از این طریق به خدا برسیم، و به وسیله بندگان صالحش (امامان و امامزادگان) که نزد خدا مقرب و آبرومند درگاهش هستند به او تقرب جوییم! در حقیقت این نذرها و دعاها برای خداست، اما به وسیله این فرد و به واسطه او به خدا انتقال می یابد. این افراد بزرگوار (ائمه و افراد صالح) در نزد خداوند مقام والایی دارند، پس خداوند به خاطر مقام این افراد حاجتها و دعاهای ما را برآورده می سازد. این جواب دقیقاً همان جوابی است که مشرکین زمان جاهلیت به پیامبر گرامی اسلام می گفتند. طبق آیات قرآن مردم در زمان جاهلیت، به وجود خداوند به عنوان

خالق آسمانها و زمین، روزی دهنده، و رب واقعی اعتقاد داشته اند، و توجیه آنها دقیقاً همین جملاتی است که امروزه مردم بیان می کنند. به آیات زیر توجه کنید:

هَٰذَا الَّذِي تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقَّ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ (۳۰) قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْ مَنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ (۳۱) فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ (۳۲)

در آن جا هر کس عملی را که قبلاً انجام داده، می آزماید. و همگی بسوی الله -مولا و سرپرست حقیقی خود- بازگردانده می شوند و چیزهایی را که بدروغ همتای خدا قرار داده بودند، گم و نابود می شوند! (۳۰) بگو «چه کسی شما را از آسمان و زمین روزی می دهد؟ یا چه کسی مالک [و خالق] گوش و چشمهاست؟ و چه کسی زنده را از مرده، و مرده را از زنده بیرون می آورد؟ و چه کسی امور [جهان] را تدبیر می کند؟» در پاسخ می گویند: «الله»، بگو «پس چرا تقوا پیشه نمی کنید؟» (۳۱) آن است خداوند، پروردگار حقّ شما! با این حال، چه چیزی جز گمراهی وجود دارد؟ پس چرا روی گردان می شوید؟ (۳۲)

(سوره یونس - آیات ۳۰ تا ۳۲)

همچنین:

فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَنَجَّيْنَا لُوطَ الْأَوَّلِينَ (۸) وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ (۹) الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ (۱۰)

ولی ما کسانی را که نیرومندتر از آنها بودند هلاک کردیم، و داستان پیشینیان گذشت. (۸) هر گاه از آنان بپرسی «چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است؟» مسلماً می گویند «خداوند قادر و دانا آنها را آفریده است». (۹) همان کسی که زمین را محل آرامش شما قرار داد، و برای شما در آن راههایی آفرید، باشد که هدایت شوید. (۱۰)

(سوره زحرف - آیات ۸ تا ۱۰)

در حقیقت همانند افراد زمان پیامبر گرامی اسلام، مردم ما هم در جاهلیت غوطه ور هستند. توجه کنید زمانی که پیامبر اعمال مردم جاهلیت را شرک آمیز خواند، همه تعجب کردند، زیرا همه فکر می کردند که دین آنها دین حضرت ابراهیم بزرگوار است و کلیه اعمال آنها توجیه دینی دارد. مردم امروزه هم فکر می کنند که واقعا بر اسلام ناب محمد نبی (ص) قرار دارند. اسلامی که به صورت تقلیدی از آباء و اجداد به آنها منتقل شده و پر از خرافات شرک آمیز است. شاعری می گوید:

"خلق را تقلیدشان بر باد داد   دو صد لعنت بر این تقلید باد"

جاهلیت نوین همانند یک چادر بزرگ بر کل عقاید مردم سایه انداخته و مدافعین این خرافه های شرک آمیز برای اینکه رزق حرام خود را از دست ندهند، روز به روز این عقاید را زیباتر جلوه می دهند. دامنه این کار تا آنجا پیش رفته که زشتی اعمال مردم در نظرشان زیبا جلوه داده شده و همه فکر می کنند که درست ترین کار

ممکن بین کلیه ادیان را انجام می دهند، در حقیقت فکر می کنند که درست تر از افکار و اعمال آنها در زمین وجود نداشته و کلیه افکار و اعمال آنها چون خوشایند و تأیید شده عده ای خاص است، پس خوشایند الله نیز می باشد. زهی خیال باطل.

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا (۱۰۳) الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا

(۱۰۴) أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا (۱۰۵)

بگو «آیا به شما خبر دهیم که زیانکارترین [مردم] در کارها چه کسانی هستند؟ (۱۰۳) آنها که تلاشهایشان در زندگی دنیا گم [و نابود] شده و با این حال می پندارند که کار نیک انجام می دهند! (۱۰۴) آنها کسانی هستند که به آیات خدایشان و لقای او کافر شدند و به همین جهت اعمالشان حبط و نابود شد! بنابراین در روز قیامت، میزان برای آنها برپا نخواهیم کرد! (۱۰۵)

(سوره کهف - آیات ۱۰۳ تا ۱۰۵)

جای بسیار تأسف است، آنچه که رسول خدا (ص) نهی فرموده، مسلمانانی که حتی خود را معتقد و پایبند به اسلام نشان می دهند، مرتکب می شوند و بر قبور بعضی از افراد صالح خدا مثل امامان و صالحان، مراسم برگزاری می کنند، به اعتکاف می نشینند، بر آنها ضریح و بنا و قبه و بارگاه می سازند، تزیین و زینتشان می دهند، بر آنها مسجد و گنبدهایی طلایی و تذهیب شده می سازند، چراغ و شمع روشن می کنند، در برابرشان خاضعانه ایستاده و نماز می خوانند و نذر می کنند، انفاقها و صدقات خود را به حساب ضرایحشان واریز می کنند، و یا همچون کعبه پیرامون آن طواف می کنند، بر آن دست می کشند و می بوسند، و حتی در برابرشان خاشعانه و نیازمندانه، ایستاده و استغاثه نموده و ادای دیون و گشایش سختیها و شفای مریض و طلب فرزند و پیروزی بر دشمنان و... را از این افراد که حکم دو ن الله دارند، می خواهند. برخی هم خواسته ها و حاجات خویش را برای صاحب قبر، نه به صورت شفاهی، بلکه کتباً به صورت نامه! روی کاغذ می نویسند و این چنین دچار شرک می شوند! اگر به زمان پیامبر هم نگاه کنیم، آیا پیامبر بر روی قبر شهدای صدر اسلام و یا پیامبران گذشته بارگاه درست کرده بود؟ پس از فتح مکه، حضرت علی فردی بود که از طرف پیامبر ماموریت یافت کلیه قبور و بارگاههای آنجا را با خاک یکسان کرده و از حیث شرک و بدعت پاک نماید.

سوال ما از شما: چگونه خرافات بیان شده به عقیده ربط پیدا می کند؟

آیات منتخب

وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ (هود - ۱۱۳)

و بر ظالمان تکیه ننمایید که موجب می شود آتش شما را فرا گیرد و در آن حال، هیچ ولی و سرپرستی جز خدا نخواهید داشت و یاری نمی شوید!

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ (نحل - ۲۰)

معبودهایی که غیر از خدا می خوانند، چیزی را خلق نمی کنند؛ بلکه خود مخلوقند!

فصل ۲۵

در بخشهای قبل بیان شد که شرط اصلی مقبولیت ایمان نزد خداوند، تفکر و تعقل است. در قرآن سفارش بسیاری به تفکر شده و انسانهایی که در زندگی خود تفکر نمی کنند، جزو منفورترین افراد نزد الله تعالی می باشند. خداوند در دو آیه از قرآن بیان کرده که افرادی که تعقل نمی کنند و افرادی که ایمان نمی آورند پلیدترین افراد هستند:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ
كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ (۱۲۵)

آن کس را که خدا بخواد هدایت کند، سینه اش را برای اسلام، گشاده می سازد و آن کس را که بخواد گمراه سازد، سینه اش را آنچنان تنگ می کند که گویا می خواهد به آسمان بالا برود؛ اینگونه خداوند پلیدی را بر افرادی که ایمان نمی آورند، قرار می دهد! (۱۲۵)

(سوره انعام - آیه ۱۲۵)

همچنین:

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَ يَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ (۱۰۰)

و هیچ کس نمی تواند ایمان بیاورد، جز به فرمان خدا و الله پلیدی را بر کسانی قرار می دهد که نمی اندیشند.

(۱۰۰)

(سوره یونس - آیه ۱۰۰)

همچنین:

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ (۲۲)

بدترین جنبندگان نزد خدا، افراد کر و لالی هستند که اندیشه نمی کنند. (۲۲)

(سوره انفال - آیه ۲۲)

همیشه برای تفکر چند مانع مهم وجود داشته است. یکی از بزرگترین موانع تفکر، تعصب می باشد. یعنی اینکه فردی آنقدر نسبت به دارایی های خود (دین، کشور، قومیت، نژاد، شخصیت و ...) مطمئن و مغرور باشد که یا حاضر به شنیدن نظرات مخالف خود نیست یا هنگامی که نظرات مخالف خود را شنید، حتی در صورت درستی

آنها را قبول نمی کند. خداوند به همه مسلمانان توصیه کرده که در یک محیط آزاد نقد و بررسی، به اظهار نظر و شنیدن دیدگاههای دیگران (چه مسلمان و چه غیر مسلمان) بپردازند. به آیه زیر دقت کنید:

الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَئِكَ هُمْ أُولُو الْأَلْبَابِ (۱۸)

کسانی که سخنان را می شنوند و از نیکوترین آنها پیروی می کنند؛ آنان کسانی هستند که خدا هدایتشان کرده و آنها خردمندانند. (۱۸)

(سوره زمر - آیه ۱۸)

طبق قرآن، خردمندان افرادی هستند که همه سخنان (القول یک کلمه عام برای اشاره به همه سخنان است) را شنیده و از بهترین آنها تبعیت می کنند. جامعه ای که خداوند برای انسان در نظر گرفته، جامعه ایست که در آن دموکراسی کامل برای همه اقوام و ادیان الهی وجود دارد. در جامعه اسلامی واقعی، آزادی بیان برای همه وجود دارد، سانسور و تفتیش عقاید وجود ندارد، ارزش افراد به پول و مقام نبوده و همه در برابر قانون مساویند. در این جامعه افراد می توانند به راحتی درباره عقاید خود به اظهار نظر بپردازند و دیدگاههای دیگران را بشنوند. در چنین جامعه ایست که پس از شنیدن القول (سخنان) می توان در مورد آن تفکر کرد. پس از توصیه قرآن راجع به تبعیت از "أَحْسَنَ الْقَوْل"، خداوند بیان کرده که افراد حقیقت طلب در نهایت به قرآن روی خواهند آورد، زیرا در بین همه گفتارها، حرف الله از همه برتر است و أَحْسَنَ الْقَوْل واقعی همان قرآن است:

اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ (۲۳)

خداوند بهترین سخن را نازل کرده، کتابی که آیاتش مکرر و همانند یکدیگر است و از شنیدن آیاتش لرزه بر اندام کسانی که از پروردگارشان می ترسند می افتد؛ سپس برون و درونشان نرم و متوجه ذکر خدا می شود؛ این هدایت الهی است که هر کس را بخواهد با آن راهنمایی می کند و هر کس را خداوند گمراه سازد، راهنمایی برای او نخواهد بود! (۲۳)

(سوره زمر - آیه ۲۳)

مانع دیگر تفکر خود بزرگ بینی است که متأسفانه در جامعه ما به شدت در حال افزایش است. افرادی که به این مرض خطرناک مبتلا هستند، به جز خود برای هیچ چیزی ارزش قائل نیستند. این افراد همیشه فکر می کنند که جامعه چیز گرانبهایی را از آنها دزدیده و یا جامعه مانع پیشرفت آنهاست. البته در اینکه بسیاری از جوامع شخصیت با ارزش افراد را خرد می کنند، هیچ شکی نیست، ولی افراد خود بزرگ بین به جای دنبال کردن

حقیقت برای رها نمودن خود از یوغ بندگی و بردگی پیشوایان، از نظر شخصیتی تبدیل به یکی از آنها می شوند. این افراد به جز حرف و دیدگاه های خود، برای هیچ چیزی ارزش قائل نمی شوند و به سرعت به قعر پرتگاه ضلالت سقوط می کنند. دقت کنید که همین ویژگی در شیطان بروز کرد که از محضر الله تعالی رانده شد. مانع دیگر تفکر، خود کوچک بینی است. افراد خود کوچک بین هیچ ارزشی برای اعتقادات و افکار خود قائل نیستند و همیشه سعی می کنند که خود را سگ آستان یا کلب آستان دیگران معرفی کنند. غایت نهایی این افراد تقلید در کلیه امور زندگی (ایمان و عمل) می باشد. این افراد هم در زندگی دنیوی و هم در زندگی ابدی خود ذلیل و خوار می شوند.

مانع مهم دیگر تفکر، کوتاه بینی است. کوتاه بینی باعث می شود که آرزوهای افراد محدود و محدودتر شود. امروزه افراد بسیاری وجود دارند که نهایت آمال و آرزوهای آنها خرید یک ماشین، گرفتن مدرک، افزایش حقوق و ... می باشد. معمولاً آرزوهای افراد مشخص کننده شخصیت افراد است. شخصیت افراد کوتاه بین، افراد قانع و راضی را بیان می کند، افرادی که هر چقدر ظلم و ستم بر آنها افزایش یابد، هیچ گاه اعتراض نمی کنند. این افراد به هر چه دارند قانعند، خواه این دارایی خرافات وفور باشد یا هدایت واقعی.

افرادی که ویژگی آنها را در بالا ذکر کردیم، مطمئناً هیچ کدام این جزوه را نمی خوانند، پس اگر شما تا این بخش مطالب گفته شده را دنبال کرده اید، فرد حق طلبی هستید که به دنبال حلقه گمشده زندگی خود می گردید. شما مطمئناً از وضع کنونی جامعه ناراضی هستید و همچنین فرد متعالی هستید که از خرافات موجود در جامعه متنفر هستید. فقط این را بدانید که گره مشکلات بیان شده فقط توسط الله تعالی باز شده و نه هیچ کس دیگر. به مثال زیر توجه کنید: فرض کنید که پدری با فرزند خردسال خود در ساحل یک دریا ایستاده است. فرزند خردسال وی با ماسه های ساحل بازی می کند. این کودک بوسیله ماسه های ساحل، خانه شنی می سازد. پس از اینکه خانه شنی اول درست شد، موجی از دریا آمده و خانه شنی را خراب می کند. کودک دوباره خانه شنی را می سازد، ولی این بار هم کودک از شکل خانه ساخته شده راضی نبوده و خانه را خراب می کند. کودک دوباره خانه شنی را می سازد. بازی ساختن خانه و خراب شدن خانه ادامه می یابد. کودک مرتباً خانه شنی را می سازد و خراب می کند. پدر کودک که در کنار فرزند خود ایستاده و از بالا ماجرا را می بیند، از دیدن این صحنه لبخند می زند. خوب، حال دید خود را از دید پدر کمی بالاتر ببریم و یک شهر را از بالا نگاه کنیم. مردم شهر را همانند مورچه هایی می بینیم که همه مثل کودکی که خانه شنی می سازد، مشغول هستند. همه به سرعت آهن و آجر را روی هم سوار کرده و خانه سازی می کنند. ۵۰ سال بعد خانه خراب می شود و خانه جدیدی جای آن را می گیرد. انگار که این فعالیت تمامی ندارد.

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (۳۲)

زندگی دنیا چیزی جز بازی و سرگرمی نیست و سرای آخرت برای آنها که پرهیزگارند، بهتر است! آیا نمی اندیشید؟ (۳۲)

(سوره انعام - آیه ۳۲)

زندگی هر بشر یک تجربه دوباره نیست و برای هر فردی فقط یک بار تکرار می شود. اصلاح ایمان و عقیده هم کار یدی و عملی نیست که خستگی به دنبال داشته باشد. بنابر این هر انسانی باید زمانی از زندگی خویش را صرف تحقیق در مورد ایمان نماید. عمر یک انسان همانند پولی در دست اوست که با آن می تواند برای خود ثواب یا گناه خریداری کند. کسی که سرمایه عمرش تمام شده و برای آن دنیای خود نیز چیزی ذخیره نکرده زیانکار واقعی است. متأسفانه امروزه مردم فکر می کنند که اسلام واقعی همین چیزی است که در دست آنها می باشد و به همین دلیل، چشم و گوش خود را بسته و هیچ تفکر نمی کنند. مسلماً هر فردی که گمان کند همیشه و همیشه دارای بهترین گزینه است، هیچ وقت به مسیر هدایت وارد نمی شود، زیرا همیشه فکر می کند چون بهترین مال من است، پس هر چیز دیگر حتی ارزش شنیدن را نیز ندارد. به طور مثال، اگر فردی برای مدتی در محیط کثیفی زندگی کند، به این محیط عادت می کند. حال اگر شخص دیگری به این فرد اعتراض کرده و وی را به محیط پاک دعوت کند، او این عمل را نادیده گرفته و به دلیل انس گرفتن به محیط کثیف، از لذت محیط پاک محروم می ماند.

وظیفه ما در حال حاضر فقط آگاه کردن بندگان دیگر خداست، و در این راه ثروت و تمکین کشورهای دیگر نباید مانعی در برابر ما محسوب شود. خداوند یکی را سیاه پوست، یکی را سفید پوست، یکی را چاق، یکی را لاغر، یکی را بلند، یکی را کوتاه، یکی را پولدار و دیگری را بی پول آفریده است. روزی دست الله تعالی است و به هر کشوری که بخواهد می دهد و ممکن است که به کشوری کمتر از کشورهای دیگر بدهد. مهم این است که ما از داشته های خود چه بهره برداری ای می کنیم، نه اینکه در خیال داشته های دیگران زندگی کنیم.

وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ (۱۳۱)
و هرگز چشمان خود را به نعمتهای مادی که به گروههایی از آنان داده‌ایم، میفکن! اینها شکوفه‌های زندگی دنیاست تا آنان را در آن بیازماییم و روزی پروردگارت بهتر و پایدارتر است! (۱۳۱)
(سوره طه - آیه ۱۳۱)

آیات منتخب

لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (انبیا - ۱۰)

ما بر شما کتابی نازل کردیم که وسیله تذکر [و بیداری] شما در آن است! آیا نمی فهمید؟

فصل ۲۶

در این بخش به یک مبحث کلیدی که ذهن بسیاری از خوانندگان این جزوه را به خود مشغول کرده می پردازیم. چرا جامعه ما به سمت خرافات شتاب گرفته است؟ قبل از اینکه به طور کامل به بحث بپردازیم، نظر شما را در مورد مطلب زیر می پرسیم. در زیر یک جمله آمده است. جمله زیر، عبارتی است که اکثر ما در کتب، مجلات و روزنامه ها بسیار به آن برخورد کرده ایم و با این جمله آشنا هستیم. جمله چنین است:

"... وی در خانواده ای مذهبی به دنیا آمد."

برداشت شما از جمله بالا که در بسیاری از کتب و ... به آن برخورد کرده اید، چیست؟ کمی فکر کنید. یک نکته و مفهوم زیرکانه در جمله بالا نهفته است. از یک نظر، جمله بالا ممکن است بیانگر تقلید باشد. همانطور که می دانیم خداوند متعال تقلید در ایمان را به هیچ عنوان از انسان نمی پذیرد. این جمله از یک نظر، بیان می کند که فردی احتمالاً به صورت تقلیدی از خانواده، ایمان خود را به ارث برده است. حال اگر فردی به درجات بالای علمی و فقهی هم برسد، چون اصل ایمان وی به صورت تقلیدی می باشد، کل زحمات وی در علم و دین به هدر رفته و در صورتی که این فرد رهبر و پیشوای قومی هم باشد، کل قوم خود را به گمراهی می کشاند. با پیشرفت جوامع، دیگر نمی توان انتظار داشت که هر فردی به تمامی مهارت‌های مورد نیاز زندگیش دست یابد، بنابر این افراد، وظایف را در جامعه توزیع کرده و هر فردی وارد یکی از این تخصص های مورد نیاز جامعه می شود. عده ای پزشک می شوند، عده ای مهندس، عده ای معلم و ... و عده ای هم وارد حوزه دین می شوند. جامعه این وظایف را بین گروهها توزیع کرده و همه گروهها متعاقباً به همدیگر در انجام وظایفشان اعتماد می کنند. تنها گروهی که در بسیاری از جوامع از اعتماد مردم سوء استفاده کرده و از وظیفه خود خارج شده و کرسی قدرت و حاکمیت را بر عهده گرفته و همانند فرعون، کل گروههای دیگر مردم را به استضعاف کشیده اند، افراد دنیاپرست در لباس دین می باشند. این اتفاق در طول تاریخ بارها اتفاق افتاده و اتفاق جدیدی نیست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ (۳۱)

علمای دینی و راهبان خویش را معبودانی از غیر خدا قرار دادند و مسیح پسر مریم را نیز در حالیکه دستور داشتند جز خداوند یکتا که معبودی جز او نیست، چیزی نپرستند، او پاک و منزّه است از آنچه همتایش قرار می دهند! (۳۱)

(سوره توبه - آیه ۳۱)

عدی بن حاتم روایت می کند که فردی به محضر پیغمبر(ص) مشرف شد و در گردنش صلیبی از طلا بود و آیه بالا را داشت می خواند، گفتم ایشان آنها را پرستش و عبادت نمی کنند، پیامبر گفت: چرا. ایشان حلال را برایشان

حرام و حرام را برایشان حلال گرادانیده اند، و اینان نیز پیروی از آنان را نموده‌اند، پس پرستش و عبادت پیروان گویا برای خودشان است. در این مورد خود مردم هم شریکند، زیرا این مردم هستند که به طاغوت، رسمیت می دهند، به اوامر غیر الهی آنها گردن نهاده و با اینکار به خداوند شرک می ورزند. اتفاقی که برای ما پیش آمده قبلاً برای قوم یهود هم اتفاق افتاده و حادثه جدیدی نیست. قبل از اسلام، پیشوایان یهود خدایانی شده بودند که در کنار الله تعالی، به زور در میان مردم حکومت می کردند. آنها تمام هم و غم خودشان را صرف جمع کردن مال و منال و حفظ مقام و ریاست کرده بودند، هرچند به قیمت تباهی دین و و نشر و گسترش شرک و اهانت به تعالیم الهی تمام شود. علمای قوم یهود، همانند بسیاری از پیشوایان امروزی، به مردم می گفتند که شما تورات را نمی فهمید، بنابر این هر بار به هنگام بروز مشکلات پیش ما بیایید تا ما شما را راهنمایی کنیم. آنها تورات را به صورت ورق ورق درآورده بودند و هنگامی که کسی برای مطالعه تورات پیش آنها می آمد، ورقه ها را به وی می فروختند.

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ قُلْ مَن أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ يُبَدُّونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعَلِمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ (۹۱)

آنها خدا را درست نشناختند که گفتند «خدا، هیچ چیز بر هیچ انسانی نفرستاده است!» بگو «چه کسی کتابی را که موسی آورد، نازل کرد؟ کتابی که برای مردم، نور و هدایت بود؛ اما شما آن را بصورت ورق ورق قرار می‌دهید؛ قسمتی را آشکار و قسمت زیادی را پنهان می‌دارید و مطالبی به شما تعلیم داده شده که نه شما و نه پدرانتان، از آن با خبر نبودید!» بگو «الله!» سپس آنها را در گفتگوهای لجاجت‌آمیزشان رها کن تا بازی کنند! (۹۱)

(سوره انعام- آیه ۹۱)

قوم حضرت موسی در پیشگاه خداوند، حداقل می توانند یک دلیل کوچک بیان کنند مبنی بر اینکه کتاب تورات در دست رهبران قوم ما بود و ما به طور کامل تورات را در اختیار نداشتیم، ولی ما در مقابل خداوند چه دلیلی می‌توانیم بیاوریم؟ کتاب قرآن در تک تک منازل ما پیدا می‌شود، ولی کسی آنرا مطالعه نمی‌کند. ضرب المثل جالبی در زبان فارسی وجود دارد که می‌گوید: "تا احمق در جهان است، مفلس در امان است". تا زمانی که مردم برای فکر خود خود ارزش قائل نباشند، وضع تغییری نخواهد کرد:

لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِّن بَيْن يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مَن أَمَرَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِّن دُونِهِ مِن وَالٍ (۱۱)

برای انسان مأمورانی است که بی در پی، از پیش رو و از پشت سرش او را از فرمان خدا حفظ می کنند؛ خداوند هیچ قومی را تغییر نمی دهد مگر اینکه آنان احوال خود را تغییر دهند! و هنگامی که خدا اراده سوئی به قومی کند، هیچ چیز مانع آن نخواهد شد و جز خدا سرپرستی نخواهند داشت! (۱۱)

(سوره رعد- آیه ۱۱)

مسلمانان خداوند برای رهبرانی که مردم خود را به خاطر قدرت و پول، فدای خود کرده و علاوه بر آن مردم را نسبت به واقعیات دین چشم و گوش بسته نگاه می دارند، عذاب سختی مهیا کرده است:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُّجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ (۱۲۳)

و اینگونه در همه شهر و کشورها بزرگان گنهکاری قرار دادیم که به مکر و فریب مردم پرداختند؛ ولی تنها خودشان را فریب می دهند و هیچ نمی فهمند! (۱۲۳)

(سوره انعام- آیه ۱۲۳)

همچنین:

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَعْتُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ (۴۵)

کسانی که مردم را از راه خدا باز می دارند و می خواهند دین را کج و معوج نشان دهند و آنها به آخرت کافرند! (۴۵)

(سوره اعراف- آیه ۴۵)

نکته ای که همه ما باید به آن توجه کنیم این است که همیشه اکثریت یک تفکر باعث ارجحیت آن تفکر نیست. در زمان ما اکثریت تفکر غالب در جهان، بینش غیر اسلامی است، اگر قرار باشد که هر فردی کورکورانه از تفکر اکثریت پیروی کند، همه مسلمانان می بایست وارد حوزه کفر و شرک می شدند. در مورد جامعه ما همین گونه است. ابراهیم خلیل (ع) را در نظر بگیرید. وی در یک قوم بت پرست به دنیا آمد و بزرگ شد. مسلمانا اکثریت تفکر در جامعه وی دیدگاه بت پرستی بوده ولی وی به جای همراهی با مردم قومش، به تفکر در مورد آفاق و انفس پرداخت و به دیدگاه درست توحیدی دست پیدا کرد. وی هیچگاه از آباء و اجداد و فرهنگ قومش کورکورانه تقلید نکرد. خداوند در قرآن به تک تک بندگان می فرماید:

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا (۱۶)

از آنچه به آن علم نداری، پیروی مکن، چرا که گوش و چشم و دل، همه مسؤولند. (۱۶)

(سوره اسراء- آیه ۱۶)

با وجود اینکه در مدتی که مردم اختیار دین و دنیای خود را به دست پیشوایان گمراه داده و همه جور بدبختی و سرافکندگی برای مردم رخ داده است، ولی هنگامی که از ایمان و عقیده صحبت می شود، دوباره همه می گویند که حرف آخر را باید یک فقیه بزند و بهتر است که در رابطه با ایمان با یک فقیه هم مشورت شود. اینگونه افراد فقه را با ایمان جابه جا می گیرند. بلال حبشی با شنیدن فقط دو آیه از قرآن به یک بینش توحیدی دست یافت. در بحث دین، در قدم اول باید با مباحث ایمانی و عقیدتی شروع کنیم، نه اینکه چشم و گوش بسته شروع به بررسی و تقلید از دیدگاه ها، اظهار نظرها و فقه افراد دیگر کنیم (آب قلیل، آب کر، استحاله، واجب کفایی و ...). سردمداران گمراه از مباحث فلسفی هم مثل ابزاری برای گیج کردن و فریب مردم استفاده می کنند (واجب الوجود، ممکن الوجود، وحدت وجود، حرکت جوهری، ممتنع و...). در این میان جایگاه واقعی قرآن کجاست و نقش تفکر در این میان چیست؟ زمانی که قرآن برای همه بشریت نازل شد، فلسفه یونان مدتها در امپراطوریهای شرق و غرب طرفدار داشته است، ولی قرآن به جای استفاده از ابزاری مثل فلسفه برای گیج کردن و پیچاندن مطالب، به دلایلی همچون تفکر در نشانه های آفاقی و نفسی و تفکر در قرآن روی آورده و استفاده از قرآن را برای همه بشر قرار داده و نه محدود به درک عده ای خاص. پیامبر اسلام تدریس فلسفه نمی کرده و مفاهیم اسلام را بسیار ساده بیان می کرده است. صحابه پیامبر هم اکثرا افراد بی سواد و از نژادها و کشورهای مختلف بوده اند. افرادی که با وجود نداشتن سواد و بدون نیاز به فلسفه، به راحتی اسلام آورده و در راه دین خدا شهید می شدند.

توصیه آخر ما چنین است. نسل امروزی از نسلهای قبل از خود روشنفکر تر می باشد، زیرا علاوه بر افزایش سطح سواد و آگاهی، همگی در دوره علم و دموکراسی نیز به سر می برند. نسل متفکر امروزی به این نتیجه رسیده که رستگاری در آخرت فقط بوسیله یک قانون حاصل می شود و آنهم قانون خداوند است. قانون خداوند برای رستگاری در آخرت داشتن ایمان بدون شرک و همراهی آن با اعمال صالحی مثل نماز و روزه و ... می باشد. مسلما این رستگاری با تنبلی و آسانگیری حاصل نمی شود، بلکه سختیهای زیادی نیز در بر دارد. قانون جامعه که آسانترین قانون برای زندگی است، بی ایمانی و گناه را جایز می شمرد، زیرا می توان در ماه محرم و در دسته های عزاداری با خودزنی و گریه و فغان کلیه گناهان را پاک کرد. خداوند ما را در تبعیت از هر یک از این دو قانون آزاد گذاشته است، پس بهتر است کمی بیشتر بیاندیشیم. در نهایت هر فرد پس از تفکر در سه مرجع اصلی عقیده و اطمینان از حقانیت وعده های خداوند، به مرحله ای می رسد که باید در یک لحظه به خالق خود و کتاب آسمانیش اطمینان کرده و به الله تعالی توکل کرده و خرافات رخنه کرده در عقاید خود را برای همیشه پاک کند. آیا ما به این مرحله رسیده ایم؟

آیات منتخب

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا (کهف - ۵۴)

و در این قرآن از هر مثلی برای مردم بیان کرده ایم، ولی انسان بیش از هر چیز به مجادله می پردازد!

فصل ۲۷

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ (۵) اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (۶)

تنها تو را می پرستیم و تنها از تو یاری می جوئیم. (۵) ما را به راه راست هدایت فرما. (۶)

(سوره فاتحه - آیات ۵ تا ۶)

هر مسلمان از زمان کودکی، آیات بالا را شنیده و با این آیات بزرگ می شود. هنگامی که نماز می خواند، آیات بالا را تکرار می کند. در قسمت اول آیه بالا، اقرار می کنیم که پرستش فقط مخصوص خداوند بوده و علاوه بر آن حاجت و نیاز را باید فقط به خداوند متعال عرضه کرد. در قسمت دوم از خداوند می خواهیم که ما را به راه راست هدایت فرماید. خداوند در آیه زیر مفهوم "صراط المستقیم" را به طور واضح برای ما بیان کرده است:

فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (۴۳) وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ (۴۴)

آنچه را بر تو وحی شده محکم بگیر که بر صراط مستقیم قرار داری. (۴۳) و این مایه یادآوری تو و قوم تو است و بزودی

سؤال خواهید شد. (۴۴)

(سوره زخرف - آیات ۴۳ تا ۴۴)

در آیه بیان شده خداوند به پیامبر خطاب کرده که صراط مستقیم و هدایت انسان فقط در قبال تبعیت مطلق از قرآن می باشد و حرف و سخنهای دیگران، مطالب علمی و فلسفی و ... قابل تبعیت نمی باشند. پس از اینکه انسان برای ایمان خود ارزش قائل شد و آنها اصلاح کرد، از طرف خداوند مورد آزمایش قرار می گیرد. معمولاً در طی یک سال، هر فرد چند بار مورد آزمایش قرار می گیرد. این آزمایش شامل مسائل ناگواری همچون فقر، بیماری، گرفتاری و ... همچنین شامل خوشی هایی مثل سود مالی، قبولی در دانشگاه، اتفاق خوب و ... می باشد. اصل مهم این است که در همه این موارد، انسان بداند که کل این مسائل، آزمایش هایی از طرف الله تعالی بوده و نتیجه آنها از قبل نزد الله تعالی موجود است، ولی چون فقط خداوند نتیجه را می داند و انسانها از نتیجه بی خبرند، به هنگام آزمایشات الهی فقط باید بر ذات پاک الله توکل کنند:

الم (۱) أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ (۲) وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ (۳)

الم (۱) آیا مردم گمان کردند همین که بگویند «ایمان آوردیم»، به حال خود رها می شوند و آزمایش نخواهند شد؟ (۲) ما کسانی را که پیش از آنان بودند آزمودیم؛ باید علم خدا درباره کسانی که راست می گویند و

کسانی که دروغ می گویند تحقق یابد! (۳)

(سوره عنکبوت - آیات ۱ تا ۳)

تاکنون بسیاری از مباحث را به ایمان و عقیده اختصاص داده ایم. در این قسمت راجع به عمل نیز نکاتی بیان می شود. یادآوری می کنیم که در قرآن شرط رستگاری در روز قیامت را ایمان و عمل صالح قرار داده است:

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ (۸)
اما کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام دادند، پاداشی بدون حساب دارند! (۸)
(سوره فصلت - آیه ۸)

معیارهای ایمان پنج قسمتی بودند که بیان شد:
ایمان به الله تعالی و نداشتن شرک در عقیده زیرا شرک کلیه اعمال انسان را تباه می کند.
ایمان به ملائکه و عدم غلو در مورد آنها.
ایمان به پیامبران الهی و اینکه محمد نبی (ص) آخرین پیامبر الله تعالی است.
ایمان به کتب آسمانی و اینکه قرآن آخرین وحی منزل است.
ایمان به روز قیامت و بهشت و جهنم.
داشتن ایمان همانند باز کردن حساب در یک بانک و انجام اعمال صالح همانند واریز وجه در این حساب می باشند. تا فردی حساب بانکی افتتاح نکند، حاصل درآمدی خود را به کدام حساب واریز خواهد کرد و بعداً نیز چه ادعایی می تواند داشته باشد؟ کلیه اعمال صالح در قرآن بیان شده اند. بعضی از اعمال صالح واجب می باشند و عدم انجام آنها گناه به همراه دارد. اعمال صالح واجب عبارتند از:
۱- نماز: نماز یک واجب وقت دار بوده که در پنج نوبت و در پنج زمان شبانه روز خوانده می شود. هر نماز برای خود یک اذان دارد و پس از گفتن اذان، خواندن نماز در وقت مشخص شده اش میسر می شود. نماز تنها عمل صالحی است که در هیچ حالتی (سفر، مریضی، مشکلات، وقایع ناگوار و ...) از انسان ساقط نمی شود. نماز تنها عبادتی است که از زمان حضرت آدم تا روز قیامت بر همه انسانها واجب است. همه ادیان الهی قبل از اسلام، نماز را همان گونه که در اسلام وجود دارد، داشته اند، ولی متأسفانه بر اثر تحریفات فراوان این امر مهم را همانند بسیاری از اصول عقیدتی دیگر به فراموشی سپرده اند. نماز در دین اسلام در کاملترین نوع خود (از لحاظ اذکار و نوع عمل) می باشد. به آیات زیر دقت کنید:

قَالُوا يَا شُعَيْبُ أَصْلَاطُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ (۸۷)
گفتند «ای شعیب! آیا نمازت به تو دستور می دهد که آنچه را پدرانمان می پرستیدند، ترک کنیم یا آنچه را می خواهیم در اموالمان انجام ندهیم؟ تو که مرد بردبار و فهمیده ای هستی!» (۸۷)
(سوره هود - آیه ۸۷)

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا (٥٤) وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا (٥٥)

و در این کتاب از اسماعیل یاد کن که او در وعده‌هایش صادق و رسول و پیامبری بزرگ بود! (٥٤) او همواره خانواده‌اش را به نماز و زکات فرمان می‌داد و همواره مورد رضایت پروردگارش بود. (٥٥)

(سوره مریم- آیات ٥٤ تا ٥٥)

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا (٣٠) وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا (٣١) [ناگهان عیسی زبان به سخن گشود و] گفت «من بنده خدایم؛ او کتاب به من داده و مرا پیامبر قرار داده است! (٣٠) و مرا هر جا که باشم، وجودی پربرکت قرار داده و تا زمانی که زنده‌ام، مرا به نماز و زکات توصیه کرده است! (٣١)

(سوره مریم- آیات ٣٠ تا ٣١)

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنتُمْ مُّعْرِضُونَ (٨٣)

و زمانی که از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خداوند یگانه را پرستش نکنید و به پدر و مادر و نزدیکان و یتیمان و بینوایان نیکی کنید و به مردم نیک بگویید و نماز را برپا دارید و زکات بدهید. سپس همه شما جز عده کمی سرپیچی کردید و روی گردان شدید. (٨٣)

(سوره بقره- آیه ٨٣)

وَنَجِّنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ (٧١) وَوَعَدْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ (٧٢) وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ (٧٣)

و او [ابراهیم] و لوط را به سرزمینی که آن را برای همه جهانیان پربرکت ساختیم، نجات دادیم! (٧١) و اسحاق و یعقوب را به وی بخشیدیم و همه آنان را مردانی صالح قرار دادیم! (٧٢) و آنان را پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما، هدایت می‌کردند و انجام کارهای نیک و برپاداشتن نماز و ادای زکات را به آنها وحی کردیم و تنها ما را عبادت می‌کردند. (٧٣)

(سوره انبیاء- آیات ٧١ تا ٧٣)

۲- زکات: دومین واجب مهمی که قرآن ذکر شده زکات است که بر عهده افرادی است که پس از تمکین مالی و برآورده ساختن کلیه نیازهای زندگی خود و خانواده، درآمد و سود آنها همچنان اضافه می‌باشد. خداوند افرادی که زکات مال خود را نمی‌پردازند، مستحق عذاب دانسته است. دقت کنید که به سود تجاری شما خمس تعلق نمی‌گیرد. متأسفانه بعضی از افراد در لباس دین با جابه‌جا کردن حرام و حلال خداوند، خمس را بر روی تجارت افراد قرار داده‌اند و اموال مردم را به نام دین می‌گیرند. میزان زکات یک چهل‌م مال برآورد شده که باید مطابق شریعت اسلام به مستحقین آن پرداخت شود. مصارف زکات برای هشت صنف بوده که در آیات ۵۹ و ۶۰ سوره توبه بیان شده‌اند.

۳- روزه: روزه بر مسلمانان فقط در ماه رمضان در سال واجب می‌باشد.

۴- حج: واجب است که هر مسلمان در صورت استطاعت مالی، در طول عمر خود حداقل یک بار حج برود.

بعضی از اعمال صالح در مواقع خاص خود واجب می شوند مثل جهاد، نماز جمعه (امام در نمازهای جماعت و نماز جمعه حتما باید یک فرد موحد باشد)، خمس (در موقع یافتن گنج، معدن، غنیمت بوده و بر سود تجاری وارد نیست) و ...

و بعضی از اعمال صالح، فقط مستحب می باشند، یعنی عدم انجام آنها گناهی به همراه ندارد مثل صدقه، حسن خلق و ...

همانند ایمان که خداوند ارکان آن را به طور کامل بیان کرده است تا انسان در تشخیص آن دچار اشتباه نشود، خداوند برای تشخیص عمل صالح هم یک معیار مهم در قرآن بیان کرده و آن هم رضایت الله تعالی است، یعنی هر عملی که از فیلتر قرآن رد شده و رضایت خدا را فراهم کند، عمل صالح می باشد.

در بخشهای قبل دیدیم کسی که قرآن را قبول داشته ولی پیامبر را قبول نداشته باشد (بین خدا و پیامبرانش فرق قائل شود)، یا کسی که آیات قرآن را به صورت انتخابی قبول کند، یا کسی که اعتقاد داشته باشد قرآن تحریف شده یا در آن دستکاری شده است (یعنی بعضی از آیات را قبول کند و بعضی را قبول نکند)، کافر است (آیه ۱۵۰ سوره نساء). همچنین گفته شد ارکان ایمان به طور دقیق در قرآن موجود بوده و هر بشری با تفکر در آیات خداوند به آنها یقین پیدا می کند. از اعمال صالح هم به طور کلی در قرآن اسم برده شده است. ویژگیهای بعضی از اعمال به طور دقیق و جزئی در قرآن بیان شده (مثل وضو) در حالیکه بقیه آنها به طور کلی در قرآن به آنها اشاره شده و به شکل ظاهری انجام عمل هیچ اشاره ای نشده است (مثل نماز). قرآن از مسلمانان خواسته در انجام اعمال صالحی که به شکل ظاهری آنها در قرآن هیچ اشاره ای نشده فقط و فقط از محمد نبی (ص) تبعیت کنند، یعنی برای انجام عملی مثل نماز که بر همه انسانها واجب است، باید فقط و فقط به صورتی نماز را ادا کنند که پیامبر اسلام آنرا انجام داده است. به آیه زیر دقت کنید:

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا (۲۱)

مسلماً رسول خدا برای شما سرمشق خوبی است، برای آنها که امید به رحمت خدا و روز رستاخیز دارند و خدا را بسیار یاد می کنند. (۲۱)

(سوره احزاب - آیه ۲۱)

اسوه و الگوی رفتاری برای انجام اعمال عبادی که در قرآن جزئیات آنها بیان نشده پیامبر می باشد. همچنین:

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا (۸۰)

کسی که از پیامبر اطاعت کند، خدا را اطاعت کرده و کسی که سرباز زند، تو را نگهبان او نفرستادیم. (۸۰)

(سوره نساء - آیه ۸۰)

در آیه قبل خداوند اطاعت از رسول خدا را معادل اطاعت از خود دانسته است. همچنین:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۳۱)

بگو «اگر خدا را دوست دارید، از من پیروی کنید! خدا شما را دوست خواهد داشت و گناهانتان را می بخشد و خدا آمرزنده مهربان است.» (۳۱)

(سوره آل عمران - آیه ۳۱)

در آیه قبل نیز خداوند از محمد نبی (ص) خواسته که به مومنان اعلام کند شرط اصلی و تنها معیار عمل صالح که رضایت خداست، در تبعیت از اعمال و رفتار پیامبر نهفته است. پیامبر توسط خدا به عنوان یگانه مرجع اعمال عبادی معرفی شده و همه مسلمانان دنیا موظف هستند اعمال عبادی خود را مطابق روشی که پیامبر انجام داده انجام دهند. باز هم تاکید می کنیم که پیامبر مرجع اصلی اعمال بوده ولی در مورد ایمان و اعتقاد، هر فرد خود باید با تفکر به آنها دست یابد. همه ما باید اعمال عبادی خود را زیر ذره بین قرار داده و با تحقیق و بررسی کتب واقعی سیره پیامبر و یا پرسش از افراد موحد دیگر، اعمال عبادی خود را دقیقاً همانند پیامبر به انجام برسانیم. همچنین برای یافتن جواب سوالات فراوان دینی، باید از مطالعه کتب و استفاده از اینترنت کمک بگیریم. خداوند در قرآن که دستورات آن برای کلیه نسلها معتبر است، هیچگاه نگفته که کورکورانه از علمای زمان خودتان تبعیت کنید، بلکه قرآن و پیامبر را مرجع اعمال قرار داده است. در حال حاضر و در سراسر دنیا، فرقه های زیادی درست شده و هر کدام ادعا می کنند که اسلام واقعی از آنهاست (فرقه هایی که ادعا می کنند حضرت علی خود خداست، فرقه هایی که واسطه و شفاعت دون الله را صحیح می دانند و ...). این وظیفه بر عهده هر کدام از ماست که اعمال عبادی خود را با عبور از فیلتر قرآن از شرک تهی کرده و با تبعیت از پیامبر رضایت خدا را فراهم سازیم. حتما در مسیر بررسی اعمال خود باید از نظر افراد موحد استفاده کنیم. افراد موحد به دلیل ترس از خداوند، انسان را فریب نداده و حتی انسان را در این مسیر سریع تر به جلو می رانند. افراد موحد در ایمان و عمل خود شرکیات را زدوده اند و به پنج رکن گفته شده برای ایمان یقین دارند، بدین سان می توان به آنها اعتماد کرد.

تاکنون در این جزوه در مورد ایمان و عمل صالح برای شما مطالبی را بیان کردیم. در اینجا فقط بیان می کنیم که ایمان و عمل صالح هر دو مکمل یکدیگر هستند و در روز قیامت ایمان به تنهایی کافی نبوده و حتما باید با عمل همراه شود. طبق قرآن پیش شرط قبولی اعمال صالح، ایمان است، یعنی اگر ایمان فردی حتی به میزان کمی با شرک همراه باشد، هیچکدام از اعمال وی مورد محاسبه قرار نمی گیرد. در صورت داشتن ایمان توحیدی به پنج رکن گفته شده، اعمال صالح فرد ملاک رهایی از جهنم خواهند بود:

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَضِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ (۱۵۸)

آیا جز این انتظار دارند که فرشتگان به سراغشان آیند یا خداوند خودش به سوی آنها بیاید یا بعضی از آیات پروردگارت به سراغشان آیند؟ اما آن روز که بعضی از آیات پروردگارت تحقق پذیرد، ایمان آوردن افرادی که قبلاً ایمان نیاورده‌اند یا در ایمانشان عمل نیکی انجام نداده‌اند، سودی به حالشان نخواهد داشت! بگو «انتظار بکشید، ما هم انتظار می‌کشیم!» (۱۵۸)

(سوره انعام - آیه ۱۵۸)

آیات منتخب

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (توبه - ۳۴)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! بسیاری از علما و راهبان، اموال مردم را بباطل می‌خورند و مردم را از راه خدا باز می‌دارند! و کسانی که طلا و نقره را گنجینه می‌سازند و در راه خدا انفاق نمی‌کنند، به مجازات دردناکی بشارت ده!

فصل ۲۸

در این بخش کمی در مورد اطرافیان محمد نبی (ص)، مطالبی را بیان می کنیم. همانگونه که می دانیم پیامبر اسلام بعد از بعثت به مدت سه سال در مکه به مدت مخفیانه به دعوت اسلامی مشغول بود. در این مدت توانست حدود چهل نفر از مردم مکه را مسلمان کند. اولین افرادی که در این سه سال مسلمان شدند عبارتند از: خدیجه همسر پیامبر، علی مرتضی، زید بن حارث، ابوبکر صدیق، عثمان ذوالنورین، عبدالرحمن بن عوف، سعد بن ابی وقاص، طلحه، عمار یاسر، بلال حبشی، صهیب رومی، ابوذر غفاری، جعفر بن ابیطالب و بسیاری از افراد نام آشنای دیگر. بعد از علنی شدن دعوت پیامبر در مکه نیز افراد بسیاری به اسلام وارد شدند که عبارتند از: حمزه عموی پیامبر، عمر بن خطاب، عبدالله بن مسعود و بسیاری از افراد مشهور دیگر. افرادی که در این مدت مسلمان شدند، از لحاظ ایمانی و عقیدتی بزرگترین صحابه پیامبر بوده و همگی تا لحظه مرگ، از اسلام پشتیبانی کردند. پس از ده سال تبلیغ و دعوت در مکه، پیامبر به همراه مهاجرین به مدینه هجرت کرد. در قرآن به افرادی که از مکه و همراه با پیامبر به مدینه هجرت کردند مهاجرین و به مردمی از مدینه که مسلمان شده و به مهاجرین پناه دادند، انصار خطاب شده است. پس از هجرت پیامبر به مدینه دو قبیله اوس و خزرج که در مدینه با همدیگر به نزاع می پرداختند، مسلمان شدند. علاوه بر آن بسیاری از یهودیان مدینه نیز مسلمان شدند. مهاجرین و انصار در راه پیشرفت اسلام از جان گذشتگی بسیاری را از خود نشان دادند. در بسیاری از جنگهایی که بین مسلمانان و مشرکین در می گرفت، فقط مهاجرین و انصار بودند که از جان و مال و همسر و فرزندان خود گذشته و وارد میدان جنگ می شدند. خداوند در مورد ارزش مهاجرین و انصار در قرآن آیه زیر را نازل فرموده است:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (۱۰۰)

پیشگامان نخستین از مهاجرین و انصار و کسانی که به نیکی از آنها پیروی کنند، خداوند از آنها خوشنود است و آنها نیز از او خوشنود اند و باغهایی از بهشت برای آنان فراهم ساخته که نهرها از زیر درختانش جاری است؛

جاودانه در آن خواهند ماند و این است پیروزی بزرگ! (۱۰۰)

(سوره توبه - آیه ۱۰۰)

در آیه بالا خداوند بیان کرده که به دلیل خدمات و ایثار مهاجرین و انصار در راه اسلام، آنها توانسته اند که برای همیشه رضایت خداوند را فراهم کنند و حتی خداوند به تابعین (مسلمانان پس از مهاجرین و انصار تا روز قیامت) توصیه کرده که در برای کسب رضایت خداوند، در اطاعت الله تعالی و پیامبرش، مهاجرین و انصار را سرمشق خود قرار دهند. خداوند در بسیاری از آیات قرآن در مورد ارزش مهاجرین و انصار سخن گفته و در این آیات بین مهاجرین هیچ تفاوتی قائل نشده است. در قرآن از همه مهاجرین به نیکی یاد کرده و به همه آنها وعده بهشت

داده است. این امر برای انصار نیز صادق است. کلیه مهاجرین و انصار در زمانی که اسلام تازه در بین مردم جای خود را باز کرده بود، از جان و مال و زندگی خود گذشتند تا امروزه، اسلام کنونی به دست ما برسد. به آیه زیر دقت کنید:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكْعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيُغَيِّظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا (٢٩)

محمد (ص) فرستاده خداست و کسانی که با او هستند در برابر کفار سرسخت و در میان خود مهربانند؛ پیوسته آنها را در حال رکوع و سجود می‌بینی در حالی که همواره فضل و رضای خدا را می‌طلبند؛ آنها در صورتشان آثار سجده نمایان است؛ این توصیف آنان در تورات و توصیف آنان در انجیل است، همانند زراعتی که جوانه‌های خود را خارج ساخته، سپس به تقویت آن پرداخته تا محکم شده و بر پای خود ایستاده است و بقدری نمو و رشد کرده که زارعان را به شگفتی وامی‌دارد؛ این برای آن است که کافران را به خشم آورد (ولی) کسانی از آنها را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، خداوند وعده آمرزش و اجر عظیمی داده است. (٢٩)

(سوره فتح - آیه ٢٩)

متأسفانه امروزه برخی از مردم ناآگاه، بدون اینکه قرآن را مطالعه کنند و از خدمات با ارزش این افراد با اطلاع باشند، آنها را لعن کرده و به آنها دشنام می‌دهند.

إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ (١٧) مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ (١٨)

هنگامی را که دو فرشته راست و چپ که ملازم انسانند اعمال او را دریافت می‌دارند؛ (١٧) انسان هیچ سخنی را بر زبان نمی‌آورد مگر

اینکه همان دم، فرشته‌ای مراقب و آماده برای انجام مأموریت [و ضبط آن] است! (١٨)

(سوره ق - آیه ١٧ تا ١٨)

به آیات زیر خوب دقت کنید. خداوند وصف حال مهاجرین، انصار و تابعین (که شامل مسلمانان امروز نیز می‌شود) را بیان کرده است:

لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ (۸) وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (۹) وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (۱۰)

این اموال برای فقیران مهاجرانی است که از خانه و کاشانه و اموال خود بیرون رانده شدند در حالیکه فضل الهی و رضای او را می‌طلبند و خدا و رسولش را یاری می‌کنند و آنها همان راستگویانند! (۸) و برای کسانی است که در این سرا [مدینه] پیش از مهاجران مسکن گزیده و پیش از این نیز ایمان داشتند و کسانی را که به سویشان هجرت کردند را دوست می‌دارند و در دل، نیازی به آنچه که به مهاجران داده شده احساس نمی‌کنند و آنها را بر خود مقدم می‌دارند هر چند خودشان بسیار نیازمند باشند؛ کسانی که از بخل و حرص نفس خویش باز داشته شده‌اند و آنها همان رستگارانند! (۹) (همچنین) کسانی که بعد از مهاجران و انصار آمده و می‌گویند «پروردگارا! ما و برادرانمان را که در ایمان بر ما پیشی گرفتند بیامرز و در دل‌هایمان حسد و کینه‌ای نسبت به مؤمنان [از گذشته تا حال] قرار مده! پروردگارا، تو مهربان و رحیمی!» (۱۰)

(سوره حشر- آیه ۸ تا ۱۰)

در آیه بالا نیز خداوند ابتدا وصف حال مهاجرین را بیان می‌کند. اینکه آنها به خاطر کسب رضای خدا از خانه و کاشانه خود آواره شدند و پیوسته خداوند و پیامبر را یاری داده اند و آنها راستگویان واقعی هستند. انصار نیز افرادی هستند که با وجود نیاز شدید، از اموال خود برای مهاجران انفاق می‌کنند و آنها رستگاران واقعی هستند. خداوند در این آیات حتی وظیفه ما را در قبال مسلمانان قبل از خود به ویژه مهاجرین و انصار را بیان می‌کند. امروزه وظیفه ما این است که علاوه بر دعا برای آمرزش آنها، در دل‌هایمان هیچ گونه حسد و کینه نسبت به آنها نداشته باشیم و از آنها در مقابل هرگونه تهمت دفاع کنیم. همچنین از این به بعد باید بیش از قبل برای صحابه جلیل القدر پیامبر و تابعین احترام قائل شویم و چون خداوند بزرگ از آنها راضی است، ما هم به راحتی از خطاهای آنها درگذریم، زیرا همه انسانها جایز الخطا می‌باشند و به جای مجادله در مورد اختلاف نظرهای آن بزرگواران، روش زندگی و اطاعت از خدا و پیامبر آنها را سر لوحه خود قرار دهیم. خداوند در قرآن فرموده:

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ (۱۴۱)

آنها امتی بودند که درگذشتند. آنچه انجام دادند، برای خودشان است و آنچه هم شما انجام دادید، برای خودتان است و از شما راجع به اعمال آنها سوال پرسیده نخواهد شد. (۱۴۱)

(سوره بقره- آیه ۱۴۱)

از مهمترین افراد دیگری که اطراف پیامبر بودند، همسران آن حضرت بودند. همسران پیامبر (رضی الله عنهما) عبارتند از: خدیجه بنت خویلد، سوده بنت زعمه، عایشه بنت ابوبکر صدیق، حفصه بنت عمر بن خطاب، زینب بنت خزیمه، ام سلمه بنت ابی امیه، زینب بنت جحش، جویریة بنت حارث، ام حبیبه بنت ابوسفیان، صفیه بنت حبیب، میمونه بنت حارث. خداوند در مورد همسران پیامبر در قرآن فرموده:

النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا (٦)

پیامبر نسبت به مؤمنان از خودشان سزاوارتر است و همسران او مادران مؤمنان هستند و خویشاوندان نسبت به یکدیگر از مؤمنان و مهاجران در آنچه خدا مقرر داشته اولی هستند، مگر اینکه بخواهید نسبت به دوستانان نیکی کنید، این حکم در کتاب الهی نوشته شده است. (٦)

(سوره احزاب- آیه ٦)

همانگونه که ما نسبت به خداوند، قرآن، پیامبر و کعبه از حمیت و غیرت برخورداریم، باید نسبت به همسران پیامبر (امهات المؤمنین)، مهاجرین و انصار، و تابعین (که خود ما هم شامل آنها می شویم) نیز از غیرت برخوردار باشیم. امروزه هر کدام از ما جانشین پیامبر در محله، شهر و کشور خود می باشیم، بنابر این باید سعی کنیم علاوه بر اینکه در ایمان خود، قرآن و در عمل خود، پیامبر را مرجع خود قرار می دهیم، در تبعیت از خدا و رسولش همانند مهاجرین و انصار بوده و از همسران پیامبر خود همانند مادر و خواهر خود دفاع کنیم. در ٢٥ آیه اول سوره نور، به مسلمانانی که در مقابل تهمت به ام المومنین عایشه (س) سکوت کردند، اخطار شده که چرا در مقابل این تهمت سکوت کرده و از ایشان دفاع نکردند:

لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ (١٢) لَوْلَا جَاؤُوا عَلَيْهِ بَأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشَّهَدَاءِ فَأُولَئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ (١٣) وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (١٤)

چرا هنگامی که آن تهمت را شنیدید، مردان و زنان با ایمان نسبت به خود گمان خیر نبردند و نگفتند این دروغی بزرگ و آشکار است؟ (١٢) چرا چهار شاهد برای آن نیاوردند؟ اکنون که این گواهان را نیاوردند، آنان در پیشگاه خدا دروغگویانند! (١٣) و اگر فضل و رحمت الهی در دنیا و آخرت شامل شما نمی شد، بخاطر این گناهی که کردید عذاب سختی به شما می رسید! (١٤)

(سوره نور- آیات ١٢ تا ١٤)

به همان گونه وظیفه ما در عصر حاضر نیز دفاع از دین خدا، پیامبرش و کلیه همسران گرامی ایشان، صحابه و تابعین می باشد. متأسفانه دیدگاهی که امروز در مورد صحابه و همسران پیامبر جایگزین واقعیت شده این است که بسیاری فکر می کنند که پس از فوت پیامبر، بین این افراد جدالی سخت در گرفته است، در صورتی که تاریخ واقعی و تحریف نشده عکس این مطلب را بیان می کند. آیات قبلی هم حجت و دلیل برای این مورد می باشند. صحابه و همسران پیامبر، پس از وفات آن حضرت برای گسترش اسلام از جان و مال خود گذشتند. به عنوان حسن ختام، چند مورد از روابط خانوادگی در زمان پیامبر و پس از فوت ایشان را بیان می کنیم تا رابطه نزدیک این افراد با همدیگر را بهتر بشناسیم.

همسر سوم پیامبر عایشه دختر ابوبکر صدیق خلیفه اول می باشد. همسر چهارم پیامبر حفصه دختر عمر بن خطاب خلیفه دوم می باشد. پیامبر رقیه یکی از دخترهایش را به همسری عثمان بن عفان خلیفه سوم درآورد. پس از فوت رقیه، پیامبر دختر دیگرش ام کلثوم را به همسری عثمان بن عفان درآورد. پیامبر دختر دیگرش فاطمه را به همسری علی بن ابیطالب خلیفه چهارم درآورد. علی بن ابیطالب دختر خود ام کلثوم را به همسری خلیفه دوم عمر بن خطاب درآورد. پس از وفات ابوبکر صدیق، علی بن ابیطالب با همسر بیوه ایشان اسماء ازدواج کرد. حسن بن علی خلیفه پنجم با حفصه نوه ابوبکر صدیق ازدواج کرد. نوه عثمان بن عفان خلیفه سوم، عبدالله بن عمرو، با نوه علی بن ابیطالب خلیفه چهارم، فاطمه دختر حسین بن علی ازدواج کرد و بسیاری از رابطه های سببی و نسبی دیگر که در کتب سیره پیامبر قابل مشاهده است. پس از گذشت بیش از چهارده قرن از حوادث تاریخی یاد شده، قبل از اینکه حرف هر کسی را نسبت به صحابه و همسران گرامی پیامبر قبول کنیم، ابتدا باید به یگانه مرجع خود یعنی قرآن مراجعه کرده و دیدگاه قطعی قرآن را در این رابطه بررسی کنیم.

آیات منتخب

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ (انفال - ۷۴)

و آنها که ایمان آورده و هجرت نمودند و در راه خدا جهاد کردند و آنها که پناه دادند و یاری نمودند، آنان به یقین مؤمنان حقیقی اند؛ برای آنها آمرزش و رحمت خدا و روزی شایسته ای است.

فصل ۲۹

چرا کشور ما با وجود این همه منابع، انسانهای مستعد و خاک حاصلخیز به هیچگونه پیشرفتی دست نمی یابد؟ پس از بیان بخشهای قبلی، به راحتی می توان به دلیل این امر پی برد. دلیل این امر در فکر و عقیده نهفته است. مشکلی که بسیاری از روشنفکران مثل دکتر شریعتی بر اصلاح آن پافشاری می کردند. در این بخش در مورد این موضوع بحث می کنیم. همانگونه که می دانیم، یکی از صفات خداوند رازق (روزی رسان) می باشد و این صفت قابل اشتراک نیز نمی باشد، یعنی هیچ موجودی غیر از خداوند متعال نمی تواند ادعا کند که در رساندن رزق به موجودات دیگر با خداوند سهیم می باشد. همچنین می دانیم که بزرگترین دغدغه بشر از ابتدا تاکنون رزق بوده است. در زندگی پر از استرس امروز، اکثر انسانها همانند یک روبات بدون احساس از صبح تا شب به دنبال کسب روزی می باشند. به آیات زیر دقت کنید. خداوند در قرآن بیان کرده که رزق و روزی همه انسانها دست خداوند می باشد. خداوند تلاش انسان برای کسب روزی را قابل ستایش می داند، ولی در عین حال روزی برای انسانها نباید هدف اصلی باشد، بلکه باید وسیله ای برای رسیدن به هدف اصلی یعنی ایمان و عمل صالح باشد. روزی هر انسانی به اندازه ای است که خداوند برای وی مقدر کرده است. اگر فردی برای یک وعده غذای خود ده ظرف پر از غذا را آماده کند، روزی وی فقط همان مقداری است که گنجایش آن را دارد نه همه ده ظرف. اگر فردی یک منزل بسیار بزرگ در یکی از گرانترین شهرهای دنیا برای خود تهیه نماید، روزی وی فقط همان زمینی است که شب در آن می خوابد، یعنی زمینی به مساحت یک متر در دو متر!! خداوند در قرآن روزی انسانها را مقدر کرده و از انسانها خواسته که به جای اینکه هدف خود را کسب روزی قرار دهند، روزی را وسیله ای برای جلب رضایت خداوند قرار دهند. البته افرادی که برای روزی بیشتر تلاش کنند، خداوند آنها را نیز بهرمنند خواهد کرد. همانگونه که خداوند انسانها را سیاهپوست یا سفید پوست، چاق یا لاغر و کوتاه یا بلند آفریده است، در مورد رزق هم بعضی را غنی تر و بعضی را فقیر تر آفریده است. به آیه زیر توجه کنید:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَإِذَا أَدْفَنَّا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْتُلُونَ (۳۶) أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَسْطُرُ الرَّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (۳۷)

و هنگامی که رحمتی به مردم بچشانیم، از آن خوشحال می شوند و هرگاه رنج و مصیبتی بخاطر اعمالی که انجام داده اند به آنان رسد، ناگهان مأیوس می شوند! (۳۶) آیا ندیدند که خداوند روزی را برای هر کس بخواهد گسترده یا تنگ می سازد؟ در این نشانه هایی است برای گروهی که ایمان می آورند. (۳۷)

(سوره روم- آیات ۳۶ تا ۳۷)

در آیات زیر هم خداوند تاکید کرده که انسان هیچگاه بی روزی نمی ماند، زیرا هدف اصلی انسان عبادت خداوند است و انسان از روی اشتباه این هدف مهم را فراموش کرده و کسب روزی را هدف اصلی خود قرار داده است.

معمولا هر کدام از ما تاکنون با لحظات خوشی و ناخوشی زیادی در طول زندگی خود روبرو بوده ایم. در نهایت با وجود اینهمه لحظات در زندگی خود، به رشد جسمانی و عقلانی خود رسیده ایم. مطمئن باشید که بقیه عمر خود را نیز به همین صورت طی خواهیم کرد. در بقیه عمر خود تا لحظه مرگ نیز با لحظات خوشی و ناخوشی زیادی دست و پنجه نرم خواهیم کرد. همانگونه که تا امروز روزی ما فراهم شده، در بقیه عمر خود نیز روزی خود را دریافت خواهیم کرد. به نظر شما آیا بیهوده نیست که با وجود این امر یعنی وعده خود خداوند در روزی دادن به مخلوقاتش، باز رزق و روزی را هدف خود قرار داده و از خالق غافل شویم:

وَلَا تُمَدِّنْ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ (۱۳۱) وَأُمِرُ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ (۱۳۲)

و هرگز چشمان خود را به نعمتهای مادی که به گروههایی از آنان داده‌ایم، میفکن! اینها شکوفه‌های زندگی دنیاست تا آنان را در آن بیازماییم و روزی پروردگارت بهتر و پایدارتر است! (۱۳۱) خانواده خود را به نماز فرمان ده و بر انجام آن شکبیا باش! از تو روزی نمی‌خواهیم بلکه ما به تو روزی می‌دهیم و عاقبت نیک برای تقواست! (۱۳۲)

(سوره طه- آیات ۱۳۱ تا ۱۳۲)

همچنین:

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ (۶)
هیچ جنبنده‌ای در زمین نیست مگر اینکه روزی او بر خداست! او قرارگاه و محل نقل و انتقالش را می‌داند و همه اینها در کتاب آشکاری ثبت است! (۶)

(سوره هود- آیه ۶)

گر انسان هدف اصلی خود را ایمان و عمل صالح قرار دهد و در راه کسب روزی تلاش کند و روزی را وسیله ای برای تامین هدف اصلی خود قرار دهد، خداوند کل کائنات را در راستای هدف وی قرار می‌دهد. فردی که ایمان بدون شرک داشته و معیار عمل صالح خود را رضایت خداوند قرار دهد، اگر از خداوند روزی بیشتری طلب کند الله تعالی خزاین آسمان و زمین را مسخر وی می‌سازد:

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنْ كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (۹۶) أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَائِمُونَ (۹۷) أَوَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ (۹۸)

و اگر اهل شهرها و آبادیها، ایمان آورده و تقوا پیشه می کردند، برکات آسمان و زمین را بر آنها می گشودیم، ولی [آنها حق را] تکذیب کردند؛ ما هم آنان را به کیفر اعمالشان مجازات کردیم. (۹۶) آیا اهل این آبادیها از این در امانند که عذاب ما شبانه به سراغ آنها بیاید در حالی که در خواب باشند؟ (۹۷) آیا اهل این آبادیها از این در امانند که عذاب ما هنگام روز به سراغشان بیاید در حالی که سرگرم بازی هستند؟ (۹۸)

(سوره اعراف - آیات ۹۶ تا ۹۸)

اگر یادتان باشد، در بخشهای قبل بیان شد که خداوند به هر دو گروه مؤمنان و مشرکان در این دنیا مدد و کمک می دهد. ظواهر مادی دنیای غرب بسیار فریبنده است، وظیفه ما در این دنیا این است که روزی دنیا را وسیله برای هدف عالیه خود قرار داده و در صورتی که به روزی بیشتر از جانب خداوند علاقه داریم، از خداوند این روزی را طلب کرده و این روزی را نیز در راه هدف اصلی خود مصرف نماییم.

وَلَوْ لَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لَبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ (۳۳)
وَلَبُيُوتِهِمْ أَتُوبًا وَسُرُورًا عَلَيْهَا يُتُكَيَّنُونَ (۳۴) وَزُخْرُفًا وَإِنْ كُلُّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ (۳۵)

اگر سبب نمی شد که همه مردم امت واحد [در گمراهی] شوند، ما برای کسانی که به خداوند رحمان کافر شوند، خانه هایی قرار می دادیم با سقفهایی از نقره و نردبانهایی که از آن بالا روند، (۳۳) و برای خانه هایشان درها و تختهایی قرار می دادیم که بر آن تکیه کنند؛ (۳۴) و انواع زیورها؛ ولی تمام اینها بهره زندگی دنیاست و آخرت نزد پروردگارت از آن پرهیزگاران است! (۳۵)
(سوره زخرف - آیات ۳۳ تا ۳۵)

کشور ما بسیار بسته و محدود می باشد. همه رسانه های ارتباطی مثل تلویزیون، رادیو، روزنامه و ... در اختیار قشری است که به شدت از طریق این رسانه ها به ترویج خرافات و شرک می پردازند. اگر یکی از این رسانه ها، مسیری مخالف بقیه در پیش بگیرد، به سرعت از گردونه رسانه های ارتباطی حذف میشود. اگر کشور ما از حالت محدود بیرون آمده و به همه دیدگاه ها اجازه آزادی بیان داده شود، همه قادر خواهند بود که کلیه دیدگاه ها و نگرش ها را بررسی کرده و احسن القول را انتخاب کنند.

آیات منتخب

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ تُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَتُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا (نساء - ۱۱۵)

کسی که بعد از آشکار شدن حق، با پیامبر مخالفت کند و از راهی جز راه مؤمنان پیروی کند، ما او را به راهی که می رود می بریم و به دوزخ داخل می کنیم و جایگاه بدی دارد.

حسن ختام (فصل ۳۰)

به شما برای اتمام مطالعه این کتاب تبریک و خسته نباشید می گویم. اهل حقیقت متوجه شده اند دلایلی که در این کتاب بیان شد، همه بر اساس قرآن و عقل بوده و از هرگونه تعصب در بیان مطالب پرهیز جدی شده است. اسلام دین خدایی بوده که مبتنی بر وحدت می باشد. خداوند از هرگونه تفرقه در دین بیزار می باشد:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتُ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ (۱۵۹)

کسانی که آیین خود را پراکنده ساخته و به دسته‌ها و مذاهب مختلف تقسیم شدند، تو هیچ گونه رابطه‌ای با آنها نداری! سر و کار آنها تنها با خداست؛ سپس خدا آنها را از آنچه انجام می‌دادند، با خبر می‌کند. (۱۵۹)

(سوره انعام- آیه ۱۵۹)

دین الهی به وحدت دعوت کرده، ولی مذاهب ساخته دست بشر بوده و سرشار از خرافات می باشند. در حلال و حرام دین، جز الله و پیامبرش حق دخل و تصرف ندارند، ولی در مذهب هر عالم دینی حق رای دارد. در دین فقط قرآن و سنت پیامبر سند و مدرک است، ولی در مذهب صدها کتاب و نقل قول مدرک می باشند. در دین فقط الله تعالی در عالم هستی موثر است، در دین الهی، تقلید عقیدتی مذموم است، در دین الهی مدح و ثنای غیر خدا شرک می باشد، در دین الهی شعار دینی ثابت می باشند و ...

وَاَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ... (۱۰۳)

و همگی به ریسمان خدا چنگ زنید و پراکنده نشوید! ... (۱۰۳)

(سوره آل عمران- آیه ۱۰۳)

با ختم نبوت و پیامبری، وظیفه ابلاغ دین صحیح خداوند بر دوش هر کدام از ما قرار گرفته است. مسلماً هر کدام از ما افرادی را سراغ داریم که آنها هم حقیقت طلب بوده و تعصبات کور بر مسیر زندگی آنها تاثیر نمی گذارد. سعی کنیم که با انتشار این کتاب و ارشاد دیگران، وظیفه خود را هر چند کوچک در قبال نعمتهای الله تعالی انجام دهیم. پیامبر اسلام (ص) فرموده: هر که انسانی را از گمراهی نجات دهد، مثل اینکه دنیایی را نجات داده است. هر کدام از ما در قبال خانواده، اقوام و دوستان خود مسؤول هستیم. متأسفانه، امروزه برادر و خواهر در مورد مسائل روزمره با هم صحبت می کنند، ولی در مورد ایمان و توحید هیچ صحبتی به میان نمی آورند. پیامبر اسلام (ص) فرموده: هر زنی که وارد جهنم شود، چهار مرد را با خود نیز وارد جهنم می

کند. پدرش، برادرش، همسرش و پسرش، مگر اینکه آنها وظیفه خود را در قبال ابلاغ پیام هدایت به وی انجام داده باشند. این امر برای مردان نیز صادق است. دین اسلام، از دو دریچه به دلها وارد می شود، اخلاق و ایمان، که در این کتاب بیشتر به بعد ایمان پرداخته شد. در مسیر دعوت، اخلاق یک مسلمان واقعی نیز باید نشأت گرفته از پیامبران الهی، بلاخص رسول گرامی اسلام (ص) باشد. سید قطب می گوید: "دولت اسلام را در نفس خود اقامه کن، تبع آن در کل زمین اقامه می شود". اگر به سوالاتی در این زمینه برخورد کردید، پیش فرض توحید را از یاد نبرید، همیشه انسانهای موحدی وجود دارند که به سوالات شما پاسخ دهند. با کمی جستجو می توان به این افراد واقعا موحد دسترسی پیدا کرد. شکر خداوند که بر ما منت نهاده و علاوه بر هدایت، مسؤولیت ابلاغ هدایت را نیز بر عهده ما قرار داده است. امیدواریم که خداوند کل بشریت را از یوغ خرافات و جهل آزاد کرده و به نور ایمان و تعقل وارد نماید. اندکی صبر، سحر نزدیک است.

الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ (۷۸) وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ (۷۹) وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ (۸۰) وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ (۸۱) وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ (۸۲)

همان کسی که مرا آفرید و پیوسته راهنمائیم می کند، (۷۸) و کسی که مرا غذا می دهد و سیراب می نماید، (۷۹) و هنگامی که بیمار شوم اوست که مرا شفا می دهد، (۸۰) و کسی که مرا می میراند و سپس زنده می کند، (۸۱) و کسی که امید دارم گناهم را در روز جزا ببخشد! (۸۲)

(سوره شعراء- آیات ۷۸ تا ۸۲)

آیات منتخب

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ (فصلت - ۳۳)

چه کسی نیکو گفتارتر است از آن کس که به سوی خدا دعوت کند و عمل صالح انجام دهد و گوید «من از تسلیم شدگانم»؟!

أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ - آیا خداوند برای بنده اش کافی نیست؟ (زمر-۳۶)

السلام علیکم و رحمه الله و برکاته - عبدالله ایرانی - بهار ۱۳۸۵ هجری شمسی

منابع:

- ۱- قرآن مجید
- ۲- اصطلاحات چهارگانه در قرآن مجید - تألیف امام ابوالاعلی مودودی
- ۳- تفسیر فی ظلال القرآن - تألیف سید قطب ابراهیم حسین شاذلی
- ۴- احیاء علوم الدین - تألیف امام ابو حامد محمد غزالی
- ۵- و بسیاری از کتب و سایتهای اینترنتی دیگر

